DASHIELL

HAMMETT

OMUL UMBRĂ

NOIR MASTERS

PALADIN

DASHIELL
HAMMETT

NOIR MASTERS

DASHIELL

HAMMETT

OMUL UMBRĂ

Traducere din limba engleză şi note
de Vali Florescu

PALADIN

Colecţie coordonată de Horia Nicola Ursu

Tehnoredactori: Vasile Ardeleanu, Corneliu Frumosu
Coperta: Alexandru Daş

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
HAMMETT, DASHIELL
Omul umbră / Dashiell Hammett ;
trad.: Vali Florescu. - Bucureşti: Art, 2013
ISBN 978-973-124-898-1

I. Florescu, Vali (trad.)
821.111(73)-31=135.1

Dashiell Hammett
The Thin Man
Copyright © 1933,1934 by Alfred A. Knopf., Inc.
Copyright renewed 1961, 1962 by Dashiell Hammett
This translation is published by arrangement with Alfred A. Knopf, an imprint of The Knopf Doubleday Group, a division of Random House, Inc.

© Editura Paladin, 2013, pentru prezenta ediţie Editura Paladin este un imprint al Grupului Editorial Art.

Pentru Lilian

1

Stăteam rezemat de bar într-un local[1] de pe Fifty-second Street, aşteptând ca Nora să-şi termine cumpărăturile de Crăciun, când o fată s-a ridicat de la masa la care stătea împreună cu alte trei persoane şi s-a apropiat de mine. Era mică de statură şi blondă şi, fie că te uitai la faţa ei, fie că te uitai la corpul îmbrăcat în haine de sport bleu, erai la fel de mulţumit.

- Nu eşti cumva Nick Charles? m-a întrebat.

- Ba da, am răspuns.

Mi-a întins mâna.

- Sunt Dorothy Wynant. Nu-ţi mai aminteşti de mine, dar ar trebui să-l ştii pe tata, Clyde Wynant. Ai...

- Sigur, i-am zis, şi acum îmi amintesc şi de tine, dar pe vremea aia aveai doar unşpe sau doişpe ani, nu?

- Da, sunt opt ani de atunci. Fii atent: mai ştii poveştile alea pe care mi le spuneai? Erau adevărate?

- Probabil că nu. Ce face tatăl tău?

A râs.

- Asta voiam şi eu să te întreb. Știi, mama a divorţat de el şi nu mai ştim despre el decât ce mai apare din când în când prin ziare, când mai face câte-o nebunie. Nu te-ai mai întâlnit cu el?

Aveam paharul gol. Am întrebat-o ce vrea să bea, mi-a spus că whisky şi sifon, am comandat pentru amândoi şi am zis:

- Nu, am locuit la San Francisco în ultima vreme.

A spus uşor tărăgănat:

- Aş vrea să-l văd. Mama ar face un scandal monstru dac-ar afla, dar aş vrea să-l văd.

- Şi care-i problema?

- Nu mai locuieşte unde stăteam înainte, pe Riverside Drive, şi nu e nici în cartea de telefon, nici în registrul primăriei.

- Încearcă să iei legătura cu avocatul lui, i-am sugerat.

[1] În original speakeasy, bar clandestin pe vremea Prohibiţiei (1920-1933).

S-a luminat la faţă.

- Cum îl cheamă?

- Era un tip, Mac-nu-ştiu-cum... Macaulay, aşa îl chema. Herbert Macaulay. Stătea în blocul Singer.

- Împrumută-mi o monedă de cinci cenţi, a zis şi s-a dus la telefon.

S-a întors zâmbind.

- E chiar aici după colţ, pe Fifth Avenue.

- Tatăl tău?

- Avocatul. Zice că tata e plecat din oraş. O să trec pe la el.

Şi-a ridicat paharul spre mine.

- Pentru reuniunile de familie. Auzi, ce-ar fi să...

Asta a sărit şi mi-a tras o lovitură zdravănă în burtă cu picioarele din faţă. Nora, aflată la capătul opus al zgărzii, a zis:

- A avut o după-masă pe cinste - a răsturnat o masă cu jucării la Lord&Taylor’s, a băgat în sperieţi o femeie grasă lingându-i piciorul în Saks ’ şi a fost mângâiată de trei poliţişti.

Am făcut prezentările.

- Soţia mea, Dorothy Wynant. Tatăl ei mi-a fost client pe vremuri, când ea era cam atâtica. Un tip cumsecade, dar cam ţicnit.

- Eram fascinată de el, un detectiv în carne şi oase, şi-l urmăream peste tot, şi-l puneam să-mi povestească despre experienţele lui, a zis Dorothy, referindu-se la mine. Îmi spunea nişte minciuni gogonate, dar eu credeam fiecare cuvinţel.

- Pari obosită, Nora, am zis.

- Sunt. Hai să ne aşezăm.

Dorothy Wynant s-a scuzat, spunându-ne că trebuia să se întoarcă la masa ei. A dat mâna cu Nora; trebuie neapărat să venim la cocteilurile ei, locuiau la Courtland, numele de fată al mamei ei era Jorgensen acum. Ne-ar face plăcere, ar trebui să vină şi ea pe la noi, noi stăteam la *Normandie* şi mai rămâneam la New York o săptămână sau două. Dorothy a mângâiat câinele pe cap şi a plecat.

Am găsit o masă.

- E frumoasă, a spus Nora.

- Dacă îţi place genul...

Mi-a tras un zâmbet pieziş.

- Înţeleg că ai un gen preferat?

- Doar genul tău, brunete trase prin inel, cu bărbie sexy.

- Şi cum rămâne cu roşcata aia cu care ai plecat azi-noapte de la familia Quinn?

- O să râzi, am zis. Voia doar să-mi arate nişte gravuri franţuzeşti.

2

A doua zi m-a sunat Herbert Macaulay.

- Salut. Nu ştiam că te-ai întors în oraş până nu mi-a spus Dorothy Wynant. Ce-ai zice să ne vedem la prânz?

- Cât e ceasul?

- Unşpe jumate. Te-am trezit?

- Da, am spus, dar nu face nimic. Mai bine vii tu să iei prânzul cu noi: mă simt ca dracu' de la cât am băut aseară şi nu prea am chef de alergat prin oraş... OK, hai să zicem pe la ora unu.

Am băut un pahar cu Nora, care se pregătea să plece la coafor să se spele pe cap, apoi încă unul după duş, aşa că în clipa în care a sunat iar telefonul mă simţeam deja mai bine.

O voce de femeie a întrebat:

- Domnul Macaulay este cumva?

- Încă nu.

- Îmi cer scuze că vă deranjez, dar sunteţi drăguţ să-l rugaţi să sune la birou imediat ce va ajunge acolo? E important.

I-am promis ca aşa am să fac.

Macaulay a ajuns vreo zece minute mai târziu. Era un tip solid, cu păr cârlionţat, rumen în obraji, destul de arătos, cam de patruzeci şi unu de ani - avea vârsta mea, deşi arăta mai tânăr. Umbla vorba că e un avocat destul de bun. Lucrasem de câteva ori pentru el pe când locuiam la New York şi întotdeauna ne înţelesesem destul de bine.

Acum ne-am strâns mâinile şi ne-am bătut amical pe spate, el m-a întrebat ce mai fac şi eu i-am zis „bine", l-am întrebat la rândul meu şi mi-a răspuns „bine", apoi i-am zis să sune la birou.

S-a întors de la telefon încruntat.

- S-a întors Wynant în oraş, mi-a zis, şi vrea să mă văd cu el.

M-am întors cu băuturile pe care le turnasem.

- Păi, prânzul poate să...

- Lasă-l să aştepte, a zis, şi a luat unul dintre paharele pe care le adusesem.

- E la fel de nebun cum era?

- Nu-i de râs, să ştii, a spus Macaulay solemn. Ai auzit că în '29 l-au închis aproape un an de zile într-un azil?

- Nu.

El a încuviinţat. S-a aşezat, a pus paharul pe o masă de lângă scaun şi s-a aplecat uşor către mine.

- Ce-are de gând Mimi, Charles?

- Mimi? A, nevasta... fosta nevastă. Nu ştiu. De ce trebuie să aibă ceva de gând?

- De regulă are, a zis el sec, apoi, tacticos: m-am gândit că tu trebuie să ştii.

Deci despre asta era vorba...

- Uite ce e, Mac, n-am mai lucrat ca detectiv de şase ani, din 1927.

M-a ţintuit cu privirea.

- Pe cuvânt, l-am încredinţat. La un an după ce m-am însurat, tatăl

soţiei mele a murit şi i-a lăsat o fabrică de cherestea, o cale ferată îngustă şi alte câteva lucruri, iar eu am părăsit agenţia ca să mă ocup de ele. În orice caz, n-aş lucra pentru Mimi Wynant, sau Jorgensen, sau cu o cheamă - nu m-a plăcut niciodată... şi nici eu pe ea.

- A, n-am crezut că...

Macaulay a tăcut, a schiţat un gest vag din mână, apoi şi-a ridicat paharul. Când l-a luat de la gură, a rostit:

- Pur şi simplu mă întrebam. Mimi m-a sunat acum trei zile - marţi -, încercând să dea de Wynant; pe urmă, ieri, a sunat Dorothy, să-mi spună că tu i-ai zis să mă sune şi că va trece pe la mine. Am crezut că încă mai faci pe detectivul, aşa că m-am întrebat ce-o fi cu toate astea.

- Nu ţi-au spus?

- Ba da: voiau să-l vadă, de dragul vremurilor de odinioară. Asta poate să însemne foarte multe.

- Voi, avocaţii, sunteţi o specie de oameni foarte suspicioşi, am zis. Poate chiar îi duceau grija... lui şi banilor lui. Dar ce-i cu toată tevatura asta? Se ascunde de cineva?

Macaulay a ridicat din umeri.

- Nici eu nu ştiu mai mult decât tine. Nu l-am mai văzut din octombrie.

A mai luat o înghiţitură.

- Cât mai stai în oraş?

- Până după Anul Nou, i-am zis şi m-am dus la telefon să sun la *room-service* după meniu.

3

În seara aia, Nora şi cu mine ne-am dus la premiera „Honeymoon" de la Little Theatre, iar apoi la o petrecere dată de un cuplu pe nume Freeman sau Fielding sau ceva de genul ăsta. A doua zi, când m-a trezit, mă simţeam cam ca dracu'. Mi-a dat un ziar şi o ceaşcă de cafea şi mi-a zis:

- Citeşte asta.

Am citit răbdător un pasaj sau două, după care am lăsat jos ziarul şi am luat o gură de cafea.

- Foarte distractiv, am spus. Acum însă aş da cu mare plăcere toate interviurile cu O'Brien, candidat la primărie, chiar şi publicate, başca poza indianului, pentru o înghiţitură de whi...

- Nu aia, prostule. Mi-a pus un deget pe ziar. Asta!

SECRETARA INVENTATORULUI UCISĂ
ÎN APARTAMENT A FOST DESCOPERIT TRUPUL
CIURUIT DE GLOANŢE AL JULIEI WOLF;
POLIŢIA ÎL CAUTĂ PE PATRONUL EI, CLYDE WYNANT

Ieri, spre sfârşitul după-amiezii, trupul ciuruit de gloanţe ale Juliei Wolf, în vârstă de treizeci şi doi de ani, secretara personală a lui Clyde Miller Wynant, binecunoscutul inventator, a fost descoperit în apartamentul ei de la numărul 1, pe East Fifty-four Street nr. 41, de către doamna Christian Jorgensen, care se dusese acolo în încercarea de a afla adresa curentă a fostului ei soţ.

Doamna Jorgensen, care s-a întors luni după o şedere de şase ani în Europa, a spus poliţiei că a auzit nişte gemete stinse când a sunat la uşa decedatei, aşa că a decis să-l anunţe pe Mervin Holly, băiatul de la lift, care l-a chemat pe Walter Meany, administratorul blocului. Domnişoara Wolf era întinsă pe podeaua dormitorului având patru răni provocate de gloanţe de calibrul 32 şi a murit fără să-şi mai recapete cunoştinţa înainte de sosirea poliţiei şi a ambulanţei.

Herbert Macaulay, avocatul lui Wynant, a declarat poliţiei că nu l-a mai văzut pe inventator din luna octombrie. El a afirmat că Wynant l-a sunat ieri la telefon şi a stabilit o întâlnire cu el, la care însă nu a venit; a mai susţinut că nu are nici cea mai mică idee despre locul în care s-ar afla clientul său. Domnişoara Wolf, a afirmat Macaulay, se afla în slujba inventatorului de opt ani. Avocatul a spus că nu ştie nimic despre familia femeii decedate sau despre viaţa ei personală şi nu poate ajuta în niciun fel poliţia cu indicii care să facă lumină asupra mobilului crimei.

Rănile de glonţ nu ar fi putut fi auto-provocate, conform spuselor...

Restul textului relua obişnuitele clişee din comunicatele de presă emise de departamentul poliţiei.

- Crezi că el a omorât-o? a întrebat Nora când am lăsat din nou ziarul din mână.

- Wynant? Nu m-ar mira. E nebun de legat.

- Ai cunoscut-o?

- Da. Ce-ai zice de o picătură de ceva, să-mi taie greaţa?

- Cum era?

- Nu era rea, am zis. Nu arăta rău deloc, avea şi minte şi curaj ... şi avea nevoie de amândouă ca să stea cu individul ăla.

- Erau împreună?

- Da. Vreau ceva de băut, te rog. Adică... aşa era când i-am cunoscut eu.

- De ce nu vrei să iei un mic dejun mai întâi? Îl iubea sau erau doar afaceri?

- Nu ştiu. E prea devreme pentru micul dejun.

Când Nora a deschis uşa să iasă din încăpere a intrat căţeaua, şi-a pus labele din faţă pe pat şi şi-a lipit faţa de a mea. Am mângâiat-o pe cap şi am

încercat să-mi amintesc un lucru pe care mi-l spusese odată Wynant, ceva legat de femei şi de câini. Nu era chestia cu femeia, spanielul şi nucul[1]. Nu mi-am amintit ce era, dar am avut impresia că ar putea fi ceva semnificativ, un lucru pe care ar fi fost important să mi-l amintesc.

Nora a revenit cu două băuturi şi o nouă întrebare:

- Cum e tipul?

- Înalt, peste un metru optzeci, şi unul dintre cei mai uscăţivi indivizi pe care i-am văzut în viaţa mea. Trebuie să aibă vreo cincizeci de ani acum; avea părul aproape alb când l-am cunoscut. De obicei e netuns, are o mustaţă neîngrijită şi pestriţă şi îşi roade unghiile. Am împins uşor câinele ca să-mi iau băutura.

- O poezie de om. Ce treabă ai avut cu el?

- Un tip care a lucrat pentru el l-a acuzat că i-a furat nu stiu ce idee sau invenţie. Rosewater îl chema. A încercat să-l impresioneze pe Wynant amenințându-l că-l împuşcă, că-i aruncă în aer casa, îi răpeşte copiii, îi ia gâtul nevesti-sii - şi nu mai ştiu câte altele, numai nebunii - dacă nu-i plăteşte ce-i datorează. Nu l-am prins niciodată - probabil că s-a speriat. În orice caz, amenințările au încetat şi nu s-a întâmplat nimic.

Nora s-a oprit din băut ca să Întrebe:

- Şi chiar i-a furat-o Wynant?

- Nţ, nţ, nţ, am spus. E Ajunul Crăciunului: încearcă să gândeşti frumos despre semenii tăi.

4

În după-masa aia am scos-o pe Asta la o plimbare, i-am explicat dragului meu sufleţel că e un schnauzer şi nu o corcitură între un terrier scoţian şi unul irlandez, m-am oprit la Jim's pentru câteva pahare, am dat peste Larry Crowley şi l-am luat cu mine, la *Normandie*. Nora tocmai turna cocteiluri pentru familia Quinn, Margot Innes, un bărbat al cărui nume nu l-am reţinut şi Dorothy Wynant.

Dorothy mi-a zis că voia să vorbească cu mine, aşa că ne-am luat cocteilurile şi ne-am dus în dormitor. A trecut direct la subiect.

- Crezi că tata a omorât-o, Nick?

- Nu, am spus. De ce-aş crede asta?

- Păi, poliţia aşa a... Spune-mi, te rog, era amanta lui, nu-i aşa?

Am încuviinţat.

- Era, pe vremea când i-am cunoscut eu.

S-a uitat lung la pahar în timp ce a zis:

- E tatăl meu. Nu mi-a plăcut niciodată. Nici de mama nu mi-a plăcut

[1] Proverb cu multiple variante, cea mai cunoscută în spaţiul anglo-saxon fiind cea a lui John Taylor, din secolul al XVII-lea: „Femeia, spanielul şi cu nucul, / Cu cât îi baţi mai mult, cu-atâta sunt mai buni."

niciodată. A ridicat privirea spre mine. Nu-mi place Gilbert.

Gilbert era fratele ei.

- Nu-ţi face griji. Multora nu le plac rudele lor.

- Tu îi placi?

- Pe cine, pe rudele mele?

- Pe ale mele. Încetează să-mi vorbeşti ca şi cum aş avea doişpe ani! mi-a zis strâmbându-se.

- Nu e vorba de asta, i-am explicat. M-am cam ameţit.

- Zi, îi placi?

Am clătinat din cap.

- Ai dreptate, Gilbert e doar un puşti răsfăţat. M-aş lipsi bucuros de toţi.

- Care-i problema noastră? m-a întrebat, şi nu era doar o întrebare de complezenţă, ci ca şi cum chiar voia să afle adevărul.

- Diverse lucruri. În cazul tău...

Harrison Quinn a deschis uşa şi a zis:

- Nick, vino şi tu să joci ping-pong!

- Imediat.

- Ad-o şi pe frumoasa asta cu tine.

Rânji la Dorothy şi plecă.

- Bănuiesc că nu-l cunoşti pe Jorgensen, spuse ea.

- Îl ştiu pe un anume Nels Jorgensen.

- Aşa sunt unii, băftoşi. Pe ăsta-l cheamă Christian. E un scump. Asta-i mama ... divorţează de un nebun şi se mărită cu un gigolo.

Ochii i se umeziră. Oftă lung şi mă întrebă:

- Ce-o să mă fac, Nick? Avea un glas de copil speriat.

Am înconjurat-o cu braţul şi am scos nişte sunete care am sperat că o vor linişti. A plâns pe reverul hainei mele. Telefonul de pe noptieră a început să sune. În cealaltă cameră tocmai se auzea *Rise and Shine* la radio. Aveam paharul gol.

- Rupe-te definitiv de ei, am zis.

A început să plângă iar, cu suspine.

- Nu te poţi rupe de tine.

- Sincer, nu prea înţeleg ce vrei să spui...

- Te rog, nu-ţi bate joc de mine, a spus, cu glas pierit.

Nora, care tocmai intra să răspundă la telefon, m-a privit întrebător. M-am strâmbat la ea peste capul fetei.

Când Nora a zis „Alo" la telefon, fata s-a tras repede de lângă mine şi s-a îmbujorat.

- Îmi... îmi pare rău, s-a bâlbâit, n-am vrut să...

Nora i-a zâmbit înţelegătoare.

- Nu fi prostuţă!

Fata şi-a găsit batista şi şi-a tamponat grăbită ochii cu ea.

Nora a rostit în receptorul telefonului:

- Da... Să văd dacă a venit. Cine-ntreabă, vă rog?

Acoperi receptorul cu mâna şi mi se adresă:

- E un tip pe nume Norman, vrei să vorbeşti cu el?

Am zis că nu ştiu şi am luat telefonul.

- Alo?

O voce cumva aspră a zis:

- Domnul Charles?... Domnule Charles, înţeleg că acum ceva timp aţi avut de-a face cu Trans-American Detective Agency.

- Cine sunteţi?

- Mă numesc Albert Norman, domnule Charles, ceea ce probabil nu vă spune nimic, dar aş dori să vă fac o propunere. Sunt sigur că veţi...

- Ce fel de propunere?

- N-o pot discuta la telefon, domnule Charles, dar, dacă-mi permiteţi să vă răpesc o jumătate de oră din timpul dumneavoastră, vă promit că...

- Îmi pare rău, am zis. Sunt destul de ocupat şi...

- Dar, domnule Charles, este o... Apoi a urmat un zgomot puternic: ar fi putut fi o împuşcătură sau ceva căzuse făcând un zgomot puternic. Am spus „Alo" de câteva ori, n-am primit niciun răspuns şi am închis.

Nora era cu Dorothy în faţa unei oglinzi, încercând să o învioreze cu nişte pudră şi ruj. Am zis „Un tip care vindea asigurări" şi m-am dus în living, să-mi iau ceva de băut.

Intraseră mai multe persoane. Am vorbit cu ele. Harrison Quinn s-a ridicat de pe canapeaua pe care stătuse cu Margot Innes şi a zis:

- Acum a venit momentul pentru ping-pong!

Asta a sărit şi mi-a tras una în burtă cu picioarele din faţă. Am închis radioul şi mi-am turnat un cocteil. Bărbatul al cărui nume nu-l prinsesem tocmai spunea:

- ...Vine revoluţia şi primul lucru pe care-o să-l facă o să fie să ne alinieze pe toţi la perete.

Părea să creadă că e o idee bună. Quinn a venit lângă mine ca să-şi umple paharul. S-a uitat spre uşa de la dormitor.

- Unde-ai găsit-o pe blondină?

- O ştiu de când o legănam pe genunchi.

- Ce genunchi? m-a întrebat. Pot să-l ating?

Nora şi Dorothy au ieşit din dormitor. Pe radio am văzut un ziar, ediţia de după-amiază, şi l-am ridicat. Titra, cu litere mari:

JULIA WOLF, FOSTA IUBITĂ A UNUI GANSTER;
ARTHUR NUNHEIM IDENTIFICĂ TRUPUL;
WYNANT, ÎN CONTINUARE DISPĂRUT.

Nora, aflată lângă cotul meu, zise cu un glas şoptit:

- Am invitat-o să ia masa cu noi. Fii drăguţ cu biata fetiţă - Nora avea douăzeci şi şase de ani -, e foarte afectată.

- Cum vrei tu.

M-am răsucit pe călcâie. În partea opusă a camerei, Dorothy râdea la ce-i spunea Quinn. Am continuat:

- Dar dacă te amesteci în problemele altora, să nu te aştepţi să te pup

acolo unde-o să te doară.

- De acord. Eşti un fraier bătrân şi impresionabil. Nu citi ăsta acum, aici.

Îmi luă ziarul şi-l ascunse, să nu se vadă, în spatele radioului.

5

Nora n-a putut să doarmă în noaptea aia. A citit memoriile lui Şaliapin până când m-a luat somnul, după care m-a trezit, întrebându-mă „Dormi?".

Am mormăit afirmativ. A aprins o ţigară pentru mine şi una pentru ea.

- Nu te-ai gândit niciodată să te întorci la munca de detectiv, măcar din când în când, doar aşa, de distracţie? Ştii ce spun, când apare ceva special, cum ar fi Lindb...

- Draga mea, am zis, bănuiala mea e că Wynant a ucis-o, iar poliţia o să-l prindă şi fără ajutorul meu. Oricum, subiectul nu mă interesează deloc.

- Nu m-am referit doar la asta, ci...

- În plus, n-am nici timp: sunt prea ocupat să am grijă să nu pierzi banii pentru care te-am luat de nevastă. Am sărutat-o. Nu crezi că o băutură te-ar ajuta să adormi?

- Nu, mulţumesc.

- Atunci poate că o să beau eu ceva.

Când mi-am adus paharul cu whisky şi sifon în pat, ea se uita încruntată undeva în gol.

- E drăguţă, dar e dusă cu pluta, am zis. Nici n-ar putea fi altfel, fiind fata lui. Nu-ţi dai seama dacă ea însăşi crede ce spune şi nici cât anume din ce crede ea chiar s-a întâmplat. Îmi place de ea, dar cred că te laşi...

- Nu sunt sigură c-o plac, a zis Nora gânditoare. Probabil e o mică nesuferită, dar dacă fie şi un sfert din ce ne-a spus e adevărat, e într-o situaţie groaznică.

- N-am cu ce s-o ajut.

- Ea crede că ai.

- Şi tu crezi la fel, ceea ce demonstrează că, indiferent ce părere ai, întotdeauna poţi găsi pe altcineva care să fie pe aceeaşi lungime de undă.

Nora oftă.

- Aş vrea să fii suficient de treaz încât să pot să vorbesc cu tine. Se aplecă să ia o gură din băutura mea. Îţi dau cadoul de Crăciun dacă mi-l dai şi tu pe al meu.

Am clătinat din cap.

- La micul dejun.

- Dar e deja Crăciunul.

- La micul dejun.

- Orice mi-ai da, a zis, sper să nu-mi placă.

- Va trebui să-l păstrezi oricum, fiindcă tipul de la Acvariu a zis că el sigur nu-l mai ia înapoi. Mi-a zis că ceilalţi i-au muşcat deja coada...

- Dar nu te-ar costa atât de mult să vezi dacă o poţi ajuta, nu? Are atâta încredere în tine, Nicky!

- Toată lumea are încredere în greci.

- Te rog!

- Vrei pur şi simplu să-ţi bagi nasul în chestii care...

- Am vrut să te-ntreb: nevastă-sa ştia că Wolf e amanta lui?

- Nu ştiu. N-o plăcea.

- Cum e soţia lui?

- Habar n-am. E o femeie ca toate femeile.

- Arată bine?

- Pe vremuri era trăsnet.

- Pe vremuri? E în vârstă?

- Patruzeci, patruzeci şi doi. Încetează, Nora! Nu vrei să te bagi în aşa ceva, crede-mă. Lasă-i pe alde Charles să-şi vadă de problemele lor şi pe alde Wynant de ale lor.

Nora s-a bosumflat.

- Poate c-o să-mi fie de ajutor băutura aia.

M-am dat jos din pat şi i-am pregătit o băutură. În timp ce i-o aduceam în dormitor, a început să sune telefonul. M-am uitat la ceasul de pe masă. Era aproape ora cinci.

Nora vorbea la telefon.

- Da? Eu sunt.

Mi-a aruncat o privire piezişă. Am clătinat din cap.

- Da, sigur că da... sigur.

Lăsă telefonul jos şi-mi zâmbi larg.

- Eşti o minunăţie de fată, am zis. Acum ce mai e?

- O să vină Dorothy. Cred că a luat ceva la bord.

- Splendid. Mi-am luat halatul. Mi-era teamă c-o să fiu nevoit să mă culc.

Ea se aplecă să-şi caute papucii.

- Nu te mai văicări ca un babalâc. Nu poţi să dormi toată ziua. Îşi găsi papucii şi se ridică în picioare, încălţându-se. Chiar îi e aşa de teamă de mama ei, cum spune?

- Dacă are vreun gram de minte, da. Mimi e otravă curată.

Nora îşi miji spre mine ochii negri şi mă întrebă domol:

- De ce mi te pui atâta împotrivă?

- Of, Doamne, am zis. Speram să nu trebuiască să-ţi spun. De fapt, Dorothy e fiica mea. N-am ştiut ce fac, Nora. Eram la Veneţia, era primăvară, iar eu eram atât de tânăr şi luna strălucea deasupra...

- Bine, ia totul în râs. Nu vrei să mănânci ceva?

- Dacă vrei şi tu. Tu ce vrei?

- Un sandvici cu bucăţi de carne de vită, multă ceapă şi nişte cafea.

Dorothy a sosit în timp ce eu dădeam telefon la un magazin de delicatese deschis toată noaptea. Când am revenit în sufragerie, s-a ridicat cu oarecare greutate şi a spus:

- Nick, îmi pare extrem de rău că vă tot deranjez atâta pe tine şi pe Nora, dar nu mă pot duce acasă acum, în halul ăsta. Pur şi simplu nu pot. Mi-e frică. Nu ştiu ce mi s-ar putea întâmpla, ce-aş face. Te rog, nu mă obliga să mă duc!

Era foarte beată. Asta i-a amuşinat gleznele.

- Sssst... Aici eşti în siguranţă, am zis. Stai jos. Vine şi cafeaua cât de curând. Unde-ai fost de te-ai făcut aşa de praştie?

Ea s-a aşezat şi a clătinat tâmp din cap.

- Nu ştiu. Am fost peste tot de când am plecat de la voi. Am fost peste tot, în afară de acasă, fiindcă nu mă pot duce acasă în asemenea hal. Uite ce mi-am luat.

Se ridică iar şi scoase un pistol automat vechi şi zgâriat din buzunarul hainei.

- Ia uite aici!

Îl flutură spre mine în timp ce Asta sări veselă la el, dând din coadă.

Nora respiră adânc hâşâind. Mie îmi îngheţase ceafa. Am împins câinele într-o parte şi am luat pistolul de la Dorothy.

- Ce Dumnezeu te-a apucat? Stai jos!

Am dat drumul pistolului într-un buzunar al halatului şi am împins-o pe Dorothy în jos, pe scaunul ei.

- Nu te supăra pe mine, Nick, s-a tânguit ea. Poţi să-l păstrezi tu. Nu vreau să fiu o pacoste.

- De unde-l ai? am întrebat.

- De la o cârciumă de pe Tenth Avenue. I-am dat unui tip brăţara mea pentru el - aia cu smaralde şi diamante.

- Şi pe urmă ai câştigat-o înapoi la barbut, am zis. O ai la mână.

Ea s-a holbat la brăţară.

- Aşa am crezut...

M-am uitat la Nora şi am clătinat din cap. Norma a spus:

- Haide, Nick, n-o lua aşa tare. E...

- Nu mă ia deloc tare, Norma, chiar deloc, a sărit Dorothy. El... el e singura persoană din lume la care pot apela.

Mi-am adus aminte că Nora nu se atinsese de whisky-ul ei cu sifon, aşa că m-am dus în dormitor şi l-am băut. Când m-am întors, Nora stătea pe braţul fotoliului lui Dorothy, cu un braţ în jurul fetei. Dorothy îşi trăgea nasul; Nora tocmai zicea:

- Dar Nick nu e supărat, draga mea! Te place.

Ridică ochii spre mine.

- Nu eşti supărat, Nick, aşa-i?

- Nu, sunt doar rănit. M-am aşezat pe canapea. De unde-ai pistolul, Dorothy?

- De la un tip, ţi-am zis.

- Ce fel de tip?

- Ţi-am zis: de la un tip de la un bar.

- Şi i-ai dat brăţara pentru el.

- Aşa am crezut, dar uite, se pare că încă o mai am.

- Am remarcat.

Nora o bătu uşor pe fată pe umăr.

- Sigur că încă mai ai brăţara.

- Când vine băiatul cu cafeaua şi celelalte, o să-i dau nişte bani să mai rămână puţin prin zonă, am spus. N-am de gând să rămân singur cu două...

Nora se strâmbă la mine şi îi spuse fetei:

- Nu-l băga în seamă. Aşa a fost toată noaptea.

- Pentru el, sunt doar o fată cam prostuţă, beată criţă, a zis fata.

Nora o mai bătu de câteva ori pe umăr.

Am întrebat:

- Dar pentru ce aveai nevoie de pistol?

Dorothy se îndreptă de spate şi mă fixă cu ochii mari şi beţi.

- Pentru el, şopti însufleţită, dacă mă deranja. Mi-era teamă, fiindcă eram beată. Despre asta a fost vorba. Şi pe urmă mi s-a făcut frică şi de asta, aşa că am venit aici.

- Te referi la tatăl tău? întrebă Nora, străduindu-se să nu lase să i se simtă entuziasmul în glas.

Fata clătină din cap.

- Clyde Wynant e tatăl meu. Tatăl meu vitreg. Se lăsă pe pieptul Normei.

Norma făcu „Ahaaa!", pe tonul că a înţeles perfect. Apoi a zis:

- Biata fată, rosti, şi mă privi cu subînţeles.

- Hai să bem cu toţii câte ceva, am zis.

- Eu nu. Nora făcea iar feţe-feţe la mine. Şi nici Dorothy nu cred că mai vrea.

- Ba da, vrea. O s-o ajute să doarmă.

I-am turnat o doză zdravănă de whisky şi am văzut c-a băut-o. Lucrurile s-au rezolvat perfect: dormea dusă în momentul în care au venit cafeaua şi sandviciurile noastre.

- Cred că acum eşti mulţumit, a zis Nora.

- Acum sunt mulţumit. O băgăm în pat înainte să mâncăm?

Am luat-o pe sus şi am dus-o în dormitor, după care am ajutat-o pe Nora s-o dezbrace. Avea un trup zvelt şi frumos.

Ne-am întors la mâncarea noastră. Am luat pistolul din buzunar şi l-am examinat cu atenţie. Văzuse multe la viaţa lui. Avea două cartuşe, unul pe ţeavă şi altul în încărcător.

- Ce-o să faci cu el? a întrebat Nora.

- Nimic, până nu aflu dacă e sau nu cel cu care a fost omorâtă Julia Wolf. E un pistol de calibru 32.

- Dar ea a zis...

- Că l-a luat dintr-un bar, de la un tip, în schimbul brăţării. Am auzit-o.

Nora s-a aplecat spre mine, peste sandvici. Avea ochii foarte strălucitori şi aproape negri.

- Crezi c-ar fi posibil să-l aibă de la tatăl ei vitreg?

- Da, am zis, dar am spus-o prea convins.

Nora a zis:

- Eşti un grec ticălos. Poate chiar aşa e; n-ai de unde să ştii. Şi tu nu crezi deloc în povestea ei.

- Ascultă, draga mea, mâine o să-ţi cumpăr câte romane poliţiste vrei tu, dar în seara asta nu-ţi bate căpşorul tău drăgălaş cu tot soiul de intrigi şi făptaşi. Tot ce încerca ea să-ţi spună era faptul că îi era teamă că Jorgensen o aşteaptă să-i facă felul când ajunge acasă şi că se temea că e aşa de beată încât s-ar putea să-l lase.

- Dar mama ei?

- Familia asta nu e o familie ca toate familiile. Poţi să...

Dorothy Wynant, clătinându-se pe picioare în uşă, într-o cămaşă de noapte mult prea lungă pentru ea, îşi strânse ochii din cauza luminii şi zise:

- Vă rog, pot să vin şi eu puţin aici? Mi-e frică singură în camera aia.

- Sigur.

Se apropie şi se ghemui lângă mine pe canapea în timp ce Nora se duse să ia ceva să o acopere.

6

Când familia Jorgensen şi-a făcut apariţia, pe la începutul după-amiezei, tocmai ne luam micul dejun, în trei. Nora răspunse la telefon şi se întoarse la noi încercând să nu-şi arate surescitarea.

- E mama ta, i-a spus lui Dorothy. E jos. I-am zis să urce.

Dorothy a zis:

- Fir-ar să fie! Îmi pare rău c-am sunat-o.

- Poate c-ar fi bine să-i întâmpinăm în antreu.

Nora a liniştit-o:

- Nu-l băga în seamă!

A bătut-o pe Dorothy pe umăr.

S-a auzit soneria. M-am dus la uşă.

Cei opt ani nu lăsaseră nicio urmă pe chipul lui Mimi. Era un pic mai coaptă, dar şi mai apetisantă. Era puţin mai împlinită decât fiica ei, iar fineţea trăsăturilor ei era chiar mai pronunţată. A râs şi şi-a întins braţele spre mine.

- Crăciun fericit! Mă bucur nespus să te revăd, după toţi anii ăştia. El e soţul meu. Domnul Charles. Chris...

Am spus „Mă bucur să te văd, Mimi!" şi am dat mâna cu Jorgensen. Era cu vreo cinci ani mai tânăr decât soţia lui: un bărbat brunet, înalt, subţire şi cât se poate de drept, îmbrăcat îngrijit, cu păr lucios perfect pieptănat şi mustaţă dată cu ceară.

S-a aplecat puţin.

- Îmi pare bine, domnule Charles.

Avea accent pronunţat, teuton, iar mâna-i era slabă şi musculoasă.

Am intrat cu toţii.

Când s-au terminat prezentările, Mimi şi-a cerut scuze faţă de Nora pentru apariţia lor intempestivă.

- Dar am vrut să-l revăd pe soţul tău şi, pe de altă parte, singura metodă de a mă asigura că odrasla asta a mea ajunge vreodată la timp e s-o iei pe sus. Ar fi bine să te îmbraci, scumpete, îi zise zâmbind lui Dorothy.

Scumpetea mormăi, în timp ce mesteca pâinea prăjită, că nu vedea niciun rost în a-şi irosi o după-masă la mătuşa Alice, chiar dacă era Crăciunul.

- Pun pariu că Gilbert nu vine.

Mimi a lăudat-o pe Asta şi m-a întrebat dacă aveam idee pe unde ar putea fi fostul ei soţ.

- Nu.

Ea continuă să se joace cu câinele.

- Ce nebunie! E nebunie curată să dispari într-un asemenea moment. Nu-i de mirare că la început poliţia a crezut că are legătură cu crima.

- Şi acum ce crede? am întrebat.

Şi-a ridicat privirea spre mine.

- N-ai văzut ziarele?

- Nu.

- Cic-ar fi vorba de un individ pe nume Morelli - un gangster. El a ucis-o. Era iubitul ei.

- L-au prins?

- Nu încă, dar el a făcut-o. Aş vrea să dau de Clyde. Macaulay nu vrea deloc să mă ajute. Zice că nu ştie unde e, dar e ridicol. Are împuternicire de la el şi tot ce trebuie şi ştiu foarte bine că păstrează legătura cu Clyde. Crezi că Macaulay e de încredere?

- E avocatul lui Wynant, am zis. Nu ai niciun motiv să ai încredere în el.

- Aşa m-am gândit şi eu. Se aşează puţin mai încolo, pe canapea. Stai jos. Vreau să te-ntreb o mie de lucruri.

- Ce zici să-ncepem cu o băutură?

- Orice în afară de lichior de ouă, a zis ea. Îmi face rău la fiere.

Când am revenit, Nora şi Jorgensen îşi exersau cunoştinţele de franceză, Dorothy continua să se joace de-a mâncatul, iar Mimi se juca din nou cu câinele. Am împărţit băuturile şi m-am aşezat lângă Mimi.

- Soţia ta e adorabilă, mi-a zis.

- Îmi place.

- Spune-mi adevărul, Nick: din punctul tău de vedere, Clyde chiar e nebun? Vreau să zic... atât de nebun, încât să fie nevoie de măsuri serioase?

- Eu de unde să ştiu?

- Îmi fac griji pentru copii, a zis. Eu n-am nicio pretenţie de la el - când am divorţat am avut grijă de toate astea -, însă copiii au. Noi am rămas fără niciun ban acum şi sunt îngrijorată pentru ei. Dacă e nebun, poate foarte bine să renunţe la tot şi să-i lase fără un cent. Ce crezi c-ar trebui să fac?

- Te gândeşti să-l bagi în cămaşă de forţă?

- Nuu, a zis încetişor, dar aş vrea să vorbesc cu el. Mi-a pus o mână pe braţ. Tu poţi să-l găseşti.

Am clătinat din cap.

- Nu vrei să mă ajuţi, Nick? A fost o vreme când eram prieteni.

Ochii ei mari şi albaştri mă priveau blânzi şi seducători.

Dorothy ne privea bănuitoare de la masă.

- Pentru numele lui Dumnezeu, Mimi, am zis, sunt o mie de detectivi în New York. Angajează-l pe unul dintre ei. Eu nu mă mai ocup de chestii din astea.

- Ştiu, dar... Dorry s-a îmbătat foarte tare azi-noapte?

- Poate că eu eram cel beat. Mie mi s-a părut că e OK.

- Nu eşti de părere că s-a făcut foarte frumuşică?

- Întotdeauna am fost de părerea asta.

Ea s-a gândit o clipă, apoi a zis:

- E doar un copil, Nick.

- Si asta ce-are a face? am întrebat.

Mi-a zâmbit.

- Ce-ai zice să-ţi pui nişte haine pe tine, Dorry?

Dorothy repetă bosumflată că n-avea niciun rost să-şi irosească o după-amiază la tanti Alice.

Jorgensen se întoarse către soţia sa şi i se adresă:

- Doamna Charles are amabilitatea de a sugera să nu...

- Da, zise Nora, ce-ar fi să mai rămâneţi puţin? Or să vină câteva persoane. N-o să fie cine ştie ce petrecere, dar...

Îşi încheie fraza fluturându-şi paharul.

- Mi-ar plăcea, răspunse Mimi încet, dar mi-e teamă că Alice...

- Ai putea să-i dai un telefon şi să te scuzi, sugeră Jorgensen.

- O sun eu, se oferi Dorothy.

Mimi încuviinţă.

- Să fii drăguţă cu ea!

Dorothy se duse în dormitor. Toată lumea părea mult mai voioasă. Nora îmi surprinse privirea şi clipi veselă şi am fost nevoit să-i răspund în acelaşi mod şi să mă prefac încântat, fiindcă în clipa aia Mimi se uita la mine.

Mimi m-a întrebat:

- Spune drept, n-aveai niciun chef să rămânem, nu-i aşa?

- Ba da, sigur că da.

- Nu prea-mi vine să te cred. Nu o simpatizai oarecum pe biata Julia?

- „Biata Julia" sună ca naiba venind de la tine. Da, o simpatizam.

Mimi şi-a pus din nou mâna pe braţul meu.

- Mi-a distrus viaţa cu Clyde. Normal că am urât-o atunci - dar asta a fost acum mult timp. Vineri, când m-am dus s-o văd, n-aveam niciun resentiment faţă de ea. Nick, am văzut-o murind! Nu merita să moară. A fost oribil. Orice-aş fi simţit înainte, acum n-a mai rămas decât milă. Când am zis „biata Julia", chiar asta am vrut să zic.

- Nu ştiu ce urmăreşti, am spus. Nu ştiu ce vreţi cu toţii.

- Cu toţii, a repetat ea. Ce vrei să spui, că Dorry a...

Dorothy veni din dormitor.

- Am pus lucrurile la punct.

Îşi sărută mama pe gură şi se aşeză lângă ea.

Mimi se uită în oglinjoara din cutia de pudră să vadă dacă i s-a întins rujul, apoi întrebă:

- N-a fost arţăgoasă?

- Nu, am pus lucrurile la punct. Ce trebuie să fac ca să primesc ceva de băut?

I-am răspuns:

- Trebuie să te duci la masa aia unde sunt gheaţa şi sticlele şi să-ţi torni singură.

- Bei prea mult, a zis Mimi.

- Nu beau nici pe departe cât Nick.

Se duse la masă. Mimi clătină din cap.

- Copiii ăştia! Vreau să spun ... o plăceai destul de mult pe Julia Wolf, aşa-i?

- Vrei şi tu ceva de băut, Nick? strigă Dorothy.

- Mulţumesc, am zis; iar apoi, către Mimi: O plăceam destul de mult.

- Eşti al naibii de evaziv, se tângui ea. O plăceai, de pildă, la fel de mult cât mă plăceai odinioară pe mine?

- Te referi la cele câteva amieze în care ne-am petrecut timpul împreună?

Râsul ei a fost sincer.

- E şi ăsta un răspuns, în mod categoric. Se întoarse către Dorothy, care venea cu paharele. Trebuie neapărat să-ţi iei şi tu un halat în nuanţa asta de albastru, draga mea. Îţi stă foarte bine.

Am luat un pahar de la Dorothy şi am spus că ar fi bine să merg să mă îmbrac.

7

Când am ieşit din baie, Nora şi Dorothy erau în dormitor. Nora se pieptăna, iar Dorothy stătea pe marginea patului, fluturând un ciorap.

Uitându-se în oglinda măsuţei de toaletă, Nora îmi trimise o bezea. Părea foarte fericită.

- Îţi place foarte mult Nick, nu-i aşa, Nora? întrebă Dorothy.

- E un bătrânel grecotei fără minte, dar m-am obişnuit cu el.

- Charles nu e un nume grecesc.

- De fapt, numele e Charalambides, i-am explicat. Când a venit taică-miu în America, tembelu' care l-a întâmpinat în Insula Ellis i-a zis că Charalambides e prea lung şi prea greu de scris, aşa că l-a ajustat el, pe loc, transformându-l în Charles. Bătrânul n-a avut nimic împotrivă; puteau să-i

spună şi X, câtă vreme îl lăsau să intre în ţară.

Dorothy s-a uitat lung la mine.

- Nu ştiu niciodată când minţi. Începu să-şi pună ciorapul, apoi se opri. Ce încearcă mama să-ţi facă?

- Nimic. Vrea să scoată tot ce poate de la mine. Ar vrea să ştie ce-ai făcut şi ce-ai zis azi-noapte.

- Aşa mi s-a părut şi mie. Şi ce i-ai spus?

- Ce puteam să-i spun? N-ai făcut şi n-ai zis nimic.

Meditä încruntatä la vorbele mele, dar când mi se adresă din nou schimbă subiectul:

- N-am ştiut niciodată că a fost ceva între tine şi mama. Sigur că eram doar un copil pe vremea aia şi n-aş fi ştiut despre ce e vorba chiar dac-aş fi observat ceva, dar nu ştiam nici măcar că vă spuneţi pe numele mic.

Nora se întoarse de la oglindă râzând.

- Hai că începe să devină interesant. Flutură pieptenele către Dorothy. Zi mai departe, scumpa mea.

Dorothy spuse cu sinceritate:

- Ei bine, n-am ştiut.

Eu scoteam cârligele de care fusese agăţată la uscat o cămaşă.

- Şi acum ce ştii? am întrebat.

- Nimic, a zis ea încet, înroşindu-se la faţă, dar pot să bănuiesc.

Se aplecă să-şi aranjeze ciorapul.

- Poţi şi chiar o faci, am mormăit eu. Eşti o găgăuţă, dar nu mai fi aşa stânjenită. Nu e vina ta că ai o imaginaţie bolnavă.

Ea ridică uşor capul şi râse, dar când mă întrebă „Crezi că semăn mult cu mama?", era cât se poate de serioasă.

- Nu m-ar mira.

- Crezi asta sau nu?

- Vrei să zic nu? Nu.

- Asta trebuie să suport eu în fiecare zi, spuse Nora veselă. Nu poţi discuta nimic serios cu el.

Am fost primul care s-a îmbrăcat şi a ieşit în sufragerie. Mimi stătea pe genunchii lui Jorgensen. Se ridică şi întrebă:

- Ce-ai primit de Crăciun?

- Nora mi-a dăruit un ceas.

I l-am arătat. Mi-a spus că e frumos şi chiar era.

- Si tu? Ce i-ai luat?

- Un colier.

- Îmi permiteţi? întrebă Jorgensen şi se ridică să-şi pregătească o băutură.

Se auzi soneria. I-am invitat înăuntru pe familia Quinn şi pe Margot Innes, apoi i-am prezentat lui Jorgensen. Curând Nora şi Dorothy s-au îmbrăcat şi ele şi au ieşit din dormitor, iar Quinn s-a lipit imediat de Dorothy. A sosit şi Larry Crowley, cu o fată pe nume Denis, iar câteva minute mai târziu a apărut familia Edge. Am câştigat treizeci şi doi de dolari - pe datorie - de la Margot la barbut. Fata numită Denis a trebuit să se ducă în dormitor şi

să se întindă puţin. Puţin după ora şase, cu ajutorul lui Margot, Alice Quinn a reuşit să-l desprindă pe soţul ei de Dorothy şi să-l ia pe sus la o întâlnire pe care şi-o programaseră. Au plecat şi alde Edge. Mimi şi-a pus haina, apoi i-a ajutat să se îmbrace pe soţul şi fiica ei.

- Ştiu că e mult prea din scurt, a zis, dar n-aţi vrea să veniţi mâine seară la noi la cină?

Nora a răspuns amabilă:

- Sigur că da.

Ne-am strâns mâinile şi am rostit fiecare câteva cuvinte politicoase, apoi ei au plecat. Nora a închis uşa în urma lor şi s-a rezemat cu spatele de uşă.

- Doamne, ce tip mişto! a zis.

8

Până în clipa aceea crezusem că ştiu care era poziţia mea faţă de cazul Wolf-Wynant-Jorgensen şi ce trebuia să fac. Nu mă interesa şi nu voiam să fac nimic. Când ne-am oprit la *Reuben's* pentru cafea în drumul nostru spre casă, a doua zi dimineaţă, Nora a deschis un ziar şi a citit într-unul dintre articolele de cancan: „Nick Charles, fost as al agenţiei de detectivi Trans-American, părăseşte New Yorkul pentru a rezolva misterul uciderii Juliei Wolf." Şase ore mai târziu, când am deschis ochii şi m-am ridicat în capul oaselor în pat, Nora mă zgâlţâia de zor, iar un bărbat cu un pistol în mână stătea în uşa dormitorului.

Era un tip brunet, durduliu şi destul de tânăr, de înălţime potrivită, cu fălci late şi ochi apropiaţi. Purta un melon negru şi un palton negru care îi venea ca turnat, un costum închis la culoare şi pantofi negri, toate arătând de parcă tocmai şi le cumpărase în urmă cu un sfert de oră. Arma, un pistol automat de calibrul 38, stătea confortabil în mâna lui, fără să fie îndreptată asupra unei ţinte anume.

Nora tocmai zicea:

- M-a obligat să-i dau drumul în casă, Nick. A zis că trebuie să...

- Trebuie să vorbesc cu tine, a zis tipul cu pistol. Asta-i tot, dar trebuie s-o fac.

Avea o voce joasă, neplăcută.

La ora respectivă clipisem destul cât să mă trezesc, aşa că m-am uitat la Nora. Era agitată, dar nu părea deloc speriată: părea că se uită la un cal pe care a pariat şi care tocmai se apropie de finiş, conducând la mustaţă. Am zis:

- Bine, vorbeşte, dar n-ai vrea să fii amabil şi să pui deoparte pistolul ăla? Soţiei mele nu-i pasă, dar eu sunt gravid şi nu vreau ca bebeluşul să se

nască cu...

A zâmbit cu jumătate de gură.

- Nu trebuie să mă convingi cât eşti de bun. Am auzit de tine. Şi-a vârât pistolul în buzunarul de la palton. Sunt Shep Morelli.

- N-am auzit de tine, am zis.

A făcut un pas în cameră şi a început să-şi scuture capul într-o parte şi-n alta.

- Nu i-am făcut eu felul Juliei.

- Poate că nu, dar să ştii că aduci vestea în locul greşit. Eu n-am nimic de-a face cu asta.

- N-am mai văzut-o de trei luni, a zis. Nu mai aveam nimic unul cu altul.

- Spune-le-o celor de la poliţie!

- N-aveam niciun motiv să-i fac rău: s-a purtat întotdeauna cât se poate de bine cu mine.

- Mă bucur, am zis, doar că, ţi-am spus, îţi faci reclamă în piaţa greşită.

- Ascultă! A mai făcut un pas către pat. Studsy Burke zice că erai OK. De-asta sunt aici. Crezi că...

- Ce mai face Studsy? am întrebat. Nu l-am mai văzut de când a intrat la pârnaie, în '23 sau '24.

- E bine. Ar vrea să te vadă. Are un local pe West Forty-ninth, *Clubul Pigiron*. Ascultă, ce zic oamenii legii? Cred că eu am făcut-o? Sau vor doar să-mi mai pună ceva în cârcă?

Am clătinat din cap.

- Ţi-aş spune dac-aş şti. Nu te lăsa păcălit de ziare: n-am niciun amestec în povestea asta. Întreabă poliţia.

- Ar fi foarte inteligent din partea mea. Surâse iar, cu jumătate de gură. Ar fi cel mai inteligent lucru pe care l-am făcut în viaţa mea. Io, care se zice că l-aş fi băgat în spital trei săptămâni pe un căpitan de poliţie, fiindcă am avut ceva de-mpărţit cu el. Le-ar plăcea la băieţi să vin să-i iau la întrebări. Le-ar plăcea al naibii să-şi altoiască pulanu' pe mine.

Îşi întoarse mâna cu palma în sus.

- Am venit la tine cu toată seriozitatea. Studsy zice că eşti un tip serios. Ia-mă în serios!

- Te iau foarte în serios, l-am încredinţat. Dacă aş şti ceva aş...

Se auziră trei bătăi distincte în uşa ce dădea în hol. Înainte de ultimul ciocănit, pistolul fu din nou în mâna lui Morelli. Ochii lui păreau că privesc în toate direcţiile simultan. Vocea lui era un mârâit metalic ce venea din adâncul pieptului.

- Ei?

- Nu ştiu. M-am ridicat mai bine în pat şi am arătat din cap spre pistolul din mâna lui. Cred că pe tine te caută.

Arma lui era aţintită drept spre pieptul meu. Îmi auzeam sângele pulsându-mi în urechi şi îmi simţeam buzele umflate.

- Nu există scări de incendiu, am zis. Mi-am întins mâna stângă spre Nora, care stătea în capătul cel mai îndepărtat al patului.

Pumnul izbi din nou uşa şi se auzi o voce puternică:

- Deschide! Poliţia!

Buza inferioară a lui Morelli se ridică, acoperind-o pe cea superioară, şi începu să i se vadă albul ochilor.

- Nenorocitule! zise tărăgănat, aproape ca şi cum i-ar fi fost milă de mine.

Îşi mişcă foarte puţin picioarele, lipindu-şi bine tălpile de podea.

Pe partea din afară a broaştei intră o cheie.

Am lovit-o pe Nora cu mâna stângă, aruncând-o jos, în partea opusă a camerei. Perna pe care am azvârlit-o cu mâna dreaptă spre pistolul lui Morelli păru uşoară ca un fulg; pluti încet, ca o bucată de hârtie igienică. Niciun zgomot din lume, de dinainte sau de după, nu mi-a părut vreodată atât de puternic cum a fost cel produs de arma lui Morelli când s-a descărcat. Am simţit o lovitură dinspre partea stângă care m-a aruncat pe podea. L-am prins de gleznă şi m-am rostogolit, făcându-l să cadă peste mine; el m-a izbit cu pistolul în spate, apoi mi-am eliberat o mână şi am început să-l lovesc şi eu în partea de jos a corpului, cum puteam.

Mai mulţi bărbaţi au sărit şi ne-au despărţit.

Ne-a luat cinci minute s-o aducem pe Nora în simţiri.

S-a ridicat ţinându-se cu mâna de obraz şi s-a uitat în jur până când l-a zărit pe Morelli, cu cătuşe la o mână, în picioare între doi detectivi. Avea faţa bumbăcită bine de tot: poliţiştii îl luaseră un pic la burduşit, doar aşa, de distracţie. Nora m-a fixat furibundă:

- Prostule ce eşti, a zis, nu trebuia să mă laşi latră! Ştiam c-o să-i vii de hac, dar voiam s-o văd şi eu.

Unul dintre poliţai râse.

- Dumnezeule, zise admirativ, uite o femeie cu sânge-n instalaţie!

Ea-i zâmbi şi se ridică. Când se uită la mine îi pieri zâmbetul.

- Nick, ai sânge pe...

I-am zis că nu cred că-i mare lucru şi mi-am deschis ce mai rămăsese din bluza de la pijama. Glonţul lui Morelli săpase un şănţuleţ de vreo zece centimetri pe sub sfârcul meu stâng. Sângera la greu, dar nu era foarte adânc.

- Ghinion, făcu Morelli. Dacă nimeream câţiva centimetri mai încolo alta era situaţia.

Poliţaiul care o admirase pe Nora - un tip masiv blond-roşcat, de patruzeci şi opt-cincizeci de ani, într-un costum cenuşiu care nu-i venea prea bine - îi trase o palmă lui Morelli peste gură.

Keyser, directorul hotelului *Normandie*, se oferi să cheme un doctor şi plecă în căutarea unui telefon. Nora o zbughi în baie, după prosoape.

Am pus un prosop peste rană şi m-am întins pe pat.

- Sunt bine. Haideţi să nu ne agităm prea mult până vine doctorul. Cum se face c-aţi trecut aşa, pe la noi?

Poliţistul care îl plesnise pe Morelli a zis:

- Întâmplarea face că am auzit că aici e un soi de loc de întâlnire pentru familia lui Wynant, avocatul lui şi toată lumea, aşa că ne-am gândit să

stăm pe-aproape în caz că apare. În dimineaţa asta, când tipul de-aici, Mack, care - să zicem - ţinea locu' sub vizor, îl vede pe individ dând buzna, ne sună şi noi punem mâna pe domnu' Keyser şi urcăm - mare noroc pe capul dumitale.

- Da, mare noroc pe capul meu, fiindcă poate nici nu m-ar fi împuşcat.

Tipul m-a fixat bănuitor. Avea ochi apoşi, de un cenuşiu spălăcit.

- Sunteţi prieten cu individu'?

- Nu l-am mai văzut în viaţa mea.

- Şi ce vrea de la dumneavoastră?

- Voia să-mi spună că n-a omorât-o el pe fata aia, Wolf.

- Şi dumneavoastră ce treabă aveţi cu asta?

- Niciuna.

- Şi el de ce credea că aveţi?

- Întrebaţi-l. Nu ştiu.

- Vă întreb pe dumneavoastră.

- Întrebaţi-mă ce vreţi.

- Să vă mai întreb ceva: sunteţi gata să faceţi plângere si să juraţi că v-a împuşcat?

- Nici la asta nu pot să vă răspund în clipa asta. Poate a fost un accident.

- Bun ş-aşa. Avem tot timpul. Văd că treb'e să vă întrebăm mult mai multe lucruri decât credeam. Se întoarse către unul dintre însoţitorii săi, patru la număr: Luaţi locu' la puricat!

- Nu fără mandat, i-am spus.

- Asta-i părerea dumneavoastră. Haide, Andy!

Au început să-mi cotrobăie prin casă.

Intră doctorul - o mână de om, şters şi fonfăit -, ţâţâi din buze şi fârnâi aplecat deasupra mea, îmi opri sângerarea şi-mi puse un bandaj, apoi îmi spuse că n-aveam de ce să-mi fac griji dacă aveam să stau câteva zile liniştit. Nimeni n-a catadicsit să-i spună nimic. Poliţia nu l-a lăsat să se atingă de Morelli. A plecat, mai şters şi mai fantomatic decât venise.

Tipul masiv şi blond se întorsese din sufragerie, cu o mână la spate. Aşteptă până plecă doctorul, apoi întrebă:

- Aveţi permis de pistol?

- Nu.

- Atunci ce faceţi cu ăsta?

Scoase de la spate arma pe care o luasem de la Dorothy Wynant.

N-am avut ce să-i spun.

- Aţi auzit de Legea Sullivan? m-a întrebat.

- Da.

- Atunci ştiţi cum staţi. E al dumneavoastră pistolul?

- Nu.

- Al cui e?

- O să încerc să-mi amintesc.

Puse pistolul în buzunar şi se aşeză pe un scaun de lângă pat.

- Uite ce e, domnule Charles, a zis. Cred că amândoi am început-o cu

stângul. Nu vreau să mă pun rău cu dumneavoastră şi cred că nici dumneavoastră nu vreţi cu adevărat să vă puneţi cu mine. Cred că nu vă e tocmai bine cu gaura aia în coastă, aşa că n-o să vă mai sâcâi până nu vă odihniţi un pic. Poate reuşim pe urmă să vorbim şi noi ca oamenii.

- Mersi, am zis, cât se poate de sincer. O să vă facem cinste cu o băutură.

Nora a prins ideea din zbor şi s-a ridicat de pe marginea patului.

Matahala blondă a privit-o cum iese din cameră. A clătinat solemn din cap. Vocea îi era gravă:

- Dumnezeule mare, ce noroc aveţi, domnule! Îmi întinse brusc mâna: Mă numesc Guild, John Guild.

- Pe mine ştiţi cum mă cheamă.

Ne-am strâns mâinile. Nora s-a întors cu un un sifon, o sticlă de whisky şi nişte pahare pe o tavă.

Vru să-i dea şi lui Morelli o băutură, dar Guild o opri.

- E cât se poate de amabil din partea dumneavoastră, doamnă Charles, dar e împotriva legii să-i oferi unui arestat băuturi sau medicamente cu excepţia cazului în care i-au fost prescrise de medic. S-a uitat la mine. Nu-i aşa?

Am confirmat. Am băut doar noi, ceilalţi.

N-a durat mult până când Guild şi-a pus deoparte paharul şi s-a ridicat.

- Trebuie să iau pistolul ăsta cu mine, dar nu vă faceţi griji. Avem suficient timp să vorbim când vă veţi simţi mai bine. Luă mâna Norei şi se înclină cu stângăcie deasupra ei. Sper că nu v-a supărat ce-am zis mai devreme, dar am spus-o în sensul cel mai...

Nora se pricepea să zâmbească foarte frumos atunci când voia asta. Îi dărui unul dintre cele mai frumoase zâmbete ale ei.

- Să mă supăr? Mi-a făcut plăcere!

Îi conduse pe poliţişti şi pe arestat. Keyser plecase cu câteva minute în urmă.

- E drăguţ, zise când se întoarse de la uşă. Te doare rău?

- Nu.

- E oarecum vina mea, aşa-i?

- Prostii! Ce-ai zice să mai bem ceva?

Îmi turnă încă un pahar.

- Eu, una, n-aş exagera cu băutul azi.

- Mă opresc, i-am promis. Mi-ar prinde bine nişte heringi afumaţi la micul dejun. Şi, acum când necazurile noastre par să se fi terminat deocamdată, poate îi rogi să ne trimită sus gardianul ăla absent. Şi spune-i telefonistei să nu ne facă legătura cu nimeni; dacă sună, sunt probabil reporteri.

- Şi ce-o să spui poliţiei despre pistolul lui Dorothy? Va trebui să le spui ceva, nu?

- Nu ştiu încă.

- Spune-mi adevărul, Nick: am făcut-o de oaie?

Am clătinat din cap.

- Să zicem, de oiţă.

- Grec ticălos ce eşti! a zis râzând şi a înconjurat patul, ca să ajungă la telefon.

9

- Vrei doar să te dai mare, atâta tot, a spus Nora. Şi pentru ce? Ştiu că nu te atinge niciun glonţ. Nu e nevoie să-mi demonstrezi.

- Nu păţesc nimic dacă mă dau jos din pat.

- Dar nici dacă mai stai în pat, măcar o zi. Doctorul a zis...

- Dacă ar fi ceva de capul lui, s-ar vindeca singur de fonfăit.

M-am ridicat în capul oaselor şi mi-am pus picioarele pe podea. Asta mi-a gâdilat picioarele cu limba.

Nora mi-a adus papucii şi halatul.

- Bine, durule, ridică-te şi sângerează pe covoare!

M-am ridicat cu grijă şi mi s-a părut că totul e în regulă dacă nu-mi forţez braţul stâng şi mă feresc de labele Astei.

- Fii rezonabilă, am zis. N-am vrut să mă amestec în treburile acestor oamenii - nici acum nu vreau - şi uite unde-am ajuns! Ei bine, nu pot s-o iau pe ghicite, ca să încerc să ies din situaţie. Trebuie să văd.

- Hai să plecăm din ţară! mi-a propus ea. Să mergem în Bermude sau în Havana pentru o săptămână sau două. Sau înapoi pe coasta de vest.

- Tot o să fie nevoie să spun poliţiei ceva, acolo, despre pistol. Dacă se dovedeşte că e chiar cel cu care a fost ucisă? Dacă încă nu ştiu, or să afle.

- Tu chiar crezi că e arma crimei?

- E o bănuială. Diseară ne ducem să cinăm acolo şi...

- Nici să nu te gândeşti. Ai înnebunit de tot? Dacă vrei să te întâlneşti cu cineva, cheamă-i pe ei aici.

- Nu-i acelaşi lucru. Am încercuit-o cu braţele. Nu-ţi mai face griji în legătură cu zgârietura asta. Sunt bine.

- Vrei să te dai mare, a zis ea. Vrei să laşi lumea să vadă că eşti un erou care nu poate fi oprit de gloanţe.

- Nu fi răutăcioasă!

- Ba o să fiu. N-am de gând să te las să...

Am făcut-o să tacă, punându-i o mână peste gură.

- Vreau să-i văd pe Jorgenseni la ei acasă, vreau să-l văd pe Macaulay şi vreau să-l văd pe Studsy Burke. Prea m-au luat ca din oală. Trebuie să văd ce se petrece.

- Eşti aşa de încăpăţânat, s-a plâns ea. Oricum, e abia ora cinci. Mai stai în pat până se face ora de îmbrăcat.

M-am instalat confortabil pe canapeaua din living. Ne fuseseră aduse ziarele de după-masă. Din câte se părea, Morelli mă împuşcase - de două ori conform unuia dintre ziare şi de trei ori conform altuia - atunci când

încercasem să-l arestez pentru uciderea Juliei Wolf; eram prea aproape de pragul morţii ca să văd pe cineva sau să fiu mutat la un spital. Erau fotografii cu Morelli, dar şi una cu mine, veche de treisprezece ani, cu o pălărie destul de haioasă pe cap, o poză făcută, mi-am amintit, pe când lucram la cazul exploziei de pe Wall Street. Majoritatea articolelor care urmăreau povestea uciderii Juliei Wolf erau destul de vagi. Tocmai le citeam amândoi când a sosit mica şi nelipsita noastră musafiră, Dorothy Wynant.

Am auzit-o la uşă când i-a deschis Nora:

- Cei de la hotel n-au vrut să vă spună c-am venit, aşa că m-am furişat. Vă rog, nu mă trimiteţi la plimbare. Pot să te ajut să-l îngrijeşti pe Nick. Fac orice. Te rog, Nora!

Atunci Nora a apucat în fine să-i spună:

- Hai, intră.

Dorothy a intrat. S-a holbat la mine.

- D-dar în ziare scria că tu ...

- Ţi se pare că aş fi pe moarte? Ce-ai păţit?

Avea buza de jos umflată şi tăiată la colţ, avea o vânătaie pe un obraz şi două zgârieturi în partea de jos a celuilalt obraz, şi avea ochii roşii şi umflaţi.

- M-a bătut mama, mi-a zis. Uite.

Şi-a lăsat paltonul să cadă pe podea, şi-a rupt un nasture în timp ce-şi desfăcea nasturii rochiei, şi-a scos un braţ din mânecă şi şi-a dat rochia în jos ca să ne arate spatele. Avea vânătăi negre pe braţ, iar spatele îi era brăzdat de crestături lungi şi roşii. Acum plângea.

- Vedeţi?

Nora şi-a pus un braţ în jurul ei.

- Biata fată!

- De ce te-a bătut?

S-a întors de la Nora şi a îngenuncheat pe podea, lângă canapeaua mea. Asta s-a apropiat şi a început să-şi frece botul de ea.

- A crezut c-am venit - c-am venit să vă întreb despre tata şi Julia Wolf.

Propoziţiile îi erau întrerupte de hohote de plâns.

- De-asta a venit aici, ca să afle... şi voi aţi convins-o că n-am aflat. A-aţi făcut-o să creadă că nu vă pasă deloc de ce s-a întâmplat - aşa cum m-aţi convins şi pe mine - şi a fost în regulă până azi-dimineaţă, când a văzut ziarele. Atunci a ştiut - a ştiut că aţi minţit când aţi spus că n-aveţi nicio legătură cu cele petrecute. M-a bătut ca să încerce să mă facă să-i spun ce v-am spus vouă.

- Şi ce i-ai spus?

- N-am putut să-i spun nimic. N-n-am putut să-i spun despre Chris. N-am putut să-i spun nimic.

- Era şi el acolo?

- Da.

- Şi a lăsat-o să te bată în halul ăsta?

- Păi el... el niciodată n-o opreşte.

I-am zis Norei:

- Pentru numele lui Dumnezeu, hai să bem ceva! Nora i-a luat paltonul lui Dorothy, l-a pus pe spătarul unui scaun şi a dispărut în oficiu.

Dorothy a continuat:

- Te rog, Nick, lasă-mă să stau aici! N-o să vă fac niciun necaz, pe cuvânt, mi-ai spus chiar tu că ar trebui să mă rup complet de ei. Ştii bine că asta ai zis, iar eu nu am unde să mă duc în altă parte. Te rog!

- Ia-o uşor. Trebuie să ne gândim bine ce e de făcut. Să ştii că şi mie mi-e la fel de frică de Mimi ca şi ţie. Ce crede că mi-ai spus?

- Cred că ştie ceva despre crimă... ştie ceva şi crede că ştiu şi eu, dar eu nu ştiu nimic, Nick. Jur pe Dumnezeu că nu ştiu.

- Grozav ajutor! m-am plâns. Ascultă aici, surioară: ştii nişte lucruri şi o să începem cu ele. O iei de la început şi-mi spui absolut tot, ori nu ne mai jucăm.

A făcut un gest de parcă şi-ar fi făcut cruce.

- Jur c-aşa o să fac, a zis.

- Ar fi foarte bine. Acum hai să bem! Am luat fiecare câte un pahar de la Nora. I-ai spus că pleci definitiv?

- Nu, n-am zis nimic. Poate nici nu şi-a dat seama că nu sunt în camera mea.

- Asta ne va fi de ajutor.

- N-o să mă faci să mă întorc, da? a strigat.

Nora a intervenit ţinându-şi paharul în mână:

- Doar n-o trimitem acasă pe biata fată, să fie bătută în halul ăsta, Nick?!

- Sssst, am făcut eu. Nu ştiu. Mă gândeam că, dacă ne ducem la cină, poate e mai bine ca Mimi să nu ştie...

Dorothy m-a privit cu ochi îngroziţi în timp ce Nora a zis:

- Doar nu-ţi imaginezi că am să merg cu tine acolo.

Apoi Dorothy a spus grăbită:

- Dar mama nu vă aşteaptă. Nici măcar nu ştiu dacă o să fie acasă. Ziarele au zis că eşti pe ducă. Nu se gândeşte că veniţi.

- Cu atât mai bine, am zis. O să-i luăm prin surprindere. Şi-a apropiat faţa, acum albă ca varul, de a mea, vărsându-şi o parte din băutură pe mânecă din cauza emoţiilor.

- Nu vă duceţi! Nu vă puteţi duce acolo acum. Ascultă-mă! Ascult-o pe Nora. Nu vă puteţi duce. Îşi întoarse chipul palid către Nora şi ridică privirea spre ea. Îl laşi? Spune-i că nu se poate duce!

Nora, fără să-şi desprindă ochii negri de faţa mea, a zis:

- Stai aşa, Dorothy! Cred că el ştie cum e mai bine. Ce e de făcut, Nick?

Am făcut o grimasă.

- Încerc şi eu să-mi dau seama. Dacă tu zici că Dorothy rămâne aici, rămâne. Bănuiesc că poate să doarmă cu Asta. Dar, în rest, trebuie să mă laşi să judec singur. Nu ştiu ce-am să fac fiindcă nu ştiu cine şi de ce m-a băgat în povestea asta. Trebuie să aflu. Trebuie să aflu în felul în care am să cred eu de cuviinţă.

- Noi nu ne băgăm, a zis Dorothy. Nu-i aşa, Nora? Nora a continuat să se uite la mine, fără să zică nimic. Am întrebat-o pe Dorothy:

- De unde ai luat pistolul ăla? Şi, de data asta, te rog lasă vrăjeala.

Ea şi-a umezit buza de jos şi s-a înroşit şi mai tare la faţă. Şi-a dres glasul.

- Ai grijă, am zis. Dacă încerci iar să mă abureşti, o sun pe Mimi să vină să te ia.

- Dă-i o şansă! a spus Nora.

Dorothy şi-a dres din nou vocea.

- P-pot să vă spun ceva ce mi s-a întâmplat când eram mică?

- Are vreo legătură cu pistolul?

- Nu tocmai, dar o să vă ajute să înţelegeţi de ce eu...

- Nu acum, poate altă dată. De unde-ai luat pistolul?

Abia i se auzi vocea.

- De la un tip dintr-un local.

Am zis:

- Ştiam eu că până la urmă o să ne spui adevărul.

Nora s-a încruntat şi a clătinat din cap către mine.

- Bine, să zicem că aşa e. Din ce local?

Dorothy a ridicat capul.

- Nu ştiu. Cred că era pe Tenth Avenue. Prietenul tău, domnul Quinn, ar trebui să ştie. El m-a dus acolo.

- Te-ai întâlnit cu el după ce ai plecat de la noi, în noaptea aia?

- Da.

- Din întâmplare, bănuiesc.

M-a privit cu reproş.

- Încerc să-ţi spun adevărul, Nick. Îi promisesem să ne vedem într-un local pe nume *Palma Club*. Mi-a scris chiar el adresa. Aşa că, după ce v-am zis noapte bună ţie şi Norei, m-am întâlnit acolo cu el şi ne-am dus în multe locuri şi, într-un final, în cel din care am luat arma. Era un loc care te cam băga în sperieţi. Poţi să-l întrebi, o să-ţi confirme că spun adevărul.

- Quinn ţi-a făcut rost de pistol?

- Nu. La ora aia adormise. Dormea cu capul pe masă. L-am lăsat acolo. Mi-au spus că au ei grijă să ajungă cu bine acasă.

- Şi pistolul?

- Ajung şi la el. Începu să se împurpureze la faţă. El mi-a spus că locul ăla era ascunzătoarea unui ucigaş profesionist. De-asta am zis să mergem acolo. Şi, după ce el a adormit, am început să vorbesc cu un individ de acolo, un tip cu o faţă dură de tot. Mă fascina. Şi am stat acolo fiindcă pur şi simplu nu voiam să mă duc acasă, voiam să mă întorc aici, dar nu ştiam dac-o să mă primeşti.

Faţa i se înroşise deja destul de tare şi, de jenată ce era, se bâlbâia atunci când vorbea.

- Aşa m-am gândit că poate, dacă ai să mă crezi că aş... dacă ai crede că sunt într-un pericol cumplit... şi apoi, în felul ăsta n-aş mai fi avut de ce să simt că mă port aşa prosteşte. În orice caz, l-am întrebat pe gangsterul ăsta

cu faţă dură, sau ce-o fi fost, dacă mi-ar vinde un pistol sau mi-ar putea spune de unde să-mi cumpăr unul. A crezut că glumesc şi la început a râs, dar eu i-am zis că nu glumesc, şi atunci el a continuat să rânjească, dar mi-a zis că o să vadă, iar când s-a întors a zis că da, îmi poate face rost de un pistol şi m-a întrebat cât pot să plătesc pentru el. Nu aveam prea mulţi bani, aşa că i-am oferit brăţara, dar probabil a crezut că e falsă, fiindcă a zis nu, lui îi trebuie bani gheaţă, aşa că până la urmă i-am dat doişpe dolari - tot ce aveam, am păstrat doar un dolar pentru taxi - şi el mi-a dat pistolul şi eu am venit aici şi am inventat chestia aia, că mă tem să mă duc acasă din cauza lui Chris.

A încheiat atât de grăbită încât a rostit ultimele cuvinte legate, fără nicio pauză, şi a oftat, cu aerul că era foarte fericită că a terminat.

- Atunci Chris nici vorbă să se fi dat la tine?

Şi-a muşcat buza.

- Ba da, dar nu chiar atât de tare. Şi-a pus ambele mâini pe braţul meu, şi chipul ei aproape l-a atins pe al meu. Trebuie să mă crezi. Nu ţi-aş fi spus toate astea, n-aş fi recunoscut deschis că am fost o proastă şi o mincinoasă, dacă n-ar fi fost adevărat.

- Logica mă cam împiedică să te cred. Doişpe dolari nu sunt de ajuns. Dar deocamdată să lăsăm asta. Tu ştiai că Mimi se duce în după-masa aia să se întâlnească cu Julia Wolf?

- Nu. La ora aia nu ştiam nici măcar că încerca să dea de urma tatei. Nu mi-au zis unde se duc.

- Mai era cu cineva?

- Da. Chris a plecat de acasă cu ea.

- Cât era ceasul?

Pe frunte i-au apărut câteva cute.

- Cred că era spre ora trei - trecut de două jumate, oricum -, fiindcă îmi amintesc că întârziasem la întâlnirea cu Elsie Hamilton, cu care mă duceam la cumpărături, şi mă grăbeam să mă îmbrac.

- Şi s-au întors împreună?

- Nu ştiu. Când m-am întors, erau amândoi acasă.

- Cât era ceasul?

- Trecut de şase. Nick, doar nu crezi că ei. .. A, îmi amintesc un lucru pe care l-a zis în timp ce se îmbrăca. Nu ştiu ce-a zis Chris, dar ea a spus: „Când am s-o întreb, o să-mi spună", pe tonul ăla al ei de regină a Franţei, cu care vorbeşte câteodată. Îl ştii. Altceva n-am mai auzit. Înseamnă ceva?

- Ce ţi-a spus despre crimă când te-ai întors acasă?

- A, doar că a găsit-o şi cât de supărată a fost şi despre cum a venit poliţia şi tot restul.

- Părea foarte şocată?

Dorothy clătină din cap.

- Nu, doar agitată. O ştii pe mama. Mă fixă o clipă, apoi întrebă fără grabă: Crezi că e posibil să aibă vreo legătură cu crima?

- Tu ce crezi?

- Eu nu m-am gândit la varianta asta. Eu m-am gândit doar la tata.

Puţin mai târziu a zis: Dacă a făcut-o el, a făcut-o fiindcă e nebun, dar ea, dacă ar ucide pe cineva, ar face-o fiindcă aşa a vrut.

- Dar nu e musai să fie unul dintre ei, i-am amintit. Poliţia pare să-l fi ales drept suspect pe Morelli. Ea de ce voia să-l găsească pe tatăl tău?

- Pentru bani. Suntem faliţi. Chris a cheltuit tot. Şi-a lăsat colţurile gurii în jos. Bănuiesc că am contribuit cu toţii la asta, dar cei mai mulţi bani i-a cheltuit el. Mama se teme c-o s-o părăsească dacă nu mai are bani.

- De unde ştii asta?

- I-am auzit vorbind.

- Şi tu îl crezi în stare de asta?

Ea a încuviinţat.

- Dacă nu are bani...

M-am uitat la ceasul de la mână şi am zis:

- Restul poveştii va mai trebui să aştepte până ne întoarcem. Oricum, în seara asta poţi să stai aici. Fă-te comodă şi sună la restaurant, să-ţi trimită cina sus. Probabil e mai bine să nu ieşi.

Se uită lung, cu tristeţe, la mine, fără să zică nimic.

Nora o bătu pe umăr.

- Nu ştiu ce face, Dorothy, dar dacă el zice că trebuie să mergem acolo la cină probabil că ştie ce vorbeşte. Altfel n-ar...

Dorothy zâmbi şi sări în picioare.

- Te cred. N-o să mă mai port prosteşte.

Am sunat la recepţie şi i-am rugat să ne trimită sus corespondenţa. Erau câteva scrisori pentru Nora, una pentru mine, nişte felicitări întârziate de Crăciun (inclusiv una de la Larry Crowley, o broşură Haldeman-Julius[1], numărul 1534, cu urarea „Crăciun fericit!", însoţită de numele lui Larry încercuit de o coroniţă de ilice, toate tipărite cu roşu sub titlul broşurii, *Cum să-ţi testezi urma acasă*), mai multe bileţele cu numele celor care mă sunaseră, dar şi o telegramă de la Philadelphia:

NICK CHARLES
THE *NORMANDIE* NEW YORK N Y
VREI SĂ VORBEŞTI CU HERBERT MACAULAY SĂ
DISCUTAŢI PROPUNEREA SĂ PREIEI INVESTIGAŢIA
DESPRE CRIMA WOLF STOP
ÎI DAU INSTRUCŢIUNI COMPLETE STOP
TOATE CELE BUNE CLYDE MILLER WYNANT

Am pus telegrama într-un plic cu un bilet în care explicam că abia am

[1] Litle Blue Books, o serie de broşuri format mic, extrem de populare, publicate de editura Haldeman-Julius din Kansas, la iniţiativa editorului şi a soţiei sale, în scopul popularizării operelor literare, a cunoştinţelor din diverse domenii şi a diverselor puncte de vedere asupra subiectelor importante ale zilei din societate, politică, medicină, societate.

primit-o şi am trimis-o prin curier la Biroul de Omucideri din cadrul Departamentului Poliţiei.

10

În taxi, Nora m-a întrebat:

- Eşti sigur că te simţi bine?

- Sigur.

- Şi n-o să te obosească prea tare?

- Sunt bine. Ce zici de povestea fetei?

Ea ezită.

- N-o crezi, aşa-i?

- Doamne fereşte - cel puţin până în momentul ăsta.

- Tu ştii mai multe despre chestiile de genul ăsta decât mine, a zis ea, dar cred că măcar încerca să spună adevărul.

- Multe dintre cele mai îmbârligate scorneli vin tocmai de la oameni care încearcă să facă asta. Nu-i uşor, dacă nu eşti obişnuit să spui adevărul.

- Pun pariu că ştii multe despre firea omului, domnule Charles, mi-a spus ea. Am dreptate? Poate-mi povesteşti odată despre experienţele tale de detectiv.

Am spus:

- Să cumperi un pistol cu doişpe dolari într-un bar clandestin? Mă rog, se poate, dar...

Am mers câteva clipe în tăcere. Apoi Nora a întrebat:

- De fapt, care-i problema ei?

- Taică-său e nebun; ea crede că ea e.

- De unde ştii?

- M-ai întrebat. Ţi-am răspuns.

- Adică asta-i bănuiala ta?

- Adică asta e problema ei; nu ştiu dacă Wynant e într-adevăr nebun şi nici dacă ea i-a moştenit nebunia, dar ea crede că răspunsul la ambele întrebări e da, iar asta a făcut-o să se lanseze în toate figurile alea de patinaj artistic.

Când ne-am oprit în faţa hotelului *Courtland*, ea a zis:

- E îngrozitor, Nick. Cineva ar trebui să...

- Poate că Dorothy are dreptate. Nu cred că la ora asta face hăinuţe de păpuşă pentru Asta.

I-am rugat pe cei de la recepţie să le transmită soţilor Jorgensen că am venit şi, după câteva minute de aşteptare, ni s-a spus să urcăm. Când am ieşit din lift, Mimi ne-a întâmpinat în hol cu braţele deschise şi extrem de locvace.

- Ziarele astea păcătoase! M-au scos din minţi cu prostiile lor despre cum mai ai puţin şi dai în primire. Am sunat la voi de două ori, dar n-au vrut

să-mi facă legătura, să-mi spună cum te simţi.

Îmi luase ambele mâini într-ale ei.

- Vai, Nick, ce mă bucur că au fost doar nişte minciuni sfruntate, chiar dacă în seara asta vom mânca doar ce-om găsi pe-aici. Evident că nu vă aşteptam şi... Dar eşti palid. Chiar ai fost rănit?

- N-a fost grav, am zis. M-a atins razant un glonţ, dar nu e cine ştie ce.

- Şi ai venit la cină chiar şi aşa! E flatant, dar mă tem că e şi prostesc din partea ta. Se întoarse către Nora. Eşti sigură că e înţelept să-l laşi să...

- Nu sunt sigură, a spus Nora, dar a ţinut morţiş să venim.

- Ce idioţi mai sunt şi bărbaţii ăştia, a zis Mimi. Şi-a pus un braţ în jurul meu. Ori fac din ţânţar armăsar, ori neglijează total lucruri care pot să... Dar haideţi, intraţi! Să te-ajut!

- Nu e chiar aşa de grav, am încredinţat-o, dar ea a insistat să mă conducă la un scaun şi să-mi aranjeze în spate vreo şase perne.

A intrat şi Jorgensen, a dat mâna cu mine şi a zis că se bucură să mă vadă mult mai viu decât au zis ziarele. S-a înclinat puţin deasupra mâinii Norei.

- Dacă mă puteţi scuza încă un minuţel, mă duc să termin cocteilurile.

A ieşit. Mimi a spus:

- Nu ştiu unde-o fi Dorry. Probabil o fi pe undeva bosumflată. N-aveţi copii, nu?

- Nu, i-a răspuns Nora.

- Aţi pierdut mult, deşi uneori tare îţi mai pun nervii la încercare, a oftat Mimi. Bănuiesc că nu sunt o mamă suficient de strictă. Când trebuie s-o cert pe Dorry, se uită la mine de zici că-s cine ştie ce căpcăun. Se luminã la faţă: Uite-o şi pe cealaltă odraslă a mea. Îl mai ştii pe domnul Charles, Gilbert? Iar dânsa e doamna Charles.

Gilbert Wynant era cu doi ani mai tânăr decât sora lui, un băiat palid, blond şi molâu, de vreo optsprezece ani, aproape lipsit de bărbie, genul care rămâne mereu cu gura deschisă. Ochii albaştri mari şi extraordinar de limpezi şi genele foarte lungi îi dădeau un aer uşor efeminat. Speram că a încetat să mai fie o pacoste mică şi plângăcioasă, cum era când era mic.

Jorgensen a adus cocteilurile, iar Mimi a insistat să-i povestesc cum a fost cu împuşcătura. I-am povestit, făcând incidentul să pară mai nesemnificativ decât fusese în realitate.

- Dar de ce a vrut să vină la tine? m-a întrebat.

- Dumnezeu ştie... Şi eu aş vrea să ştiu. Şi poliţia ar vrea să ştie.

Gilbert a zis:

- Am citit undeva că, atunci când sunt acuzaţi de lucruri pe care nu le-au făcut - chiar şi de chestii minore -, infractorii se supără şi mai tare decât alte persoane. Credeţi că aşa e, domnule Charles?

- Foarte posibil.

- Cu excepţia cazului când e ceva important, mă-nţelegeţi, un lucru pe care le-ar fi plăcut să-l facă ei, adăugă Gilbert.

Am zis, din nou, că e foarte posibil.

- Nick, să nu fii prea amabil cu Gil dacă începe să îndruge tot felul de

prostii, m-a avertizat Mimi. Are creierii varză de la atâta citit. Mai dă-ne un cocteil, dragul meu!

Gil s-a dus să ia shakerul. Nora şi Jorgensen erau într-un colţ şi alegeau discuri de fonograf.

- Am primit azi o telegramă de la Wynant, am zis.

Mimi s-a uitat cu prudenţă în jur, apoi s-a aplecat în faţă, iar glasul ei a fost aproape şoptit:

- Ce zicea?

- Voia să aflu cine-a omorât-o. A fost trimisă în după-masa asta, din Philadelphia.

Respira cu greutate.

- Şi o s-o faci?

Am ridicat din umeri.

- Am predat-o poliţiei.

Gilbert a revenit cu shakerul. Jorgensen şi Nora puseseră la fonograf *Fuga mică* de Bach. Mimi şi-a băut repede cocteilul şi l-a pus pe Gilbert să-i mai facă unul.

El s-a aşezat şi a spus:

- Vreau să vă întreb ceva: vă daţi seama dacă un om e dependent de droguri doar dacă vă uitaţi la el?

- Foarte rar. De ce?

- Mă întrebam. Nici dacă sunt vechi consumatori?

- Cu cât consumă de mai mult timp, cu atât mai mari sunt şansele să-ţi dai seama că s-a întâmplat ceva, dar nu poţi fi întotdeauna sigur că e vorba de droguri.

- Încă o întrebare, a zis el. Grass spune că atunci când eşti înjunghiat nu simţi decât o mică împunsătură în momentul respectiv, şi nu începe să te doară decât mai târziu. Aşa e?

- Da, dacă eşti înjunghiat destul de tare, cu un cuţit rezonabil de ascuţit. La fel e şi cu glonţul: la început nu simţi decât lovitura - şi, dacă e vorba de un glonţ cu manta de oţel, de calibru mic, nici măcar atât. Restul vine când ajunge aerul la rană.

Mimi şi-a băut al treilea cocteil şi a zis:

- Hai că sunteţi amândoi de groază, mai ales după ce i s-a întâmplat lui Nick azi. Încearcă să dai de Dorry, Gil. Trebuie să cunoşti nişte prieteni de-ai ei. Sună-i. Bănuiesc că trebuie să apară şi ea de pe unde-o fi, dar mă îngrijorează.

- E la noi acasă, am zis.

- La voi acasă?

Era posibil ca mirarea ei să fie sinceră.

- A venit în după-masa asta şi ne-a întrebat dacă poate să stea la noi o vreme.

Ea zâmbi îngăduitor şi clătină din cap.

- Tinerii ăştia! Surâsul îi îngheţă pe buze. O vreme? Am încuviinţat.

Gilbert, care părea că e pe punctul de a-mi adresa o nouă întrebare, nu arătă niciun semn de interes pentru conversaţia asta dintre mama lui şi

mine.

Mimi zâmbi iar şi zise:

- Îmi pare rău că vă deranjează, pe tine şi pe soţia ta, dar e o uşurare să stiu că e la voi si nu Dumnezeu ştie unde. Până vă-ntoarceţi voi, îi trece şi bosumflarea. Trimiteţi-o acasă, bine? Îmi turnă un cocteil. Aţi fost cât se poate de drăguţi cu ea.

N-am zis nimic.

Gilbert începu:

- Domnule Charles, de obicei criminalii - vreau să spun ucigaşii profesionişti...

- Nu ne întrerupe, Gil, a zis Mimi. O trimiţi acasă, da? Tonul îi era amabil, dar am înţeles la ce se referea exact Dorothy când îi spunea Regina Franţei.

- Poate să stea, dacă doreşte. Nora o place.

Mimi mă admonestă cu degetul îndoit.

- Dar nu pot accepta să o răsfăţaţi aşa. Bănuiesc că v-a spus tot felul de bazaconii despre mine.

- Ne-a zis ceva despre o bătaie.

- Poftim, zise Mimi cu satisfacţie, ca şi cum tocmai îi demonstrasem afirmaţia. Nu, trebuie neapărat să o trimiteţi acasă, Nick.

Mi-am terminat cocteilul.

- Ei? a întrebat.

- Mimi, dacă ea vrea, poate să rămână la noi. Ne face plăcere compania ei.

- E ridicol. Locul ei e acasă. Vreau să stea aici.

- E doar un copil. N-ar trebui să-i căutaţi atâta în coarne.

- Eu nu-i fac nimic. Dacă vrea să rămână, n-are decât.

Ochii albaştri ai lui Mimi erau şi mai fascinanţi când era mânioasă.

- E copilul meu şi e minoră. Aţi fost foarte drăguţi cu ea, dar nu ne faceţi un serviciu nici ei, nici mie, şi n-am de gând să accept. Dacă nu vreţi s-o trimiteţi acasă, o să iau măsurile care se impun. Aş prefera să nu fiu forţată să intervin, dar - se aplecă în faţă şi rosti, cu pauză între cuvinte - Dorry va veni acasă.

- Nu cred că vrei să te cerţi cu mine, Mimi, am zis.

M-a privit de parcă era pe punctul de a spune „Te iubesc" şi a întrebat:

- E o ameninţare?

- Bine, am zis, zi-le să mă aresteze pentru răpire, contribuţie la delincvenţa juvenilă şi pentru încălcarea nu ştiu căror altor legi care-ţi mai vin în minte.

Replică brusc, cu glasul aspru şi furios:

- Iar tu... spune-i nevesti-tii să-şi ia laba de pe bărbată-miu.

Nora, care căuta un alt disc de fonograf cu Jorgensen, îşi pusese o mână pe mâneca lui. S-au întors miraţi şi s-au uitat la Mimi.

- Nora, doamna Jorgensen vrea să-ţi ţii mâinile departe de domnul Jorgensen, am zis.

- Îmi cer scuze.

Nora i-a zâmbit lui Mimi, apoi s-a uitat la mine, şi-a luat o mină cât se poate de falsă de îngrijorare şi, pe o voce oarecum cântată, de parcă ar fi fost un copil de şcoală care recita o poezie, a zis:

- Vai, Nick, eşti palid. Sunt sigură că ţi-ai epuizat toate resursele fizice şi o să cazi iar la pat. Îmi pare rău, doamnă Jorgensen, dar cred că ar trebui să-l duc acasă şi să-l bag imediat în pat. O să ne scuzaţi, da?

Mimi a încuviinţat. Toată lumea se purta cu toată lumea cu o politeţe de menuet. Am coborât şi am urcat într-un taxi.

- Ei, a zis Nora, te-a mâncat limba şi acum am rămas flămânzi. Ce vrei să facem acum? Să mergem acasă şi să mâncăm cu Dorothy?

Am clătinat din cap.

- Pot să trăiesc câteva ore şi fără un Wynant în preajmă. Hai să mergem la Max: am poftă de nişte melci.

- Bine. Ai aflat ceva?

- Nimic.

Zise meditativ:

- Ce păcat că tipu' e aşa de arătos...

- Cum e?

- Păpuşel, dar în rest e zero. Mare păcat.

Am cinat şi ne-am întors la *Normandie*. Dorothy nu era acolo. Mă cam aşteptasem la asta.

Nora a luat toate camerele la rând, a sunat la recepţie. Nu fusese lăsat niciun bilet, niciun mesaj pentru noi.

- Şi ce dacă? a întrebat ea.

Nu era nici măcar ora zece.

- Poate nu înseamnă nimic, am spus. Sau poate însemna orice. Părerea mea e că o să apară pe la ora trei dimineaţa, beată mangă, cu o mitralieră pe care a cumpărat-o la Childs'.

Nora a zis:

- Naiba s-o ia! Pune-ţi pijamalele şi culcă-te.

11

A doua zi pe la prânz, când m-a strigat Nora, nu mă mai durea aşa de tare într-o parte.

- Poliţistul care mă place vrea să te vadă, mi-a spus. Cum te simţi?

- Groaznic. Trebuia să nu beau nimic înainte să mă culc. Am împins-o pe Asta din calea mea şi m-am ridicat.

Când am intrat în living, Guild s-a ridicat cu o băutură în mână şi mi-a oferit un zâmbet cât toată faţa lui lată şi rozalie.

- Ei, domnule Charles, arătaţi cât se poate de sprinţar în dimineaţa asta.

Am dat mâna cu el şi i-am zis că da, mă simt destul de bine, şi ne-am

aşezat.

S-a încruntat, cu o mină destul de prietenoasă.

- Şi totuşi, n-ar fi trebuit să-mi jucaţi festa aia.

- Ce festă?

- Ştiţi la ce mă refer, să fugiţi aşa să vă-ntâlniţi cu alţii, când eu am amânat să vă pun nişte întrebări ca să vă dau o şansă să vă odihniţi. După mintea mea, eu ar fi trebuit să fiu primul cu care să faceţi schimb de impresii, cum s-ar spune.

- Nu m-am gândit, am zis. Îmi pare rău. Aţi văzut telegrama aia pe care-am primit-o de la Wynant?

- Da. Am dat-o în cercetare în Philly.

- În legătură cu pistolul ăla, am început, eu...

El m-a oprit.

- Care pistol? Ăla numai pistol nu se mai poate numi. Are percutorul făcut praf, toate componentele ruginite şi înţepenite. Dacă a tras cineva cu el în ultimele şase luni - sau ar putea să tragă -, eu sunt Papa de la Roma. Haideţi să nu pierdem vremea discutând despre vechitura aia.

Am râs.

- Asta explică multe. L-am luat de la un beţiv care zicea că l-a cumpărat într-o bodegă cu doişpe dolari. Acum îl cred.

- Într-o zi, cineva o să-i vândă lu' fraieru' ăsta şi primăria. Între noi fie vorba, domnule Charles, lucraţi sau nu la cazul Wolf?

- Aţi văzut telegrama de la Wynant.

- Am văzut-o. Aşadar, nu lucraţi pentru el. Dar tot vreau să-mi răspundeţi.

- Nu mai sunt detectiv privat. Nu mai lucrez deloc ca detectiv.

- Am auzit asta. Dar vă rog să-mi răspundeţi.

- Bine. Nu.

Se gândi o clipă, apoi zise:

- Atunci am să pun problema altfel: vă interesează cazul?

- Îi cunosc pe cei implicaţi, normal că mă interesează.

- Şi asta-i tot?

- Da.

- Şi credeţi că n-o să vă băgaţi?

A sunat telefonul şi Nora s-a dus să răspundă.

- Sincer să fiu, nu ştiu. Dacă unul şi altul mă tot împing atâta de la spate, nu ştiu ce-or să obţină de la mine.

Guild dădu din cap în sus şi-n jos.

- Văd asta. N-am nicio problemă să vă spun că m-aş bucura să vă implicaţi... de partea care trebuie.

- Adică nu de partea lui Wynant. El a făcut-o?

- Asta nu pot să vă spun, domnule Charles, dar nu e nevoie să vă spun că absenţa lui nu ne ajută în niciun fel să aflăm cine a făcut-o.

Nora apăru în prag.

- La telefon, Nick.

La celălalt capăt al firului era Herbert Macaulay.

- Salutare, Charles. Ce mai face rănitul?

- Sunt bine, mulţumesc.

- Ai vreo veste de la Wynant?

- Da.

- Mi-a scris o scrisoare, ca să mă anunţe că ţi-a trimis o telegramă. Te simţi prea rău să...

- Nu, sunt pe picioarele mele. Dacă eşti la birou mai târziu în după-masa asta trec pe la tine.

- Perfect, a zis. O să fiu acolo până la şase.

M-am întors în living. Nora tocmai îl invitase pe Guild să ia prânzul în timp ce noi aveam să ne luăm micul dejun. El a spus că e extraordinar de amabil din partea ei. Am zis că ar trebui să beau ceva înainte de micul dejun. Nora s-a dus să ne comande mâncarea şi să ne toarne băuturile. Guild a clătinat din cap şi a spus:

- E o femeie nemaipomenită, domnule Charles.

Am încuviinţat grav.

Mi-a zis:

- Să zicem că aţi fi împins de la spate să vă implicaţi în povestea asta, cum spuneţi; mi-ar plăcea mult mai tare să simt că lucraţi cu noi decât împotriva noastră.

- Şi mie la fel.

- Atunci hai să zicem c-am făcut târgul, a spus. Şi-a tras puţin scaunul spre mine. Îmi închipui că nu vă mai amintiţi de mine, dar odinioară, când lucraţi în oraşul ăsta, eu patrulam pe Forty-third Street.

- Sigur că da, am zis, minţind politicos. Mi s-a părut mie că vă ştiu de undeva. Uniforma vă schimbă mult.

- Cred că da. Aş vrea să pot fi sigur că nu ne ascundeţi ceva ce încă nu ştim.

- N-am nici cea mai mică intenţie. Dar nu ştiu cât anume ştiţi dumneavoastră. Adevărul e că nici eu nu ştiu prea multe. Nu l-am mai văzut pe Macaulay de când a avut loc crima şi nici măcar n-am urmărit subiectul în ziare.

Telefonul sună din nou. Nora ne-a dat băuturile şi s-a dus să răspundă.

- Nu e cine ştie ce secret ceea ce ştim noi şi, dacă aveţi puţin timp la dispoziţie, n-am nimic împotrivă să vă spun. Guild gustă din băutură şi încuviinţă. Dar mai întâi vreau să vă întreb un lucru. Azi-noapte, când v-aţi dus la doamna Jorgensen, i-aţi spus că aţi primit telegrama de la el?

- Da, şi i-am spus că v-am predat-o dumneavoastră.

- Şi ea ce-a zis?

- Nimic. A început să pună tot soiul de întrebări. Încearcă să dea de el.

El şi-a înclinat capul într-o parte şi a mijit un ochi.

- Nu credeţi că există vreo şansă să fie în cârdăşie, nu? Ridică o mână. Înţelegeţi că nu ştiu care ar fi motivul şi ce ar însemna asta, dar întreb şi eu.

- Orice e posibil, am spus, dar aş zice că e destul de sigur că nu sunt înţeleşi. De ce?

- Cred că aveţi dreptate. Apoi adăugă, ezitând: Dar există câteva

semne de întrebare. Oftă. Întotdeauna există. Ei bine, domnule Charles, asta-i tot ce ştim sigur şi, dacă ne mai puteţi da şi alte informaţii din când în când pe măsură ce înaintăm, v-aş fi grozav de recunoscător.

I-am spus câteva cuvinte, dând de înţeles că aveam să fac tot posibilul să îl ajut.

- Ei bine, în jurul zilei de 3 octombrie a anului trecut, Wynant îi zice lu' Macaulay că trebuie să plece o vreme din oraş. Nu-i zice unde se duce şi de ce, dar lu' Macaulay îi intră in cap ideea că pleacă să lucreze la nu ştiu ce invenţie, despre care nu vrea să afle nimeni. Mai târziu află de la Julia Wolf că are dreptate şi presupune că Wynant s-a dus să se ascundă undeva în munţii Adirondacks, dar când o întreabă despre asta mai târziu, ea zice că nici ea nu ştie mai multe decât el.

- Şi ea ştie despre ce invenţie era vorba?

Guild scutură din cap.

- Macaulay zice că nu, mi-a spus doar că probabil era o chestie pentru care avea nevoie de loc şi de echipamente tehnice sau lucruri care costă bani, fiindcă asta voia să aranjeze cu Macaulay. Stabiliseră ca Macaulay să aibă acces la acţiunile, obligaţiunile şi celelalte bunuri ale lui şi să le preschimbe in bani când doreşte şi să aibă grijă de conturile lui bancare şi de tot, aşa cum ar fi făcut-o Macaulay pentru sine însuşi.

- I-a dat aşadar procură pentru tot?

- Exact. Când voia bani, voia bani gheaţă.

- Întotdeauna a avut scrântelile lui.

- Asta zice toată lumea. De fapt, pare că nu voia să rişte să-i ia cineva urma după cecurile semnate de el sau ca vreunul dintre apropiaţii lui să ştie că el e Wynant. De-asta n-a luat-o şi pe fată cu el - nici măcar nu i-a spus unde e, dacă tipa nu minţea - şi şi-a lăsat favoriţii să-i crească.

Îşi mângâie o barbă imaginară cu mâna stângă.

- „Aici, pe coclauri", am citat. Deci a fost în munţii Adirondacks?

Guild a ridicat din umeri.

- Am zis asta doar fiindcă presupunerea asta şi Philadelphia sunt singurele două indicii pe care le avem. Ne încercăm norocul în munţi, dar nu ştim. Poate fi şi-n Australia.

- Şi câţi bani gheaţa voia Wynant?

- Pot să vă spun exact.

Scoase din buzunar un teanc de hârtii pătate, mototolite şi cu colţurile îndoite, alese un plic care era o idee mai jegos decât cele mai multe, apoi le îndesă pe cele rămase la loc în buzunar.

- În ziua de după ce-a vorbit cu Macaulay a scos cinci mii de dolari din bancă el însuşi, numerar. Pe data de 28 - înţelegeţi, vorbim de octombrie - l-a pus pe Macaulay să mai scoată cinci pentru el, apoi două mii cinci sute pe 6 noiembrie, încă o mie pe 15, şapte mii cinci sute pe 30, o mie cinci sute pe 6 decembrie, pe urmă o mie pe 18 şi cinci mii pe 22, mai precis cu o zi înainte ca Julia Wolf să fie ucisă.

- Aproape treizeci de miare, am zis. Da' ştiu că avea un cont frumuşel...

- Douăzeci şi opt de mii cinci sute, ca să fim exacţi. Guild puse plicul înapoi în buzunar. Dar, cred că înţelegeţi, nu avea toţi banii ăştia în cont. După primul telefon, Macaulay a început să vândă câte ceva de fiecare dată, ca să facă rost de bani. Îşi pipăi din nou buzunarul. Am o listă cu chestiile pe care le-a vândut, dacă vreţi să le vedeţi.

Am zis că nu vreau.

- Şi cum îi parveneau banii lui Wynant?

- Wynant îi scria fetei când voia bani, iar ea îi obţinea de la Macaulay. El are chitanţele de la ea.

- Şi cum îi trimitea ea banii lui Wynant?

Guild clătină din cap.

- I-a spus lui Macaulay că se întâlnea cu el în locurile indicate, dar el crede că ea ştia unde e, deşi a susţinut mereu că nu ştie.

- ...Şi poate că încă mai avea la ea ultimele cinci miare când a fost ucisă, nu?

- ...Ceea ce ar face din cazul ăsta unul de tâlhărie, dacă nu cumva - ochii cenuşii şi apoşi ai lui Guild erau aproape închişi - a omorât-o chiar el când a venit să-i ia.

- .. .Sau dacă nu cumva, am sugerat, altcineva care a ucis-o pentru cu totul alt motiv, a găsit banii şi s-a gândit că n-ar strica să-i ia.

- Sigur că da, a fost el de acord. Lucruri de genul ăsta se întâmplă mereu. Se întâmplă chiar ca primii care găsesc un cadavru într-o asemenea situaţie să subtilizeze una sau alta înainte de a da alarma. Ridică o mână uriaşă: Fireşte, în cazul doamnei Jorgensen - aşa o doamnă bine! - sper că nu credeţi că ar fi...

- În plus, am zis, nici n-a fost singură, nu?

- Doar pentru scurt timp. Telefonul din apartament era distrus, iar băiatul de la lift a coborât repede la administrator să sune de la biroul lui. Doar nu vă închipuiţi că o doamnă ca dânsa...

- Dar ce-avea telefonul? am întrebat.

S-a auzit soneria.

- Păi, a zis Guild, pur şi simplu nu pricep. Telefonul avea...

Se opri în clipa în care intră un chelner şi începu să aşeze masa.

- Legat de telefon, reluă Guild pe când ne aşezam la masă, pur şi simplu nu ştiu ce să înţeleg, cum am zis. I-a trecut un glonţ chiar prin partea de jos a receptorului, cea în care se vorbeşte.

- Accidental sau ...?

- Nu ştiu nici eu. A fost tras cu acelaşi pistol ca şi cele patru care o nimeriseră pe Julia Wolf, fireşte, dar nu ştiu dacă a ratat-o sau a fost intenţionat. Mi se pare o metodă cam gălăgioasă să scoţi din funcţiune un telefon.

- Apropo, am zis, n-a auzit nimeni împuşcăturile? O armă de calibru 32 nu e o puşcă, dar e imposibil să n-o fi auzit cineva.

- Sigur s-a auzit, a zis el scârbit. Sunt nu ştiu câţi nea Caisă care au impresia acum că au auzit ceva, dar nimeni n-a făcut nimic atunci, şi Dumnezeu ştie că nu sunt în stare să pună cât de cât cap la cap ce li se pare

c-au auzit.

- Aşa e întotdeauna, am zis înţelegător.

- Mie-mi spuneţi? Îşi duse o furculiţă cu mâncare la gură. Unde rămăsesem? A, da, la Wynant. Când a plecat a renunţat la apartament şi şi-a pus lucrurile la păstrare într-o magazie. Ne-am uitat prin ele - mobilă şi celelalte -, dar încă n-am găsit nimic care să ne spună unde s-a dus sau măcar la ce lucra, fiindcă ne-am gândit că ne-ar putea fi de ajutor. N-am avut noroc nici în primul lui atelier de pe First Avenue. L-a închis şi pe-ăsta când a plecat, se ducea acolo o oră sau două o dată sau de două ori pe săptămână ca să-şi rezolve corespondenţa şi altele. Printre scrisorile venite de când a dat ea colţul nu e nimic care să ne ofere cel mai mic indiciu. Nici la ea acasă n-am găsit nimic care să ne ajute. Îi zâmbi Norei: Bănuiesc că toate astea vă plictisesc de moarte, doamnă Charles.

- Să mă plictisească? făcu ea, mirată. Nu vedeţi că stau ca pe ghimpi?

- Doamnelor le plac poveştile mai colorate, a zis el şi a tuşit semnificativ. În orice caz, n-am găsit nimic care să ne arate unde a fost, ştim doar că vinerea trecută l-a sunat pe Macaulay şi i-a dat întâlnire la ora două, în holul de la Plaza. Macaulay nu era acasă, aşa că doar i-a lăsat mesajul.

- Macaulay a fost aici, am intervenit, am luat prânzul împreună.

- Mi-a spus. Ei bine, Macaulay n-a ajuns la Plaza decât în jurul orei trei şi nu l-a găsit pe Wynant acolo. Wynant nu era înregistrat la recepţie. A încercat să-l descrie, cu şi fără barbă, dar nimeni de la Plaza nu-şi aminteşte să-l fi văzut. A sunat la birou, dar Wynant nu îl căutase. Când a sunat-o pe Julia Wolf şi ea i-a spus că nici măcar nu ştia că Wynant e în oraş, el şi-a dat seama că e o minciună, fiindcă tocmai îi dăduse cinci mii de dolari pentru Wynant cu o zi înainte. E convins că Wynant a venit după ei, dar s-a mulţumit să spună că totul e în regulă şi a închis telefonul, apoi şi-a văzut de treburile lui.

- Treburile lui fiind ...? am întrebat.

Guild se opri din mestecat bucata de chiflă din care tocmai o muşcase.

- Cred că n-ar strica să ştim, chiar aşa! O să aflu. Nu ni s-a părut că ar exista ceva care să-l indice drept suspect, aşa că nu ne-am obosit să aflăm, da' nu strică niciodată să ştii cine are alibi şi cine n-are.

Am clătinat din cap, ca răspuns la întrebarea pe care se hotărâse să n-o pună.

- Nu văd nimic care să-l indice drept suspect, în afara faptului că e avocatul lui Wynant şi probabil că ştie mai multe decât spune.

- Sigur. Înţeleg. Mă rog, să zicem că de-aia îşi ia lumea avocat. Acum, să revenim la fată: poate că în realitate n-o chema de fapt Julia Wolf. N-am reuşit să aflăm cu certitudine încă, dar am aflat că nu era genul de femeie în care te-ai aştepta să aibă el încredere, încât să o lase să umble cu atâta bănet... vreau să zic, nu cred că ar fi avut încredere, dacă ar fi ştiut despre ea ce ştim noi.

- Avea cazier?

El clătină din cap în sus şi-n jos.

- Vorbim despre o damă stilată. Cu câţiva ani înainte de a lucra pentru

el a făcut şase luni pe coasta de vest, în Cleveland, pentru implicare într-o schemă de şantajare a tipului cu care era combinată[1], sub numele de Rhoda Stewart.

- Crezi că Wynant ştia asta?

- Habar n-am. Nu prea cred că i-ar fi lăsat toţi banii ăia pe mână dac-ar fi ştiut, dar nu poţi să ştii niciodată. Am înţeles că era destul de topit după ea, cum sunt bărbaţii când le ia câte una minţile. Tipa se dădea în bărci, când avea chef, şi cu Shep Morelli, ba chiar şi cu amicii lui.

- Chiar aveţi dovezi împotriva lui Morelli? am întrebat.

- Nu în povestea asta, a zis el cu regret, dar voiam să punem mâna pe el din alte câteva motive. Îşi împreună sprâncenele de culoarea nisipului. Aş vrea să ştiu ce l-a făcut să vină să vă vadă. Sigur că prăjiţii ăştia sunt în stare de orice, dar aş vrea să ştiu.

- V-am spus tot ce ştiu.

- Nu mă îndoiesc, m-a asigurat. Se întoarse către Nora. Sper că nu credeţi că suntem prea duri cu el, dar vedeţi dumneavoastră, trebuie să...

Nora a zâmbit şi a zis că înţelege perfect şi i-a umplut ceaşca de cafea.

- Vă mulţumesc, doamnă.

- Ce înseamnă „ prăjit"? întrebă ea.

- Opioman.

Ea m-a privit.

- Păi Morelli era...?

- Varză cu carne, am zis.

- Şi mie de ce nu mi-ai spus? s-a plâns ea. Mă uitam şi eu mai bine la el.

Se ridică de la masă ca să răspundă la telefon.

Guild întrebă:

- O să-l daţi în judecată fiindcă v-a împuşcat?

- Dacă nu vă e de folos acest lucru, nu.

El clătină din cap. Când vorbi, tonul său era unul normal, dar în ochii lui am citit o oarecare curiozitate.

- Cred că deocamdată ne ajung datele pe care le avem împotriva lui.

- Îmi spuneaţi despre fată...

- Da, a zis el. Am aflat că lipsea destul de des nopţile din apartamentul ei; uneori câte două-trei zile la rând. Poate că atunci aveau loc întâlnirile ei cu Wynant. Nu ştiu. N-am reuşit să găsim nimic care să infirme povestea lui Morelli, cum că n-ar fi văzut-o de trei luni. Dumneata ce deduci de-aici?

- Acelaşi lucru ca şi dumneavoastră, am răspuns. Sunt doar trei luni de când a plecat Wynant. Poate că înseamnă ceva, poate că nu.

Nora a intrat şi a zis că la telefon e Harrison Quinn. Mi-a spus că a vândut nişte obligaţiuni pe care îi cerusem să le vândă fiindcă începusem să pierd bani cu ele şi mi-a spus preţurile.

---

[1] Schemă de şantaj în care o femeie pune un bărbat într-o poziţie compromiţătoare şi apoi îi cere bani, înscenând împreună cu un complice bărbat o situaţie în care acesta, pozând drept soţ sau rudă furioasă, intră peste ei şi îi ameninţă cu violenţa, scandalul etc.

- Ai văzut-o pe Dorothy Wynant? l-am întrebat.

- Nu, de când am văzut-o la tine acasă, dar mă văd cu ea după-masă la Palma, la un cocteil. Dacă stau să mă gândesc, mi-a zis să nu-ţi spun. Ce zici despre aurul ăla, Nick? Să ştii că pierzi dacă nu te bagi! Dementii ăia din vest o să pună de-o inflaţie când se întruneşte Congresul, asta e sigur şi, chiar dacă n-or s-o facă, toată lumea se aşteaptă la asta. Cum ţi-am zis şi săptămâna trecută, deja se vorbeşte despre un zăcământ care se...

- Bine! i-am zis, apoi i-am dat ordin să cumpere nişte acţiuni Dome Mines cu dobândă 12,5.

Pe urmă şi-a adus aminte că văzuse ceva în ziare despre faptul că aş fi fost împuşcat. Nu mi-a cerut prea multe detalii şi nu a fost prea atent la asigurările mele că sunt bine.

- Bănuiesc că asta înseamnă fără ping-pong câteva zile, a zis cu un regret ce părea sincer. Auzi, ştiu că ai bilete la deschiderea din seara asta. Dacă nu te poţi duce, aş putea să...

- Ba da, mergem. Mulţumesc oricum.

A râs şi şi-a luat la revedere.

Când m-am întors în living, un chelner tocmai scotea masa din cameră. Guild se instalase comod pe canapea. Nora îi spunea:

- ...trebuie să plecăm în fiecare an de Crăciun, fiindcă membrii familiei mele încă în viaţă se agită foarte mult de sărbători şi, dacă suntem acasă, vin să ne viziteze sau trebuie să mergem noi la ei, iar lui Nick nu-i place.

Asta îşi lingea labele într-un colţ. Guild se uită la ceas.

- V-am răpit mult timp. N-am vrut să vă stau atâta pe cap...

M-am aşezat şi am zis:

- Tocmai ajunseserăm la crimă, aşa-i?

- Cam pe-acolo. Se relaxă din nou pe canapea. S-a întâmplat vineri, pe 23, cu puţin timp înainte de trei şi douăzeci după-masa, adică ora la care doamna Jorgensen a ajuns acolo şi a găsit-o. E destul de greu de zis cât timp a zăcut acolo, pe moarte, până să fie găsită. Tot ce ştim e că era bine şi a răspuns la telefon - care era şi el în stare de funcţionare - pe la două şi jumătate, când a sunat-o doamna Jorgensen, şi tot bine era şi în jur de ora trei, când a sunat-o Macaulay.

- Nu ştiam că a sunat-o doamna Jorgensen.

- Ştim precis asta. Guild şi-a dres glasul. Înţelegeţi, n-am bănuit-o de nimic, dar am făcut o verificare de rutină şi am aflat de la telefonista centralei de la Courtland că i-a făcut legătura doamnei J. pe la două jumate.

- Şi doamna J. ce-a zis?

- A zis că a sunat s-o întrebe cum poate să dea de Wynant, dar Julia Wolf i-a răspuns că nu ştie, aşa că doamna J. s-a gândit că minte şi că poate o convinge să spună adevărul dacă discută faţă-n faţă. A întrebat-o dacă poate să treacă pe-acolo un minut, iar ea a fost de acord. Guild se încruntă, cu privirea aţintită la genunchiul meu drept: Ei bine, se duce acolo şi o găseşte. Vecinii de bloc nu-şi amintesc să fi văzut pe nimeni intrând sau ieşind din apartamentul lui Wolf, dar asta nu înseamnă nimic. Vreo doişpe oameni ar fi putut s-o facă fără să fie văzuţi. Pistolul nu era acolo. Nu exista

niciun semn de intrare prin violenţă, iar casa nu era deloc răscolită, în afară de cele câteva lucruri despre care v-am spus deja. Nu părea c-ar fi fost jefuită. Fata avea pe deget un inel cu diamant care cred că valora câteva sute de dolari, iar în geantă vreo treizeci de dolari. Cei de acolo îi cunosc şi pe Wynant, şi pe Morelli - amândoi au intrat şi au ieşit din apartament de destule ori -, dar susţin că n-au văzut pe niciunul de ceva vreme. Fereastra de la scara de incendiu era încuiată şi pe scara de incendiu nu exista nicio urmă de paşi recenţi. Îşi întoarse mâinile, cu palmele în sus. Cam asta ar fi tot ce avem.

- Nicio amprentă?

- Ale ei, câteva ale celor care fac curat, aşa cum bănuiam şi noi. Nimic care să ne fie de vreun folos.

- Nici de la prietenii ei n-aţi aflat nimic?

- Se pare că nu prea avea - nu apropiaţi, în orice caz.

- Şi individul ăla... cum îl chema? Nunheim, care a identificat-o ca prietenă a lui Morelli?

- O ştia doar din vedere; o tot vedea cu Morelli şi i-a recunoscut poza când a văzut-o în ziar.

- Cine-i tipu'?

- E în regulă. Ştim totul despre el.

- Sper că nu-mi ascundeţi informaţii, am întrebat, după ce m-aţi făcut să vă promit că nici eu n-am să fac asta. Nu?

Guild a zis:

- Păi, dacă rămâne Între noi, Nunheim e un tip care mai lucrează pentru noi din când în când.

- Aha.

Se ridică.

- Îmi pare rău să recunosc, dar asta-i cam tot ce avem până acum. Ne mai puteţi ajuta cu ceva?

- Nu.

M-a privit lung.

- Dumneata ce crezi?

- Inelul cu diamant era cumva un inel de logodnă?

- Pe degetul ăla îl avea. După o pauză, a întrebat: De ce?

- Poate ne-ar ajuta să aflăm cine i l-a cumpărat. În după-masa asta mă văd cu Macaulay. Dacă aflu ceva vă sun. Pare să fie vorba de Wynant, într-adevăr, dar...

A mormăit aprobator, a dat mâna cu Nora şi cu mine, ne-a mulţumit pentru whisky, prânz, ospitalitate şi pentru amabilitatea noastră în general, apoi a plecat.

l-am spus Norei:

- N-aş putea niciodată să sugerez că farmecul tău nu l-ar face pe orice bărbat să se dea peste cap pentru tine, dar nu fi prea sigură că tipul ăsta nu ne duce de nas.

- Deci despre asta e vorba acum, a zis ea. Eşti gelos pe poliţişti.

12

Scrisoarea primită de Macaulay de la Clyde Wynant era un document interesant. Era foarte prost dactilografiată pe o hârtie albă, simplă şi datată Philadelphia, Pa., 26 decembrie, 1932. Scria aşa:

Dragă Herbert: îi telegrafiez lui Nick Charles, care a lucrat pentru mine - îţi aminteşti, cred - acum câţiva ani; e la New York. Am să îi cer să ia legătura cu tine legat de cumplita moarte a bietei Julia. Vreau să faci tot ce ţine de tine să (un rând întreg fusese acoperit cu x-uri şi m-uri, astfel încât era imposibil să înţelegi ceva) îl convingi să-l găsească pe ucigaşul ei. Nu-mi pasă cât costă, plăteşte-l!

Iată câteva lucruri pe care vreau să i le spui, pe lângă tot ce ştii tu personal. Nu cred că ar trebui să le spună mai departe, la poliţie, dar el va şti singur cum e mai bine şi vreau să aibă mână liberă, fiindcă am încredere totală în el. Cel mai bine ar fi să-i arăţi scrisoarea asta, după care trebuie să te rog să o distrugi cu atenţie.

Iată faptele:

Când m-am întâlnit joi seara cu Julia ca să iau cei 1 000 de dolari de la ea mi-a spus că vrea să demisioneze. Mi-a zis că nu se simte bine de ceva timp şi doctorul i-a spus că ar fi bine să plece să se odihnească şi, acum că intrase în posesia moştenirii de la unchiul ei, îşi putea permite şi voia să facă asta.

Nu mi se mai plânsese niciodată până atunci de probleme de sănătate şi am crezut că îmi ascunde motivul real; am încercat să-l obţin de la ea, dar ea a ţinut-o pe-a ei. Nici treaba cu unchiul aflat pe moarte n-o mai auzisem până atunci. Mi-a zis că e vorba de unchiul John din Chicago. Bănuiesc că se poate verifica, dacă e important. N-am putut s-o conving să se răzgândească, aşa că a rămas că va pleca în ultima zi a lunii. Părea îngrijorată sau speriată, dar mi-a zis că nu e. Iniţial mi-a părut rău că pleacă, fiindcă am avut întotdeauna încredere în ea, dar pe urmă m-am împăcat cu gândul; acum îi spuneam practic că nu mai am şi că mă minte; chiar asta credeam.

Al doilea lucru pe care vreau să-l ştie Charles e că, orice s-ar crede sau orice ar fi fost cândva adevărat despre relaţia dintre mine şi Julia, în momentul crimei era mai bine de un an de când aveam o relaţie strict profesională. Această relaţie a fost rezultatul unei înţelegeri reciproce.

Apoi, cred că ar trebui să se afle pe unde este Victor Rosewater, cu care am avut ceva probleme în urmă cu câţiva ani. Experimentele în care sunt implicat în clipa asta ar avea legătură cu cele pe care a susţinut că i le-am furat, iar eu îl consider suficient de nebun încât s-o fi ucis pe Julia într-un acces de furie la refuzul ei de a-i spune unde m-

ar putea găsi.

În al patrulea rând, şi cel mai important, fosta mea soţie, de care am divorţat, a luat oare legătura cu Rosewater? De unde a aflat acesta că eu pun azi în practică experimentele la care el m-a asistat mai demult?

În al cincilea rând, poliţia trebuie convinsă imediat că nu le pot spune nimic despre crimă, ca să nu ia nicio măsură pentru a mă găsi - care ar putea duce la descoperirea şi expunerea prematură a experimentelor mele, lucru pe care îl consider foarte periculos în acest moment. Calea cea mai sigură de a evita acest lucru este soluţionarea imediată a misterului uciderii Juliei; îmi pare rău că n-am putut să fac asta chiar eu.

Voi lua legătura cu tine din când în când; dacă apare între timp ceva care să facă imperativă comunicarea cu mine, te rog să dai următorul anunţ în Times:

Abner. Da. Bunny.

Am să-l văd şi voi aranja să iau legătura cu tine.

Sper că înţelegi suficient de bine necesitatea de a-l convinge pe Charles să acţioneze în numele meu, dat fiind că el e deja familiarizat cu toată povestea cu Rosewater şi îi cunoaşte pe majoritatea celor implicaţi.

Al tău,
Clyde Miller Wynant

Am pus scrisoarea pe biroul lui Macaulay şi am zis:

- Sunt multe lucruri de bun simţ aici. Îţi aminteşti de ce s-a certat cu Rosewater?

- Era ceva legat de schimbările din structura cristalelor. Pot să verific. Macaulay ridică prima coală a scrisorii şi o privi încruntat. Zice că în seara aia a primit de la ea o mie de dolari. Eu i-am dat ei cinci mii; mi-a spus că atâta vrea.

- Patru mii din moştenirea unchiului John? am sugerat.

- Aşa se pare. E amuzant: nu m-am gândit niciodată c-o să-l tragă în piept. Va trebui să aflu ce s-a întâmplat cu ceilalţi bani pe care i-am dat pentru el.

- Ştiai că a făcut puşcărie în Cleveland pentru şantaj?

- Nu. Serios?

- Aşa spune poliţia: sub numele de Rhoda Stewart. Unde a găsit-o Wynant?

El a clătinat din cap.

- Habar n-am.

- Ştii ceva despre ea, unde s-a născut, ce rude are, chestii de-astea?

El a dat iar din cap.

- Cu cine a fost logodită? am întrebat.

- Nu ştiam c-a fost logodită.

- Purta un inel cu diamant, pe degetul corespunzător.

- Asta e o noutate pentru mine, a zis. Închise ochii şi se gândi. Nu, nu-mi aduc aminte să fi remarcat vreodată vreun inel de logodnă. Îşi puse antebraţele pe birou şi îmi zâmbi: Ei bine, ce şanse sunt să te conving să faci ce doreşte?

- Foarte mici.

- Mă gândeam eu. Mişcă o mână, pentru a ajunge la scrisoare. Şi ce te-ar face să te răzgândeşti?

- Eu nu ...

- Te-ar ajuta dacă l-aş convinge să se vadă cu tine? Poate, dacă i-aş spune că e singura cale să accepţi cazul...

- Sunt de acord să vorbesc cu el, am zis, dar va trebui să vorbească mult mai clar decât scrie.

Macaulay întrebă fără grabă:

- Adică tu crezi că e posibil s-o fi ucis el?

- Nu ştiu ce să zic despre asta, am zis. Poliţia ştie mai multe decât mine şi pun pariu că n-au destule dovezi să-l bage la zdup chiar dacă l-ar găsi.

Macaulay oftă.

- Nu e prea distractiv să fii avocatul unui prost. O să încerc să-l fac să mă asculte, dar ştiu că n-o s-o facă.

- Am vrut să te întreb: cum mai stă cu banii? E la fel de bogat cum era?

- Aproape. Criza l-a afectat destul de mult, cum ne-a afectat şi pe noi ceilalţi, iar sumele pe care le încasează din metalurgie au scăzut drastic, acum când metalele nu mai interesează pe nimeni, dar tot mai câştigă cincizeci sau şaizeci de mii pe an din patentele lui pentru hârtia de calc şi izolaţiile fonice, plus cât îi mai pică de ici şi colo din... Se opri brusc să mă întrebe: Doar nu-ţi faci griji că nu e-n stare să-ţi plătească atât cât ceri?

- Nu, doar eram curios. Apoi mi-a venit alt gând: Are şi alte rude în afară de fosta soţie şi copii?

- O soră, Alice Wynant, care nu vorbeşte cu el de... cred că sunt deja vreo patru-cinci ani.

Am presupus că e vorba de acea tanti Alice la care nu se dusese în vizită familia Jorgensen în după-masa de Crăciun.

- De ce s-au certat? am întrebat.

- El a dat un interviu în ziare şi a zis că nu crede că cincinalul rusesc e un plan care e musai destinat eşecului. De fapt asta e tot ce-a zis.

Am râs.

- Hai că sunt şi ăştia...

- Ea e şi mai şi decât el. Nu ţine minte nimic. Când şi-a scos frate-său apendicele, ea şi Mimi erau în taxi, tocmai se ducea cu Mimi să-l vadă în prima după-masă de după operaţie. Au trecut pe lângă un dric ce venea din direcţia spitalului. Tanti Alice s-a albit la faţă, a prins-o pe Mimi de braţ şi a zis: O, Doamne! Să nu fie cum-îl-cheamă!

- Unde stă?

- Pe Madison Avenue. E în cartea de telefon. Şovăi: Eu nu cred...

- N-am să deranjez.

Înainte să mai zic ceva, a început să sune telefonul. A dus receptorul la ureche şi a rostit:

- Alo... Da, la telefon... Cine? A, da...

Muşchii din jurul gurii i se încordară, iar ochii i se făcură puţin mai mari.

- Unde? Ascultă câteva clipe. Da, sigur. Oare am timp să ajung? Se uită la ceasul de pe încheietura stângă. Bine. Ne vedem în tren. Lăsă telefonul jos. Era locotenentul Guild, îmi zise. Wynant a încercat să se sinucidă în Allentown, Pennsylvania.

13

Dorothy şi Quinn erau la bar când am intrat în clubul Palma. Nu m-au văzut până n-am ajuns lângă Dorothy şi am zis „Salutare, oameni buni". Dorothy era îmbrăcată cu aceleaşi haine în care o văzusem ultima oară.

S-a uitat la mine şi la Quinn şi s-a înroşit la faţă.

- Trebuie să-i spui.

- Vezi că fătuca e cu capsa pusă, zise vesel. Am cam încasat-o eu pentru tine. Ar trebui să-ţi predau ştafeta... Dar ia zi, ce bei?

- Un *old-fashioned*[1] Halal musafiră... să pleci fără să laşi vorbă în urma ta.

Dorothy m-a privit din nou. Zgârieturile de pe faţa ei erau mai şterse, vânătaia abia se mai vedea şi nu mai avea nici gura umflată.

- Am avut încredere în tine, mi-a zis. Părea că stă să plângă.

- Ce vrei să spui cu asta?

- Ştii bine ce vreau să spun. Chiar şi când te-ai dus la cină la mama am avut încredere în tine.

- Si de ce nu?

- Aşa a fost, cu capsa pusă, toată după-masa, a zis Quinn. N-o stârni.

Îşi puse o mână peste una dintre mâinile ei.

- Hai, draga mea, nu vrei să...

- Te rog să taci. Îşi retrase mâna. Ştii foarte bine la ce mă refer, îmi zise. Tu şi Nora aţi făcut mişto de mine la mama şi...

Am început să înţeleg ce se întâmplase.

- Ea ţi-a spus asta şi tu ai crezut-o? Am râs: După douăzeci de ani şi încă te mai fraiereşte cu minciunile ei. Bănuiesc că te-a sunat după ce-am plecat: ne-am certat şi n-am rămas mult.

Şi-a ridicat capul şi a zis cu o voce joasă şi tristă:

- Vai, cât sunt de proastă! Apoi m-a înşfăcat de braţ şi a zis: Ascultă, hai să mergem la Nora chiar acum. Trebuie să-mi cer scuze în faţa ei. Sunt aşa o idioată. Aş merita să nu mai vrea să...

[1] Cocteil făcut din whisky, bitter, apă şi zahăr, garnisit cu felii de citrice şi o cireaşă.

- Sigur. Avem tot timpul. Hai să terminăm băutura asta mai întâi.

Quinn a zis:

- Frate Charles, aş vrea să-ţi strâng mâna. Ai adus iar soarele în viaţa acestei copile şi bucurie în... Îşi goli paharul. Hai să mergem s-o vedem pe Nora. Băutura de acolo e la fel de bună şi ne costă mai puţin.

- De ce nu rămâi aici? îl întrebă ea.

El râse şi clătină din cap.

- Nu ţi-ai găsit omul. Poate îl convingi pe Nick să rămână aici, dar eu vin cu tine. Ţi-am răbdat toanele toată după-masa: acum o să stau şi eu cu burta la soare.

Când am ajuns la *Normandie*, Gilbert Wynant se întreţinea cu Nora. Îşi sărută sora şi dădu mâna cu mine şi, după ce i l-am prezentat, cu Harrison Quinn. Dorothy începu imediat să rostească nişte scuze interminabile şi sincere, câtuşi de puţin coerente, adresate Norei. Nora o opri:

- Încetează. N-am ce să iert. Dacă Nick ţi-a spus că sunt supărată sau jignită sau altceva de genul ăsta, să ştii că e doar un grec mincinos. Lasă-mă să-ţi iau haina.

Quinn dădu drumul la radio. Nora i se adresă:

- Fii drăguţ şi adu băuturi: ştii unde sunt toate.

Apoi m-a urmat în baie.

- Unde ai găsit-o?

- Într-un bar. Ce caută Gilbert aici?

- A venit s-o vadă, aşa mi-a zis. Dorothy nu s-a dus acasă azi-noapte şi el a crezut că e încă aici, râse Nora. Totuşi, n-a fost mirat că n-o găseşte. A zis că soră-sa mereu pleacă undeva, are dromomanie, care vine dintr-o fixaţie a maică-sii şi e foarte interesantă. Mi-a zis că Stekel susţine că cei care suferă de boala asta au de regulă şi impulsuri cleptomane, şi a lăsat lucruri aiurea să vadă dacă le fură, dar, din câte ştie el, nu le-ar fi furat.

- Băiat de băiat. A zis ceva despre tatăl lui?

- Nu.

- Poate n-a auzit. Wynant a încercat să se sinucidă în Allentown. Guild şi Macaulay s-au dus acolo să-l vadă. Nu ştiu dacă să le spun copiilor sau nu. Mă întreb dacă Mimi are vreo legătură cu venirea lui aici.

- N-aş zice, dar dacă tu crezi...

- Mă întreb doar, am zis. E de mult aici?

- De circa o oră. E haios. Studiază chineza şi scrie o carte despre Cunoaştere şi Credinţă - nu în chineză - şi crede că Jack Oakie e foarte bun.

- Şi eu la fel. Te-ai ameţit?

- Nu cine ştie ce.

Când ne-am întors în living, Dorothy şi Quinn dansau pe *Eadze Was a Lady.*

Gilbert a pus jos revista prin care se uita şi a zis politicos că speră că mi-am revenit cu sănătatea.

I-am răspuns afirmativ..

- Eu n-am fost rănit, rănit cu adevărat, niciodată, a continuat el, cel puţin din câte-mi amintesc. Am încercat să mă rănesc singur, fireşte, dar nu-i

acelaşi lucru. N-am reuşit decât să mă pun în situaţii inconfortabile, să mă enervez şi să transpir ca naiba.

- Păi e cam acelaşi lucru, am zis.

- Serios? Credeam că e mai mult, mă rog, că a te răni e mult mai mult. Se apropie mai tare de mine: Lucruri de genul ăsta nu ştiu. Sunt atât de cumplit de tânăr că n-am avut ocazia să... domnule Charles, dacă sunteţi prea ocupat sau nu vreţi, sper să-mi spuneţi, dar m-aş bucura foarte mult dacă m-aţi lăsa să vă vorbesc odată, când nu e atâta lume în jur, să ne întrerupă. Vreau să vă întreb atâtea lucruri, lucruri pe care nu ştiu dacă mi le-ar putea spune altcineva şi...

- Nu sunt prea sigur că te pot ajuta, am zis, dar aş fi bucuros să încerc, oricând doreşti.

- Chiar nu vă supăraţi? Nu sunteţi doar politicos?

- Nu, vorbesc serios, doar că nu sunt sigur că îţi pot oferi tot ajutorul la care te aştepţi. Depinde ce vrei să afli.

- Păi... chestii... cum ar fi canibalismul, a zis el. Nu mă refer la locuri ca Africa sau Noua Guinee... în Statele Unite, să zicem. Sunt mulţi canibali?

- În zilele noastre, nu. Cel puţin din câte ştiu eu.

- Dar au existat?

- Nu ştiu prea multe, dar s-a mai întâmplat din când în când, înainte de a se termina colonizarea. Stai o clipă: am să-ţi dau un exemplu.

M-am dus la bibliotecă şi am scos exemplarul din *Criminali celebri din America* al lui Duke, o carte pe care Nora o cumpărase de la un anticariat; am găsit locul pe care-l căutam şi i l-am dat:

- Sunt doar trei sau patru pagini.

> ALFRED G. PACKER, „MÂNCĂTORUL DE OAMENI", CARE ŞI-A UCIS CEI CINCI TOVARĂŞI ÎN MUNŢII DIN COLORADO, LE-A MÂNCAT TRUPURILE ŞI LE-A FURAT BANII.
>
> În toamna anului 1873, un grup de douăzeci de bărbaţi temerari au plecat din Salt Lake City, Utah, pentru a face prospecţii în regiunea San Juan. Auzind relatări fabuloase despre averile pe care le-ar fi putut face, au pornit în călătorie cu inima uşoară şi plini de speranţă, dar pe măsură ce treceau săptămânile şi nu întâlneau în cale decât pământuri sterpe şi munţi înzăpeziţi, au început să-şi piardă optimismul. Cu cât mergeau mai departe, cu atât mai puţin primitor li se părea ţinutul şi, în clipa în care şi-au dat seama că unica lor răsplată va fi înfometarea şi moartea, au devenit de-a dreptul disperaţi.
>
> Chiar când erau pe punctul de a se lăsa pradă deznădejdii, au văzut în depărtare o tabără indiană şi, deşi nu aveau nici cea mai mică idee despre tratamentul pe care-l vor primi din partea „pieilor roşii", au hotărât că orice moarte e de preferat înfometării, aşa că au căzut de acord să-şi asume riscul.
>
> Când s-au apropiat de tabără au fost întâmpinaţi de un indian ce părea prietenos şi i-a condus la căpetenia de trib Ouray. Spre marea

lor surpriză, indienii i-au primit cu maximă curtoazie şi au insistat să rămână în tabără până când aveau să-şi revină complet de pe urma lipsurilor îndurate.

În cele din urmă, grupul a hotărât să pornească din nou la drum, luându-şi drept ţintă finală Los Pinos Agency[1]. Ouray a încercat să-i convingă să renunţe la gândul de a-şi continua călătoria. A reuşit într-adevăr să-i influenţeze pe zece dintre membrii grupului să-şi abandoneze călătoria şi să se întoarcă la Salt Lake. Ceilalţi zece au decis să-şi vadă de drum, aşa că Ouray i-a încărcat cu provizii şi i-a povăţuit să urmeze cursul râului Gunnison, care fusese numit aşa după locotenentul Gunnison, ucis în 1852.

Alfred G. Packer, care a devenit se pare conducătorul grupului ce a continuat călătoria, s-a lăudat cu cunoştinţele sale despre topografia locului şi şi-a exprimat încrederea în capacitatea sa de a-şi găsi drumul fără probleme. Când grupul său străbătuse o scurtă distanţă, Packer le-a spus că în apropierea izvoarelor fluviului Rio Grande au fost descoperite recent mine bogate şi s-a oferit să conducă grupul într-acolo.

Patru dintre membrii grupului au insistat să urmeze instrucţiunile lui Ouray, dar Packer i-a convins pe cinci dintre ei, pe nume Swan, Miller, Noon, Bell şi Humphreys, să-i însoţească spre mine, în timp ce ceilalţi patru au luat-o pe malul râului.

Dintre cei patru, doi au murit de foame şi oboseală, iar ceilalţi doi, după ce au îndurat greutăţi de nedescris, au ajuns în cele din urmă la Los Pinos Agency, în februarie 1874. La comanda acestei agenţii se afla generalul Adams, iar bieţii nefericiţi au fost trataţi cu maximă consideraţie. Când s-au mai întremat, au pornit înapoi către civilizaţie.

În martie 1874, generalul Adams a fost chemat la Denver cu treabă şi, într-o dimineaţă friguroasă, cu viscol, pe când el era încă plecat, angajaţii agenţiei, care tocmai luau micul dejun, au fost surprinşi de apariţia în pragul uşii a unui bărbat cu aer sălbatic, care i-a implorat să aibă milă de el şi să-i dea ceva de mâncare şi să-i ofere adăpost. Avea faţa cumplit de umflată, dar altminteri părea să fie într-o stare fizică destul de bună, deşi stomacul său nu reţinea deloc mâncarea ce i se dădea. Le-a spus că se numeşte Packer şi a susţinut că cei cinci tovarăşi ai săi l-au părăsit când era bolnav, dar îi lăsaseră o puşcă, cu care venise la agenţie.

După ce se bucurase de ospitalitatea angajaţilor agenţiei vreme de zece zile, Packer a pornit către un loc pe nume Saquache, susţinând că are de gând să ajungă în Pennsylvania, unde avea un frate. La Saquache, Packer a ţinut-o tot într-o beţie şi părea să aibă destul de mulţi bani. În timpul beţiilor, a spus multe poveşti care se băteau cap

[1] Agenţia Los Pinos (iniţial agenţia Conejos, creată în 1860 pentru indienii Tabaquache Ute ce locuiau la nordul agenţiei Utah, în New Mexico), se afla la început sub jurisdicţia Biroului administrativ guvernamental al statului Colorado, apoi, din 1870, sub cea a Biroului de Afaceri Indiene de la Washington.

în cap despre soarta tovarăşilor săi, trezind suspiciunea că s-ar fi debarasat de foştii săi asociaţi prin mijloace necurate.

În acest moment, pe drumul său de întoarcere de la Denver, generalul Adams s-a oprit la Saquache şi, în timp ce se afla acasă la Otto Mears, a fost sfătuit să-l aresteze pe Packer şi să-i verifice afirmaţiile. Generalul a hotărât să-l ia cu el înapoi la agenţie şi, în drumul lor, s-au oprit la cabana maiorului Downey, unde i-au întâlnit pe cei zece bărbaţi care îl ascultaseră pe şeful de trib indian şi renunţaseră la călătorie. Atunci s-a dovedit că o mare parte din afirmaţiile lui Packer erau false, aşa că generalul a decis că e o chestiune ce necesita o investigaţie completă, iar Packer a fost legat fedeleş şi dus la agenţie, unde a fost încarcerat.

Pe 2 aprilie 1874, doi indieni au dat năvală tulburaţi în agenţie, ţinând în mână nişte fâşii de carne despre care spuneau că e „carne de om alb", pe care afirmau că le-au găsit chiar lângă agenţie. Zăcuse pe zăpadă şi vremea fusese extrem de rece, aşa că era încă în stare bună.

Când le-a văzut, Packer s-a făcut livid la faţă şi, cu un geamăt stins, s-a prăbuşit la podea. I-au fost administrate tonice şi, după ce a cerşit îndurare, a făcut o declaraţie in extenso, după cum urmează:

„Când eu şi alţi cinci tovarăşi am plecat din tabăra lui Ouray, am estimat că avem suficiente provizii pentru călătoria lungă şi dificilă ce ne aştepta, dar mâncarea s-a împuţinat rapid şi în curând am început să suferim de foame. Am săpat în pământ după rădăcini, cu care am rezistat preţ de câteva zile, dar fiindcă nu ne ţineau deloc de foame şi temperaturile extreme goniseră toate animalele şi păsările la adăpost, situaţia a devenit disperată. În ochii tuturor au început să apară licăriri ciudate şi fiecare a început să fie bănuitor cu ceilalţi. Într-o zi m-am dus să adun lemne pentru foc şi când m-am întors am văzut că domnul Swan, cel mai în vârstă dintre noi, fusese lovit în cap şi ucis, iar ceilalţi tovarăşi tocmai îi tranşau trupul, pregătindu-se să-l mănânce. Banii lui, care erau nu mai puţini de 2 000 de dolari, au fost împărţiţi între cei rămaşi.

Această mâncare n-a ajuns decât câteva zile şi am propus ca următoarea victimă să fie Miller, din cauză că era cel mai cu osânză dintre noi. Căpăţâna i-a fost despicată cu o toporişcă, tocmai când voia să ridice un lemn de pe jos. Următoarele două victime au fost Humphreys şi Noon. Apoi Bell şi cu mine am încheiat un pact solemn că, dat fiind faptul că eram ultimii doi supravieţuitori, vom rămâne unul lângă celălalt orice s-ar întâmpla, şi mai bine murim de foame decât să ne facem rău unul altuia. Într-o zi, Bell a zis „Nu mai pot să suport" şi s-a năpustit la mine ca un tigru înfometat, în timp ce încerca să mă nimerească cu puşca. I-am parat lovitura şi l-am ucis cu o toporişcă. Apoi i-am tăiat carnea în fâşii pe care le-am luat cu mine în călătorie. Când am zărit agenţia din vârful dealului, am aruncat fâşiile de carne rămase, mărturisesc că nu fără părere de rău, fiindcă începuse să-mi placă carnea de om, mai ales porţiunea din jurul pieptului."

După ce şi-a relatat înfiorătoarea poveste, Packer a consimţit să arate unui grup condus de H. Lauter drumul către rămăşiţele oamenilor ucişi. I-a condus spre nişte munţi înalţi şi greu accesibili şi, când s-a declarat surprins că nu găseşte locul, s-a hotărât ca operaţia de căutare să fie abandonată şi reluată a doua zi.

În noaptea aceea, Packer şi Lauter au dormit unul lângă altul şi, în timpul nopţii, Packer l-a atacat pe Lauter cu intenţia de a-l omorî şi a fugi, dar a fost învins, legat fedeleş şi, după ce grupul a ajuns la agenţie, predat şerifului.

La începutul lunii iunie a acelui an, un artist pe nume Reynolds, din Peoria, Illinois, în timp ce făcea schiţe de-a lungul ţărmului lacului Christoval, a descoperit rămăşiţele a cinci bărbaţi zăcând într-un crâng plin de cucută. Patru dintre trupuri erau întinse unul lângă altul, într-un şir, iar al cincilea, fără cap, a fost găsit la mică distanţă. Cadavrele lui Bell, Swan, Humphreys şi Noon aveau răni de gloanţe în ceafă, iar capul lui Miller a fost găsit zdrobit, probabil împuşcat din apropiere, magazia dinăuntrul butoiaşului fiind făcută bucăţi.

Înfăţişarea cadavrelor arăta limpede că Packer era vinovat atât de crimă, cât şi de canibalism. Probabil că spusese adevărul când afimase că preferă pieptul, fiecare trup având tăiată toată bucata de până la coaste.

Lângă cadavre a fost găsită o potecă bătătorită ce ducea la o cabană aflată în apropiere, unde au fost descoperite pături şi alte articole care aparţinuseră celor ucişi; toate indicau că Packer locuise în această cabană multe zile după înfăptuirea crimelor şi că făcea drumuri dese către trupurile tovarăşilor săi, pentru a se aproviziona cu carne de om.

După toate aceste descoperiri, şeriful a obţinut mandate de arestare ce îl acuzau pe Packer de cinci crime, însă în timpul absenţei lui prizonierul a scăpat. Nu s-a mai auzit nimic de el până când, pe 29 ianuarie 1883, nouă ani mai târziu, generalul Adams a primit o scrisoare din Cheyenne, Wyoming, în care un prospector din Salt Lake afirma că s-a întâlnit faţă în faţă cu Packer în oraş. Informatorul spunea că fugarul e cunoscut drept John Schwartze şi că e suspectat că ar fi implicat în diverse acţiuni împreună cu un grup de oameni aflaţi în afara legii.

Detectivii au început o investigaţie şi, pe 12 martie 1883, şeriful Sharpless din Laramie l-a arestat pe Packer, iar pe data de 17 l-a predat şerifului Smith din Hinsdale, care l-a adus pe prizonier înapoi în Lake City, Colorado.

Procesul lui, în care era acuzat de uciderea lui Israel Swan în Hinsdale County pe 1 martie 1874, a început pe 3 aprilie, 1883. S-a dovedit că toţi membrii grupului în afară de Packer aveau destul de mulţi bani asupra lor. Pârâtul şi-a repetat declaraţia iniţială, şi anume că l-ar fi ucis doar pe Bell, şi doar în auto-apărare.

Pe 13 aprilie, juriul l-a găsit pe acuzat vinovat şi l-a condamnat la

moarte. Lui Packer i-a fost acordată o perioadă de graţie până la execuţie, iar el a făcut imediat apel la Curtea Supremă. Între timp, a fost transferat la închisoarea Gunnison pentru a fi apărat de violenţa mulţimii.

În octombrie 1885, Curtea Supremă i-a acordat dreptul la un nou proces şi s-a decis să fie acuzat pentru uciderea a cinci persoane. A fost găsit vinovat pentru toate acestea şi a fost condamnat câte opt ani pentru fiecare crimă, pedeapsa totală fiind de patruzeci de ani.

A fost graţiat la 1 ianuarie 1901 şi a murit la o fermă de lângă Denver pe 24 aprilie 1907.

În timp ce Gilbert citea toate astea, mi-am pregătit o băutură. Dorothy s-a oprit din dans şi mi s-a alăturat.

- Îţi place de el? m-a întrebat, arătând spre Quinn.

- E OK.

- Poate, dar câteodată face nişte prostii cât casa. Nu m-ai întrebat unde am fost azi-noapte. Nu-ţi pasă.

- Nu-i treaba mea.

- Dar am aflat ceva care te interesează.

- Ce anume?

- Am stat la tanti Alice. Nu e chiar întreagă la cap, dar e incredibil de drăguţă. Mi-a zis că azi a primit o scrisoare de la tata, care o avertiza în legătura cu mama.

- O avertiza că...? Ce spunea exact?

- N-am văzut-o. Tanti Alice e supărată pe el de mai mulţi ani şi a rupt scrisoarea. Zice că a devenit comunist şi că e sigură că nişte comunişti au omorât-o pe Julia Wolf şi o să-l omoare până la urmă şi pe el. E de părere că e vorba de un secret pe care l-au trădat.

- O, Doamne! am zis.

- Te rog să nu dai vina pe mine. Eu nu fac decât să-ţi spun ce mi-a zis. Ţi-am spus că nu e chiar întreagă la cap.

- Ea ţi-a spus că în scrisoare scria prostia asta? Dorothy a dat din cap.

- Nu. Mi-a zis doar despre ce avertisment era vorba. Din câte-mi amintesc, mi-a zis că i-a scris să n-aibă încredere în mama orice-ar fi şi nici în vreo persoană care are legătură cu ea, ceea ce bănuiesc că se referă la noi toţi.

- Încearcă să-ţi aminteşti dacă mai era şi altceva.

- Nu mai era nimic altceva. Asta-i tot ce mi-a spus.

- De unde venea scrisoarea? am întrebat.

- Nu ştia - tot ce ştia era că venise par avion. Mi-a zis că n-o interesa.

- Şi ce părere avea despre ea? Adică... a luat avertismentul în serios sau nu?

- Mi-a zis că e un radical periculos - astea sunt exact cuvintele ei - şi că n-o interesează nimic din ce ar avea el de spus.

- Tu cât de în serios îl iei?

S-a uitat lung la mine o clipă şi şi-a umezit buzele înainte de a vorbi.

- Cred că...

Gilbert, cu cartea în mână, a venit lângă noi. Părea dezamăgit de povestea pe care i-o dădusem.

- E foarte interesant, a zis, dar, dacă mă-nţelegeţi, nu e un caz patologic. Îşi luă sora de mijloc. Era mai degrabă o chestiune de genul mănânci sau mori de foame.

- Depinde dacă-l crezi sau nu, am zis.

Dorothy a întrebat:

- Despre ce e vorba?

- O chestie dintr-o carte, i-a răspuns Gilbert.

- Spune-i despre scrisoarea primită de mătuşa ta, i-am zis lui Dorothy.

Ea i-a spus. Când a terminat de vorbit, el a făcut o grimasă de nerăbdare.

- E o prostie. Mama nu e deloc periculoasă. E doar o persoană care nu s-a maturizat suficient. Cei mai mulţi dintre noi am depăşit de mult chestiunile legate de etică şi morală şi aşa mai departe. Mama încă n-a evoluat suficient încât să le înţeleagă cum trebuie. Se încruntă şi apoi se corectă, gânditor: Poate că e periculoasă, dar ca un copil care se joacă cu chibriturile, atâta tot.

Nora şi Quinn dansau.

- Şi ce părere ai despre tatăl tău? l-am întrebat.

Gilbert a ridicat din umeri.

- Nu l-am mai văzut de când eram copil. Am o teorie despre el, dar cred că e mai degrabă rodul imaginaţiei mele. Aş vrea... lucrul pe care aş vrea cel mai tare să-l aflu e dacă e impotent.

- A încercat să se omoare azi, în Allentown, am spus.

Dorothy a ţipat „Nu se poate!" atât de tare, încât Quinn şi Nora s-au oprit din dans, iar ea s-a întors brusc, aproape lipindu-şi faţa de a fratelui ei.

- Unde-i Chris? a întrebat.

Gilbert s-a uitat la ea, la mine şi apoi din nou la ea.

- Nu fi tâmpită, a zis rece. E plecat cu fata aia a lui, tipa aia... Fenton.

Dorothy nu părea să-l creadă.

- E geloasă pe el, mi-a explicat el. E fixaţia aia maternă.

Am întrebat:

- L-a văzut vreunul dintre voi pe Victor Rosewater, tipul cu care a avut probleme tatăl vostru mai demult, atunci când v-am cunoscut?

Dorothy clătină din cap. Gilbert zise:

- Nu. De ce?

- M-am gândit pur şi simplu la asta. Nici eu nu l-am văzut niciodată, dar descrierea pe care mi-au dat-o i s-ar putea foarte bine potrivi, cu condiţia unor schimbări care n-ar fi fost dificil de făcut. Ar putea fi Chris Jorgensen al vostru.

14

În noaptea aia, Nora şi cu mine ne-am dus la inaugurarea Radio City Music Hall[1]. O oră mai târziu am decis că am stat destul la spectacol şi am plecat.

- Încotro? a întrebat Nora.

- Nu-mi pasă. Vrei să căutăm clubul ăla, *Pigiron*, despre care ne-a spus Morelli? Ţi-ar plăcea Studsy Burke. Pe vremuri era spărgător de seifuri. Susţine c-a spart seiful închisorii Hagerstown în timp ce ispăşea acolo o lună pentru tulburarea ordinii publice.

- Haide, a zis.

Am luat-o pe Forty-ninth Street şi, după ce-am întrebat doi şoferi, doi băieţi care vindeau ziare şi un poliţist, am găsit locul. Portarul a spus că nu ştie niciun Burkes, dar o să întrebe înăuntru. Câteva clipe mai târziu, Studsy a apărut la uşă.

- Ce mai faci, Nick? a întrebat. Hai, intră.

Era un tip bine clădit, de înălţime potrivită, relativ plinuţ, dar avea încă vână. Trebuie să fi avut cel puţin cincizeci de ani, dar părea cu zece ani mai tânăr. Avea o faţă latră, urâtă şi nu prea, ciupită de vărsat; n-ai fi putut spune ce culoare avea puţinul lui păr, iar chelia avansată nu reuşea să-i facă fruntea să pară mai înaltă. Vocea îi suna ca mormăit profund, de bas.

Am dat mâna cu el şi i l-am prezentat Norei.

- Soţia ta? s-a mirat el Ca să vezi! Dumnezeule mare, ori beţi şampanie, ori te baţi cu mine.

Am zis că n-o să mă bat şi am intrat. Localul arăta destul de sărăcăcios, dar confortabil. Era între orele de vârf: erau doar trei clienţi în tot localul Ne-am aşezat la o masă din colţ şi Studsy i-a spus chelnerului ce fel de vin să aducă. Apoi m-a examinat atent şi a dat din cap apreciativ.

- Îţi prieşte căsătoria.

Şi-a frecat bărbia.

- De mult nu te-am mai văzut.

- De mult, am încuviinţat.

- El m-a băgat la zdup, i-a spus Norei.

Ea a ţâţâit din buze, cu compasiune.

- Era un detectiv bun?

Studsy şi-a încruntat fruntea îngustă.

- Lumea aşa zice, dar eu n-am de unde să ştiu. Pe mine m-a prins din întâmplare: am lovit cu dreapta.

- Dar ce-ai avut de l-ai asmuţit pe dementu' ăla de Morelli asupra mea? am întrebat.

- Ştii cum sunt veneticii, a spus el, sunt isterici. De un' să ştiu eu ce-o să facă? E îngrijorat că poliţia încearcă să-i pună în cârcă uciderea tipei ăleia, Wolf, şi văd în ziare că eşti şi tu amestecat în poveste şi-i zic „Nu cre' că Nick

[1] Inaugurarea Radio City Music Hall, care avea să devină cel mai important centru de *entertainment* şi un reper afectiv şi turistic esenţial al New Yorkului şi al Americii, a avut loc la 27 decembrie 1932.

e genu' care s-o dea în gât şi pă mă-sa, şi tre' să vorbeşti şi tu cu cineva", aşa că-mi zice că bine, aşa o să facă. Ce-ai făcut, te-ai strâmbat la el?

- S-a lăsat văzut când intra şi pe urmă a dat vina pe mine. Cum m-a găsit?

- Are prieteni... Nu te ascundeai, nu?

- Eram în oraş de doar o săptămână şi în ziar nu scria nimic despre locul în care stau.

- Serios? a întrebat Studsy curios. Unde-ai fost?

- Acum locuiesc la San Francisco. Cum m-a găsit?

- E un oraş ca lumea. N-am mai fost de ani de zile, dar zău că e un oraş ca lumea de tot. N-ar trebui să-ţi spun, Nick. Întreabă-l pe el. E treaba lui.

- Da, dar tu l-ai trimis la mine.

- Mă rog, da, ai dreptate; dar să ştii că te-am vorbit numai de bine, a completat el pe un ton serios.

- Bunul meu amic..., am spus.

- De unde să ştiu că-şi dă singur foc la valiză? În orice caz, nu te-a rănit chiar atât de rău, nu?

- Poate că nu, dar nici bine nu mi-a făcut şi...

Am tăcut când chelnerul a sosit cu şampania. Am gustat-o şi am zis că e perfectă. Era groaznică.

- Crezi că el a omorât-o pe fată? l-am întrebat.

Studsy a dat din cap convins.

- Nicio şansă.

- E un tip pe care-l poţi convinge să apese pe trăgaci, am zis.

- Ştiu... veneticii ăştia sunt isterici, dar a fost aici toată după-masa.

- Toată?

- Toată. Sunt gata să depun jurământ. Nişte băieţi şi nişte fete au sărbătorit la etaj şi ştiu precis nu doar că n-a împuşcat pe nimeni, dar nici măcar n-a ieşit de-aici toată seara. Pe bune, o poate dovedi.

- Atunci de ce-şi făcea griji?

- Eu de un' să ştiu? Crezi că eu nu l-am întrebat la fel? Dar ştii şi tu cum sunt veneticii ăştia.

- Dar sunt isterici, am zis. Şi nu crezi că şi-ar fi trimis un prieten să se ocupe de ea, nu?

- Cred că nu l-ai citit deloc bine pe băiatu' ăsta, a zis Studsy. O ştiu pe tipă. Venea uneori cu el aici. Era o simplă joacă. Nu era aşa de topit după ea încât să aibă motiv s-o facă zob în halu' ăsta. Pe bune-ţi spun.

- Şi ea se droga?

- Nu ştiu. Am văzut-o câteodată că lua şi ea, dar poate doar aşa, de antren, că era cu lume, priza el şi-atunci priza şi ea.

- Şi cu cine se mai juca tipa pe-aici?

- Nu-i cunosc, a răspuns Studsy cu indiferenţă. Un ciripitor pe nume Nunheim care mai venea pe-aici era căzut în cap după ea, dar din câte ştiu eu n-a reuşit nimic cu ea.

- Deci de la el mi-a aflat Morelli adresa.

- Nu fi prost. Tot ce-ar fi vrut Morelli de la el ar fi fost să-i tragă vreo

câţiva pumni. Şi ce dacă ăsta a zis la poliţie că Morelli o ştia pe tipă? E amic cu tine?

M-am gândit bine şi am zis:

- Nu-l cunosc. Aud că din când în când mai face câte-o treabă pentru poliţie.

- Mmm. Mersi.

- Pentru ce? Nu ţi-am zis nimic.

- Aşa e. Păi atunci zi-mi: ce-i toată porcăria asta, hm? Tipu' ăla... Wynant a omorât-o, aşa-i?

- Multă lume spune asta, am zis, dar pun pariu pe cincizeci de parai că n-a făcut-o el.

A clătinat din cap.

- Nu pun pariu cu tine pe meseria ta - se lumină la faţă -, dar îţi zic ce-aş vrea să fac şi, dacă vrei, punem şi banu' jos. Mai ştii, atunci când m-ai arestat, m-am lovit cu dreapta, cum am zis, şi întotdeauna m-am întrebat dacă ai mai putea s-o faci din nou. La un moment dat, când te simţi mai bine, mi-ar plăcea să...

Am râs şi-am zis:

- Nu, nu mai am deloc condiţie fizică.

- Las' că şi eu m-am îngrăşat ca un porc, a insistat el.

- Şi, în afară de-asta, atunci am avut noroc: tu erai dezechilibrat şi eu eram pornit rău.

- Încerci să mă faci să mă simt bine, a zis şi apoi, mai gânditor: deşi cred că ai dreptate, soarta a fost de partea ta. Mă rog, dacă nu vrei... Stai aşa, să vă umplu paharele.

Nora a hotărât că vrea să ajungă acasă devreme şi trează, aşa că puţin după ora unsprezece l-am părăsit pe Studsy şi apoi am plecat din clubul *Pigiron*. Ne-a condus la un taxi şi ne-a strâns mâna cu putere.

- A fost o deosebită plăcere, ne-a spus.

Am rostit şi noi câteva replici politicoase, ne-am urcat în taxi şi am plecat.

Nora îl găsea pe Studsy absolut fermecător.

- Nu înţeleg cam jumătate din ce spune.

- E OK.

- Nu i-ai spus c-ai terminat cu munca de detectiv.

- Ar fi crezut că încerc să-l trag în piept, i-am explicat. Pentru un tip ca el, odată ce ai fost detectiv rămâi toată viaţa detectiv, şi prefer să-l mint decât să creadă el că mint. Ai o ţigară? Chiar are încredere în mine, într-un fel.

- Spuneai adevărul când ai zis că nu Wynant a ucis-o?

- Nu ştiu. Bănuiesc că da.

La *Normandie* ne aştepta o telegramă de la Macaulay, din Allentown:

BĂRBATUL DE AICI NU E WYNANT
ŞI NU A ÎNCERCAT SĂ SE SINUCIDĂ.

15

A doua zi dimineaţă am chemat o stenografă şi am scăpat de cea mai mare parte a corespondenţei care se adunase; am avut o conversaţie telefonică cu avocatul nostru din San Francisco - încercam să-l ajutăm pe unul dintre clienţii fabricii noastre de cherestea să nu dea faliment; am petrecut o oră trecând în revistă planul pe care-l aveam pentru a ne reduce taxele către stat; am fost sută la sută omul de afaceri ocupat şi m-am simţit virtutea în persoană pe la ora două, când am terminat munca pentru ziua respectivă şi am plecat să iau prânzul cu Nora.

După prânz ea îşi programase o partidă de bridge. M-am dus în oraş, să-l văd pe Guild; vorbisem cu el la telefon ceva mai devreme.

- Aşadar a fost o alarmă falsă? l-am întrebat după ce-am dat mâna şi ne-am instalat comod în fotolii.

- Exact. Nu era Wynant, cum vă văd şi cum mă vedeţi. Ştiţi cum e: le-am spus poliţiştilor din Philly că ne-a trimis o telegramă de acolo şi le-am transmis descrierea lui, iar săptămâna următoare, jumătate dintre locuitorii din statul Pennsylvania îl recunoşteau pe Wynant în orice slăbănog, poate şi cu favoriţi. Ăsta era un ins pe nume Barlow, un tâmplar rămas fără slujbă, din câte mi-am dat seama, care a fost împuşcat de un negru care încerca să-l jefuiască. Încă nu poate vorbi ca lumea.

- Nu credeţi c-ar fi putut fi împuşcat de cineva care ar fi făcut aceeaşi greşeală ca şi poliţia din Allentown? am întrebat.

- Adică să creadă că e Wynant? Bănuiesc că da, dacă e de vreun folos. Vă ajută cu ceva?

Am ridicat din umeri.

- V-a spus Macaulay despre scrisoarea pe care a primit-o de la Wynant?

- Nu mi-a zis nimic despre ce scria în ea.

l-am spus. Şi i-am povestit şi ce ştiam despre Rosewater.

- Măi să fie, ce interesant!

I-am spus despre scrisoarea pe care Wynant i-o trimisese surorii lui.

- Scrie cam multe scrisori, nu vi se pare? a întrebat.

- M-am gândit şi eu la asta.

I-am spus că, după câteva mici schimbări, descrierea lui Victor Rosewater i se potriveşte destul de bine lui Christian Jorgensen.

- Nu-i rău să asculţi câte un om ca dumneavoastră. Nu vă opriţi, continuaţi.

I-am spus că astea erau datele pe care le aveam până la ora asta. S-a legănat cu scaunul dat pe spate şi a rămas privind cu ochii palid-cenuşii în tavan.

- Avem treabă, a zis câteva clipe mai târziu.

- Tipul ăsta din Allentown a fost cumva împuşcat cu un pistol de calibru

32? am întrebat.

Guild m-a fixat curios un moment, apoi a dat din cap.

- Cu unul de calibrul 44. La ce vă gândiţi?

- La nimic. Doar rearanjam piesele în minte.

Mi-a zis „Ştiu cum e..." şi s-a lăsat iar pe spate, cu ochii în tavan. Când a început să vorbească din nou părea că i-ar fi venit o altă idee.

- Alibiul ăla al lui Macaulay despre care m-aţi întrebat e confirmat. A întârziat la o întâlnire şi ştim sigur că s-a aflat în biroul unui tip pe nume Hermann, de pe Fifty-seventh Street, de la trei şi cinci până la trei şi douăzeci, intervalul de timp care ne interesează.

- Şi de ce mă rog la trei şi cinci?

- Aşa e, nu ştiţi despre asta. Ei bine, am aflat că un tip pe nume Caress, care are o firmă de curăţătorie şi vopsitorie pe First Avenue, a sunat-o la trei şi cinci s-o întrebe dacă are ceva de lucru pentru el, şi ea i-a zis că nu şi i-a zis că e posibil să plece. Aşa că intervalul se reduce între ora trei şi cinci şi trei şi douăzeci. Chiar îl bănuiţi pe Macaulay?

- Suspectez pe toată lumea, am zis. Dumneata unde-ai fost între trei şi cinci şi trei şi douăzeci?

A râs.

- Sincer să fiu, a zis, sunt cam singurul dintre toţi care n-are alibi. Eram la film.

- Si restul au?

A dat din cap afirmativ.

- Jorgensen a plecat de acasă cu doamna Jorgensen - asta a fost pe la trei fără cinci - şi a făcut o escală rapidă pe West Seventy-third Street să vadă o fată pe nume Olga Fenton - am promis să nu-i spunem soţiei - şi a rămas acolo până pe la cinci. Ştim ce a făcut doamna Jorgensen. Fata se îmbrăca atunci când au plecat ei şi a luat un taxi la trei şi un sfert şi s-a dus direct la *Bergdorf-Goodman's*. Fiul şi-a petrecut toată după-masa la Biblioteca Publică - Doamne, ce cărţi ciudate mai citeşte! Morelli era într-un local de pe Forties. A râs. Şi dumneavoastră unde eraţi?

- Eu îl păstrez pe-al meu până când o să am cu adevărat nevoie de el. Niciunul dintre astea nu mi se par fără fisură, dar alibiurile autentice rareori par. Şi Nunheim?

Guild păru surprins.

- Ce vă veni cu el?

- Am auzit că era în limbă după fată.

- Şi de unde-aţi auzit asta?

- Am auzit.

S-a uitat la mine încruntat.

- Și aţi zice că sursa e de încredere?

- Da.

- Păi, a zis tacticos, pe ăsta îl putem verifica fără probleme. Dar ia spuneţi-mi totuşi de ce vă pasă de oamenii ăştia? Nu credeţi că Wynant a făcut-o?

I-am propus acelaşi târg pe care i-l oferisem şi lui Studsy.

- Pun pariu pe cincizeci de parai contra două'ş'cinci ai dumitale că n-a făcut-o el.

M-a fixat iritat pentru un timp, în tăcere, apoi a zis:

- E şi asta o idee... Şi candidatul dumitale care e?

- N-am ajuns până acolo. Înţelegeţi-mă, nu ştiu nimic. Nu zic că n-a făcut-o Wyant. Zic doar că nu toate duc la el.

- Văd că sunteţi foarte sigur pe ce spuneţi. Şi ce anume nu duce la el?

- Spuneţi-i intuiţie, dacă vreţi, am zis, dar...

- Nu vreau să-i spun în niciun fel, a zis. Cred că sunteţi un detectiv căruia îi merge mintea. Vreau să ascult ce aveţi de zis.

- În mare parte, am doar întrebări. De pildă, cât a durat de când băiatul de la lift a lăsat-o pe doamna Jorgensen la etajul domnişoarei Wolf, până când ea l-a sunat şi i-a zis că a auzit gemete?

Guild şi-a încreţit buzele, le-a deschis ca să spună „Credeţi că ar fi posibil ca ea să...?" lăsând restul propoziţiei în aer.

- Cred că ar fi posibil. Aş vrea să ştiu unde era Nunheim. Aş vrea să ştiu răspunsurile la întrebările din scrisoarea lui Wynant. Aş vrea să ştiu unde s-a dus diferenţa de patru mii de dolari dintre banii pe care Macaulay i-a dat fetei şi banii pe care se pare că ea i-ar fi dat lui Wynant. Aş vrea să ştiu de unde venea inelul ei de logodnă.

- Facem tot ce putem, a zis Guild. Eu unul, chiar acum aş vrea să ştiu de ce, dacă n-a făcut-o el, Wynant n-a venit să ne răspundă la întrebări. Unul dintre răspunsuri ar putea fi ca nu cumva doamna Jorgensen să-l bage iar în cuşca de veveriţă.

M-am gândit la ceva.

- Herbert Macaulay lucrează pentru Wynant: sper că n-aţi luat de bună simpla afirmaţie a lui Macaulay că bărbatul din Allentown nu era el?

- Nu. Era un tip mai tânăr decât Wynant, cu un păr foarte puţin grizonat, fără să fie vopsit, şi nu arăta ca în pozele pe care le avem noi.

Părea sigur de sine.

- Aveţi ceva de făcut în următoarele două ore?

- Nu.

- E bine. Se ridică. O să pun nişte băieţi să lucreze la chestiile astea despre care am discutat şi pe urmă poate mergem amândoi să facem nişte vizite.

- Perfect, am zis, şi am ieşit din birou.

În coşul lui de gunoi era un ziar Times. L-am pescuit şi am dat la paginile cu anunţuri. Anunţul lui Macaulay era acolo:

- Abner. Da. Bunny.

Când s-a întors Guild, l-am întrebat:

- Ce-mi puteţi spune de angajaţii lui Wynant, dacă mai era vreunul în atelier? Au fost cercetaţi?

- Da, dar nu ştiau nimic. Au fost concediaţi la sfârşitul săptămânii în care a plecat el - sunt doi - şi nu l-au mai văzut de atunci.

- Si ce făceau când atelierul a fost închis?

- Zugrăveau sau ceva de genul ăsta - parc-am auzit ceva de genul...

verde intens? Nu ştiu. Dacă vreţi, pot să aflu.

- Probabil că nu contează. E ceva de atelierul ăsta?

- N-arată rău, după mine. Credeţi că e posibil ca atelierul să aibă vreo importanţă în rezolvarea cazului?

- Orice poate să fie important.

- Aha. Păi atunci... hai să mergem!

16

- Mai întâi, a zis Guild când am plecat de la biroul lui, să-i facem o vizită domnului Nunheim. Ar trebui să fie acasă: i-am spus să nu plece până nu-l sun.

Locuinţa domnului Nunheim se afla la al patrulea etaj al unei clădiri întunecate, umede şi puturoase, băşca zgomotoasă din cauza liniei de metrou de suprafaţă Sixth Avenue Elevated[1]. Guild a ciocănit în uşă.

Din casă s-au auzit sunete de mişcări grăbite, după care o voce a întrebat:

- Cine e?

Era o voce de bărbat, nazală şi uşor arţăgoasă.

- John, a zis Guild.

Uşa a fost deschisă în grabă de un individ micuţ şi pământiu la faţă, de treizeci şi cinci, poate treizeci şi şase de ani, îmbrăcat într-un maieu, pantaloni albaştri şi şosete negre de mătase.

- Nu vă aşteptam, locotenente, scânci el. Aţi zis că sunaţi înainte.

Părea înspăimântat. Avea ochii negri, mici şi apropiaţi, gura mare, subţire şi flască, iar nasul părea ciudat de mobil şi cu vârful căzut, parcă fără oase.

Guild mi-a atins cotul cu mâna şi am intrat. Prin uşa deschisă din partea stângă, am văzut un pat nefăcut. Camera în care am intrat era o sufragerie, sărăcăcioasă şi murdară, cu haine şi ziare împrăştiate şi vase nespălate. Într-un intrând din partea dreaptă se aflau o chiuvetă şi o plită. Între ele se afla o femeie, care ţinea de coadă o tigaie în care sfârâia ceva. Era o tipă roşcată, cu oase zdravene, trupeşă, la vreo douăzeci şi opt de ani, atrăgătoare în felul ei grosolan şi neglijent. Purta un chimono roz şifonat şi papuci roz ponosiţi cu fundiţe într-o parte. Ne-a aruncat o privire ursuză. Guild nu m-a prezentat lui Nunheim şi nu i-a acordat nicio atenţie femeii.

- Staţi jos, a zis şi a împins nişte haine mai încolo ca să facă loc la capătul canapelei.

Am luat câteva foi de ziar de pe un balansoar şi m-am aşezat. Pentru că Guild nu şi-a scos pălăria, am făcut şi eu la fel.

[1] The IRT Sixth Avenue Line, adesea numită Sixth Avenue Elevated sau Sixth Avenue El, a fost a doua staţie de metrou de suprafaţă din Manhattan, după Ninth Avenue Elevated. A funcţionat între 1876 şi 1938, când a fost demolată

Nunheim s-a dus la masă, unde erau cam două degete şi ceva de whisky într-o sticlă de jumătate de litru şi câteva pahare şi a zis:

- Beţi ceva?

Guild s-a strâmbat.

- În niciun caz voma asta. Care-i treaba? De ce mi-ai zis că n-o ştiai pe fata aia pe nume Wolf decât din vedere?

- Păi aşa şi e, locotenente, martor mi-e Cel de Sus. Privirea i-a alunecat de două ori spre mine şi apoi s-a retras rapid. Poate i-oi fi zis vreodată bună ziua sau ce faci sau ceva de genul ăsta când am văzut-o, dar e tot ce ştiu despre ea. Martor mi-e Cel de Sus.

Femeia din intrând a râs scurt, dispreţuitor, dar pe faţa ei nu era niciun semn de veselie.

Nunheim s-a întors cu faţa spre ea.

- Bine, i-a spus, cu vocea ascuţită de furie, deschide tu pliscu' ăla, şi-o să rămâi fără dinţi.

Ea şi-a răsucit braţul, ca să-i dea cu tigaia în cap. Nu l-a nimerit, iar tigaia s-a izbit de perete. Uleiul şi gălbenuşurile de ou au lăsat pete strălucitoare pe perete, podea şi mobilă.

El a dat să sară la ea. N-a fost nevoie să mă ridic, am întins un picior şi i-am pus piedică. S-a prăbuşit pe podea. Femeia a ridicat un cuţit de bucătărie.

- Încetaţi odată, a mârâit Guild. Nici el nu se ridicase. Am venit să vorbim cu tine, nu să vedem comedia asta de ceartă domestică. Ridică-te şi poartă-te civilizat.

Nunheim s-a ridicat încet în picioare.

- Mă scoate din minţi când bea, a zis. Toată ziua numai aşa a ţinut-o. Şi-a mişcat mâna dreaptă înainte şi înapoi. Cred că mi-am scrântit încheietura.

Femeia a trecut pe lângă noi fără să ne privească, s-a dus în dormitor şi a închis uşa. Guild a zis:

- Poate că, dacă n-ai umbla aşa după alte femei, n-ai avea atâtea probleme cu ea.

- Ce vrei să spui, locotenente?

Nunheim era surprins, nevinovat şi poate se simţea atins la o coardă sensibilă.

- Julia Wolf.

Omuleţul cel pământiu era de-a dreptul indignat.

- E o minciună, locotenente. Oricine spune că eu, vreodată, am...

Guild l-a întrerupt adresându-mi-se:

- Dacă vrei să-l iei dumneata în primire, eu unul nu m-aş opri din cauza încheieturii betege: oricum n-are pic de forţă-n el.

Nunheim s-a întors către mine, întinzându-mi ambele mâini.

- N-am vrut să zic că minţi. Ci că poate cineva a făcut o greşeală dacă a zis...

Guild l-a întrerupt din nou:

- N-ai fi vrut să fie a ta, dacă s-ar fi putut?

Nunheim şi-a umezit buza de jos şi a privit circumspect spre uşa de la dormitor.

- Mă rog, a zis tărăgănat, cu glasul coborât şi prudent, normal că era o tipă pe cinste. Bănuiesc că n-aş fi zis nu.

- Dar nu ţi-ai încercat niciodată norocul cu ea?

Nunheim a şovăit, apoi a dat din umeri şi a zis:

- Ştii şi dumneata cum e... Omu' cât trăieşte-ncearcă.

Guild i-a aruncat o privire tăioasă.

- Ar fi fost mai bine să-mi spui asta de la început. Unde-ai fost în după-masa în care a fost omorâtă?

Omuleţul a sărit de parc-ar fi fost împuns cu un ac.

- Pentru numele lui Dumnezeu, locotenente, doar nu crezi că am ceva de-a face cu asta. De ce-aş fi vrut să-i fac rău?

- Unde erai?

Nunheim şi-a strâns nervos buzele flasce.

- În ce zi a fost?. ..

A amuţit în clipa în care s-a deschis uşa de la dormitor.

Femeia cea trupeşă a ieşit cu o valiză în mână. Se îmbrăcase în haine de stradă.

- Miriam! a strigat Nunheim.

Ea l-a privit apatică şi a spus:

- Nu-mi plac escrocii şi, chiar dacă mi-ar plăcea, nu mi-ar plăcea ăia care sunt turnători, şi dacă mi-ar plăcea escrocii care sunt turnători, tot nu mi-ar plăcea de tine.

S-a întors spre uşa de la intrare.

Guild, care l-a prins pe Nunheim de braţ ca să-l împiedice să o urmeze pe femeie, a zis:

- Unde ai fost?

Nunheim a strigat:

- Miriam, nu pleca! Am să mă port frumos, fac orice vrei tu. Nu pleca, Miriam!

Ea a ieşit şi a trântit uşa.

- Lasă-mă să plec! l-a implorat el pe Guild. Lasă-mă s-o aduc înapoi. Nu mă pot descurca fără ea. O aduc înapoi şi pe urmă îţi spun tot ce vrei să ştii. Lasă-mă să plec. Trebuie neapărat să fiu cu ea.

- Să crezi tu! a zis Guild. Stai jos. L-a împins pe omuleţ într-un scaun. N-am venit aici să vedem cum vă ciondăniţi voi. Unde erai în după-masa când a fost ucisă fata?

Nunheim şi-a acoperit faţa cu mâinile şi a început să plângă.

- Dacă mai tragi de timp, a spus Guild, îţi dau una de nu te vezi.

Am turnat nişte whisky într-un pahar şi i l-am dat lui Nunheim.

- Vă mulţumesc, domnule, vă mulţumesc. L-a băut, a tuşit şi a scos o batistă jegoasă, să-şi şteargă faţa cu ea. Nu mai ştiu, dacă mă luaţi aşa de repede, locotenente, s-a văicărit. Poate că eram la Charlie şi jucam biliard, poate eram aici. Miriam precis îşi aminteşte, dacă mă lăsaţi s-o aduc înapoi.

- Dracu' s-o ia pe Minam! Ce-ar fi să stai la pârnaie până-ţi aminteşti? a

întrebat Guild.

- Lasă-mă o clipă. O să-mi amintesc. Nu trag de timp, locotenente, zău! Ştii că mereu am fost sincer cu dumneata. Doar că acum sunt supărat. Uită-te la încheietura mea! zise şi-şi ridică mâna dreaptă, ca să vedem cum i s-a umflat încheietura. Doar o clipă, bâigui el şi-şi acoperi iar faţa cu mâinile.

Guild mi-a făcut cu ochiul şi a aşteptat ca memoria omuleţului să se pună în funcţiune. Acesta şi-a luat brusc mâinile de pe faţă şi a început să râdă.

- Dumnezeule mare! Chiar meritam să-mi tragi una pentru asta, pe cuvânt. Păi în după-masa aia eram... Stai, să-ţi arăt. S-a dus în dormitor.

Câteva clipe mai târziu, Guild a strigat:

- Hei, n-avem toată noaptea! Hai, odată!

N-a primit niciun răspuns.

În dormitor nu era nimeni, iar când am deschis uşa de la baie, am văzut că nici în baie nu era nimeni. Exista o fereastră, care era deschisă, şi o scară de incendiu.

N-am zis nimic, încercând să nu las să se citească nimic pe chipul meu.

Guild şi-a dat pălăria puţin mai pe spate şi a spus:

- Păcat c-a făcut asta!

S-a dus la telefonul din living.

În timp ce telefona, mi-am aruncat ochii prin sertare şi dulapuri, dar n-am găsit nimic. Era o căutare superficială şi am renunţat definitiv după ce a pus în funcţiune maşinăria poliţiei.

- Cred c-o să-l găsim, nu-mi fac griji, a zis. Am veşti. L-am identificat pe Jorgensen ca fiind Rosewater.

- Cine a făcut identificarea?

- Am trimis un tip să discute cu fata care i-a furnizat alibiul, Olga Fenton, şi în cele din urmă tipa a mărturisit. Dar zice că totuşi n-o poate face să renunţe la alibi. O să mă duc şi eu să văd ce reuşesc. Vreţi să veniţi şi dumneavoastră?

M-am uitat la ceas şi am zis:

- Aş vrea, dar e prea târziu. L-au prins?

- Am dat deja ordinul. M-a privit gânditor. Doamne, câte-o să aibă de povestit fătuca aia!

Am zâmbit larg.

- Acum cine credeţi c-a ucis-o?

- Nu-mi fac griji, a spus. Lăsaţi-mă doar să am îndeajuns de multe informaţii cu care să-i prind la cotitură şi o să-l găsesc pe vinovat cât ai zice peşte.

Ajunşi în stradă, mi-a promis să-mi spună ce s-a întâmplat şi ne-am strâns mâinile şi ne-am despărţit. Câteva secunde mai târziu a fugit după mine să-mi spună să-i transmit complimente Norei.

17

Ajuns acasă, i-am transmis Norei mesajul lui Guild şi i-am spus veştile zilei.

- Şi eu am un mesaj pentru tine, a zis ea. Gilbert Wynant a trecut pe-aici şi a fost destul de dezamăgit că nu te găseşte. M-a rugat să-ţi transmit că are să-ţi spună „ceva de maximă importanţă".

- Probabil a descoperit că Jorgensen are o fixaţie maternă.

- Crezi că Jorgensen a ucis-o? a întrebat ea.

- Credeam că ştiu cine a făcut-o, am spus, dar totul e prea amestecat acum ca să pot avea altceva decât nişte supoziţii.

- Şi care sunt supoziţiile tale?

- Mimi, Jorgensen, Wynant, Nunheim, Gilbert, Dorothy, Aunt Alice, Morelli, tu, eu sau Guild. Poate că Studsy a făcut-o. Ce-ai zice de-o băutură?

Ea a pregătit nişte cocteiluri. Eram la al doilea sau la al treilea când s-a întors după ce a răspuns la telefon şi a zis:

- Prietena ta Mimi vrea să-ţi vorbească.

M-am dus la telefon.

- Bună, Mimi.

- Îmi pare foarte rău că am fost aşa nepoliticoasă cu tine ieri, Nick, dar eram atât de supărată că pur şi simplu m-au lăsat nervii şi m-am dat în spectacol. Te rog să mă ierţi.

A rostit toate astea şnur, ca şi cum abia aştepta să scape de partea asta.

- E-n regulă, am zis.

Abia dacă m-a lăsat să zic vreo trei cuvinte înainte de a începe să vorbească din nou, de data asta mai rar şi pe un ton mai sincer:

- Ne putem vedea, Nick? S-a întâmplat ceva îngrozitor, ceva... nu ştiu ce să fac, încotro s-o apuc.

- Ce anume?

- Nu pot să-ţi spun la telefon, dar trebuie neapărat să-mi spui ce să fac. Am nevoie de sfatul cuiva. Nu poţi trece pe la mine?

- Acum?

- Da. Te rog.

Am zis „Bine!" şi m-am întors în living.

- Mă duc până la Mimi. A zis c-a intrat într-o încurcătură şi are nevoie de ajutor.

Nora a râs.

- Să-ţi ţii picioarele încrucişate, te rog. Ţi-a cerut scuze? Mie mi-a cerut.

- Da, ca şi cum ar fi recitat o poezie. Dorothy e acasă sau tot la tanti Alice?

- Tot la tanti Alice, conform spuselor lui Gilbert. Cât stai?

- Nicio secundă mai mult decât va fi nevoie. E posibil ca Jorgensen să fi fost arestat şi ea să vrea să afle dacă poate face ceva.

- Poate să păţească ceva? Vreau să zic, dacă n-a ucis-o el pe fată?

- Bănuiesc că ar putea fi scoase de la naftalină vechile capete de

acuzare - ameninţări prin poştă, încercări de şantaj. M-am oprit din băut ca să pun o întrebare, atât pentru Nora, cât şi pentru mine: Oare el şi Nunheim se cunosc?

M-am gândit la asta, dar singura concluzie la care am ajuns a fost că exista această posibilitate.

- Păi, hai că-am plecat.

18

Mimi m-a primit cu braţele deschise.

- A fost foarte, foarte drăguţ din partea ta să mă ierţi, Nick, dar adevărul e că mereu ai fost cât se poate de drăguţ. Nu ştiu ce m-a apucat luni seară.

- Nu te mai gândi la asta, am zis.

Era puţin mai trandafirie la faţă decât de obicei şi fermitatea muşchilor faciali o făcea să pară mai tânără. Ochii îi păreau a fi şi mai albaştri. Îi simţisem mâinile reci. Era încordată la maximum, dar nu mi-am putut da seama care era cauza acestei agitaţii.

Mi-a zis:

- A fost nemaipomenit de drăguţ şi din partea soţiei tale să...

- Nu te mai gândi la asta.

- Nick, ce ţi se poate întâmpla dacă tăinuieşti informaţii despre cineva care e vinovat de crimă?

- Să fii judecat drept complice - complice post-factum e termenul juridic.

- Chiar şi dacă te răzgândeşti de bună voie şi le oferi informaţiile?

- E posibil. De obicei însă nu se întâmplă aşa.

S-a uitat în jur ca şi cum ar fi vrut să se asigure că nu mai e nimeni în preajmă şi a zis:

- Clyde a ucis-o pe Julia. Am găsit proba şi am ascuns-o. Ce-or să-mi facă?

- Probabil nimic, poate doar să-ţi facă zile fripte, dacă le-o predai. A fost soţul tău: sunteţi suficient de apropiaţi ca niciun juriu să nu te condamne fiindcă ai încercat să-l protejezi - fireşte, în afara cazului în care ar avea vreun motiv să creadă că ai avut şi alt mobil.

M-a întrebat calmă şi fără grabă:

- Tu crezi că am?

- Nu ştiu, am zis. Bănuiala mea e că intenţionai să foloseşti această dovadă a vinovăţiei lui ca să-l uşurezi de nişte biştari imediat ce vei fi luat legătura cu el, dar acum a intervenit ceva care te-a făcut să te răzgândeşti.

Şi-a aruncat mâna dreaptă, cu unghiile ascuţite, ca o gheară spre faţa mea. Avea dinţii strânşi, cu buzele încleştate deasupra lor.

Am prins-o de încheietură.

- Femeile devin tot mai periculoase, am zis, pe un ton gânditor. Tocmai am văzut una care a aruncat cu tigaia într-un tip.

A râs, cu aceeaşi privire de gheaţă.

- Eşti un nemernic! Întotdeauna crezi tot ce mai e rău despre mine, aşa-i?

I-am eliberat mâna şi a început să-şi frece semnele pe care degetele mele i le lăsaseră în jurul încheieturii.

- Cine era femeia care a aruncat cu tigaia? a întrebat. O cunosc?

- Nu era Nora, dacă la ea te gândeşti. Zi, l-au arestat pe Victor Christian Rosewater-Jorgensen?

- Poftim?

Uimirea ei mi s-a părut sinceră, deşi încrederea mea în Mimi şi în părerea mea m-au surprins.

- Jorgensen e Rosewater, am zis. Ţi-l mai aminteşti. Credeam că ştii.

- Vrei să spui bărbatul ăla îngrozitor care...

- Da.

- Nu pot să cred. Se ridică şi începu să-şi frângă degetele. Pur şi simplu nu pot. Nu pot. Pe faţa ei se citea o spaimă cumplită, iar glasul îi era încordat, inuman, ca de ventriloc. Nu pot să cred.

- Ne-ar ajuta enorm, am zis.

Nu mă asculta. S-a întors şi s-a dus la fereastră, unde a rămas cu spatele la mine.

Am zis:

- Sunt doi tipi într-o maşină din faţă care par să fie poliţişti ce aşteaptă să-l ia pe sus când...

S-a întors spre mine şi a întrebat tăios:

- Eşti sigur că e Rosewater?

Frica aproape îi dispăruse de pe faţă şi glasul îi era măcar, din nou, omenesc.

- Poliţia e sigură.

Ne-am uitat lung unul la altul, fiecare cu gândurile lui. Eu mă gândeam că nu se temuse că Jorgensen o ucisese pe Julia Wolf, şi nici măcar că ar putea fi arestat: se temuse că motivul pentru care se însurase cu ea fusese ca să-şi asigure un avantaj în schema distrugerii lui Wynant.

Când am râs - nu fiindcă ideea mi se părea amuzantă, ci fiindcă îmi venise atât de brusc - a tresărit şi a zâmbit confuz.

- N-am să te cred, a zis ea, şi glasul îi era foarte blând acum, până nu-mi va spune el cu gura lui.

- Şi când îţi spune, ce faci?

A ridicat vag din umeri şi buza de jos i-a tremurat un pic.

- E soţul meu.

Ar fi trebuit să mă amuze, dar m-a iritat. Am zis:

- Mimi, vorbeşti cu Nick. Îţi mai aduci aminte de mine, N-i-c-k.

- Ştiu că n-ai avut niciodată o părere prea bună despre mine, a zis ea posacă. Crezi că sunt...

- Bine. Bine. Hai s-o lăsăm aşa. Hai să ne întoarcem la dovada pe care

ai găsit-o că Wynant e vinovat.

- Da, chiar aşa, a zis şi s-a îndepărtat de mine. Când a revenit, buza de jos îi tremura din nou: A fost o minciună, Nick, n-am găsit nimic, a zis apropiindu-se de mine. Clyde n-avea niciun drept să le trimită scrisorile alea lui Alice şi lui Macaulay ca să-i facă pe toţi să mă bănuiască, şi m-am gândit c-ar merita să inventez şi eu ceva împotriva lui, fiindcă eu chiar credeam - chiar cred - că el a ucis-o şi doar...

- Şi ce-ai inventat? am întrebat-o.

- Încă n-am inventat nimic. Am vrut mai întâi să aflu ce-aş putea păţi - ştii ce te-am întrebat. Poate aş fi spus că şi-a recăpătat pentru foarte scurt timp cunoştinţa cât am fost singură cu ea, în timp ce ceilalţi dădeau telefoane, şi mi-a zis că el a făcut-o.

- N-ai fi zis c-ai auzit ceva şi ai păstrat tăcerea; ai fi zis că ai găsit ceva, pe care l-ai ascuns.

- Dar încă nu mă hotărâsem ce...

- Când ai auzit despre scrisoarea lui Wynant pentru Macaulay?

- În după-masa asta, a spus ea, a fost aici un tip de la poliţie.

- Şi nu te-a întrebat nimic despre Rosewater?

- M-a întrebat dacă îl cunosc sau l-am cunoscut vreodată, iar eu am crezut că spun adevărul când am zis că nu.

- Poate că ai dreptate, am zis. Acum, pentru prima oară, cred că ai spus adevărul când ai zis c-ai găsit nu ştiu ce dovadă împotriva lui Wynant.

A căscat ochii mari.

- Nu înţeleg.

- Nici eu, dar ar putea să fie aşa: poate că ai găsit ceva şi te-ai hotărât să ascunzi asta, probabil cu gândul de a i-l vinde lui Wynant; apoi, când scrisorile lui te-au adus în vizor, ai decis să renunţi la ideea de a scoate bani din povestea asta şi să împuşti doi iepuri: să i-o plăteşti şi să te protejezi, încredinţând dovada poliţiei; în cele din urmă, când ai aflat că Jorgensen e Rosewater, faci din nou stânga-mprejur şi aduci respectiva dovadă la înaintare, de data asta nu pentru bani, ci ca să-l laşi pe Jorgensen într-o situaţie cât se poate de proastă, drept pedeapsă pentru că s-a însurat cu tine ca să se răzbune pe Wynant, şi nu din dragoste.

Ea a zâmbit calm şi a întrebat:

- Tu chiar mă crezi capabilă de orice, nu-i aşa?

- Nu contează, am zis. Lucrul care contează pentru tine e că probabil o să-ţi sfârşeşti viaţa în închisoare.

Ţipătul ei nu s-a auzit tare, dar a fost cumplit, iar spaima pe care i-o văzusem mai devreme pe chip a fost nimic pe lângă cea de acum. M-a prins de revere şi a început să tragă de ele, bolborosind:

- Nu mai spune asta, te rog. Spune că nu crezi aşa ceva!

Tremura, aşa că mi-am pus un braţ în jurul ei ca să n-o las să cadă.

Nu l-am auzit pe Gilbert până când a tuşit şi a întrebat:

- Te simţi bine, mamă?

Ea şi-a luat încet mâinile de pe reverele mele, a făcut un pas înapoi şi a zis:

- Mama ta e o femeie cam prostuţă. Încă tremura, dar mi-a zâmbit şi şi-a luat o voce jucăuşă: Eşti o brută să mă sperii în halul ăsta.

I-am zis că-mi pare rău.

Gilbert şi-a pus haina şi pălăria pe un scaun şi s-a uitat la amândoi cu o curiozitate politicoasă. Când a devenit limpede că niciunul dintre noi n-o să-i spună nimic a tuşit din nou, a zis „Îmi pare foarte bine să vă văd!" şi a venit să dea mâna cu mine.

I-am spus că îmi pare bine să-l văd.

Mimi a zis:

- Ai ochii obosiţi. Pun pariu c-ai citit iar toată seara fără ochelari. A dat din cap şi mi-a spus: E la fel de greu să te-nţelegi cu el ca şi cu taică-său.

- Aveţi vreo veste despre tata? a întrebat.

- Nu, de când am primit vestea aia falsă că s-ar fi sinucis, am zis. Bănuiesc c-ai auzit c-a fost o alarmă falsă.

- Da. A şovăit. Aş vrea să vă văd câteva minute înainte să plecaţi.

- Sigur.

- Dar îl vezi chiar acum, dragul meu, a spus Mimi. Aveţi secrete despre care n-ar trebui să aflu şi eu?

Tonul ei era destul de relaxat. Nu mai tremura.

- Te-ar plictisi.

Şi-a luat pălăria şi haina, m-a salutat şi a părăsit încăperea.

Mimi a clătinat iar din cap şi a zis:

- Nu-l înţeleg deloc pe copilul ăsta. Mă întreb ce-o fi înţeles când ne-a găsit aşa.

Nu părea să fie îngrijorată. Apoi a continuat, mai serios:

- Ce te-a făcut să spui asta, Nick?

- Că o să sfârşeşti în...?

- Nu, nu contează. S-a cutremurat. Nu vreau să aud aşa ceva. Poţi să rămâi la cină? Probabil am să fiu singură.

- Îmi pare rău, dar nu pot. Cum rămâne cu dovada pe care-ai găsit-o?

- Chiar n-am găsit nimic, zău. A fost o minciună. S-a încruntat cu toată seriozitatea: Nu mă mai privi aşa. A fost o minciună, zău.

- Deci m-ai chemat doar ca să mă minţi? am întrebat-o. Şi pe urmă te-ai răzgândit?

A început să chicotească.

- Cred că mă placi cu adevărat, Nick, altfel n-ai fi atât de nesuferit mereu.

Nu-i înţelegeam logica.

- Mă duc să văd ce doreşte Gilbert şi pe urmă fug, am zis.

- Mi-ar plăcea să poţi rămâne.

- Îmi pare rău, nu pot, am repetat. Unde-l găsesc?

- A doua uşă la... Chiar l-au arestat pe Chris?

- Depinde, i-am zis, de răspunsurile pe care le dă. Va trebui să le spună tot ce vor ca să nu-l bage la răcoare.

- Ei, o să le... A tăcut, m-a privit tăios şi a întrebat: Nu mă păcăleşti, nu? Chiar e Rosewater ăla?

- Poliţia e destul de sigură.

- Dar bărbatul care a fost aici în după-masa asta nu mi-a pus nici măcar o întrebare despre Chris, a ripostat ea. M-a întrebat doar dacă ştiam...

- La ora aia nu erau siguri, i-am explicat. Era doar o idee.

- Şi acum sunt siguri?

Am încuviinţat.

- Şi cum au aflat?

- De la o fată pe care o cunoaşte, am zis.

- Cine? Privirea i s-a întunecat o clipă, dar încă îşi controla bine vocea.

- Nu mai ştiu cum o cheamă. Apoi i-am spus adevărul: Cea care i-a furnizat alibiul pentru seara crimei.

- Alibiul? a întrebat indignată. Vrei să spui că poliţia ia de bun cuvântul unei fete de teapa ei?

- Ce teapă?

- Știi la ce mă refer.

- Nu ştiu. O cunoşti pe fată?

- Nu, a zis ca şi cum aş fi insultat-o. M-a fixat cu ochii îngustaţi şi a coborât glasul până când a ajuns doar o şoaptă: Nick, tu crezi că el ar fi putut s-o omoare pe Julia?

- De ce-ar fi făcut asta?

- Să zicem că s-a însurat cu mine ca să se răzbune pe Clyde, a zis ea, şi... Ştii bine că m-a îndemnat să vin aici să încerc să scot nişte bani de la Clyde. Poate că eu am sugerat ideea - nu mai ştiu -, dar el a insistat. Şi pe urmă să zicem că s-a întâmplat să se întâlnească accidental cu Julia. Ea îl cunoştea, firește, fiindcă lucraseră pentru Clyde în acelaşi timp. Şi el ştia că mă duc s-o văd în după-masa aia şi mă temeam că, dacă o înfurii, ea l-ar putea da de gol şi... N-ar putea fi asta?

- N-are nicio logică. În plus, voi aţi plecat de aici împreună în după-masa aia. N-ar fi avut timp să...

- Dar taxiul meu abia se târa, a zis, şi pe urmă poate că m-am oprit pe undeva pe drum - aşa cred. Cred că m-am oprit la o drogherie să-mi iau o aspirină. A încuviinţat energic din cap. Îmi amintesc precis.

- Şi el ştia că ai de gând să faci asta, fiindcă îi spuseseşi, i-am sugerat. Nu poţi să continui aşa, Mimi. Crima e o treabă serioasă. E floare la ureche să-i acuzi aiurea pe unii doar fiindcă te-au înşelat pe tine.

- Doar fiindcă m-a înşelat? m-a întrebat, cu ochii ieşiţi din orbite. Auzi acolo!

L-a făcut pe Jorgensen cum i-a venit la gură, folosind toate invectivele obişnuite, obscene sau jignitoare în orice sens posibil, ridicând treptat vocea până când, spre final, ajuns să ţipe.

Când s-a oprit să respire am spus:

- Frumoase înjurături, dar să ştii că...

- A avut până şi tupeul să sugereze că poate eu am ucis-o, mi-a zis. N-a avut suficient curaj să mă întrebe direct, dar a tot insistat până când i-am spus-o verde în faţă... chiar aşa, că n-am făcut-o eu.

- Voiai să spui altceva. I-ai spus verde în faţă ce anume?

A bătut din picior, ca un copil.

- Nu mă mai sâcâi atât.

- Bine, du-te naibii! am zis. Nu eu am vrut să vin aici. Am plecat să-mi iau pălăria şi haina.

A fugit după mine şi m-a prins de braţ.

- Te rog, Nick, şi îmi pare rău. Firea asta a mea idioată e de vină. Nu ştiu ce am...

Gilbert a intrat şi a zis:

- Vă conduc o parte din drum.

Mimi s-a uitat mânioasă la el.

- Ai ascultat.

- Cum aş fi putut să n-o fac, la halul în care ai urlat? a întrebat el. Îmi dai şi mie nişte bani?

- N-am terminat de vorbit, a zis ea.

M-am uitat la ceas.

- Trebuie să fug, Mimi. E târziu.

- Te întorci după ce se termină întâlnirea?

- Dacă nu e prea târziu. Nu mă aştepta.

- O să fiu aici, mi-a spus, oricât ar fi de târziu.

Am zis că am să încerc să ajung. I-a dat bani lui Gilbert. Am coborât scările amândoi.

19

- Am ascultat, normal, mi-a zis Gilbert în timp ce ieşeam din clădire. Cred c-ar fi o prostie să nu asculţi când ai ocazia, dacă eşti interesat de studiul caracterului uman, fiindcă oamenii nu sunt niciodată exact la fel cum sunt cu tine. Oamenilor nu le place când află despre asta, fireşte, dar - zâmbi - nici păsărilor şi animalelor nu cred că le place să fie spionate de naturalişti.

- Cât ai auzit? l-am întrebat.

- A, suficient cât să ştiu că n-am ratat nimic important.

- Şi ce părere ai?

Şi-a ţuguiat buzele, pe frunte i-au apărut cute şi a zis cu un aer de magistrat:

- E greu de spus exact. Mama se pricepe uneori să ascundă informaţii, dar nu se prea pricepe să le inventeze. E amuzant - bănuiesc c-ai observat - că oamenii care mint cel mai mult sunt aproape întotdeauna cei care o fac cel mai prost şi sunt mai uşor de păcălit cu minciuni decât majoritatea celorlalţi. Ai zice că sunt primii care se prind de-o minciună, dar se pare că tocmai ei sunt cei care sunt gata să creadă orice. Bănuiesc c-aţi remarcat asta, nu?

- Da.

A zis:

- Uitaţi ce voiam să vă spun: Chris n-a venit acasă azi-noapte. De-asta mama e şi mai supărată decât de obicei, iar azi-dimineaţă, când am primit corespondenţa, am găsit o scrisoare de la el şi m-am gândit că ar putea conţine ceva important, aşa că am deschis-o cu ajutorul aburilor. A scos o scrisoare din buzunar şi mi-a întins-o. Aţi face bine s-o citiţi şi pe urmă o s-o sigilez iar şi o punem la corespondenţa de mâine în cazul în care se întoarce, deşi eu nu cred c-o s-o facă.

- De ce nu crezi? am întrebat luând scrisoarea.

- Păi, chiar e Rosewater.

- Ai discutat cu el despre asta?

- N-am avut ocazia. Nu l-am mai văzut de când mi-aţi spus.

M-am uitat la scrisoarea din mâna mea. Plicul avea ştampila poştei din Boston, Massachusetts, 27 decembrie 1932, şi era adresat cu o scriitură feminină uşor copilărească domnului Christian Jorgensen, Courtland Apts., New York, N. Y.

- Dar cum s-a făcut c-ai deschis-o? am întrebat, scoţând scrisoarea din plic.

- Nu cred în intuiţie, a zis, dar probabil că uneori te influenţează anumite mirosuri, sunete, poate ceva legat de scrisul persoanei, amănunte pe care nu le poţi analiza şi de care poate nici măcar nu eşti conştient. Nu ştiu ce-a fost: pur şi simplu am simţit că ar putea să conţină ceva important.

- Ţi se întâmplă des să ai astfel de „simţiri" în legătură cu scrisorile familiei?

Mi-a aruncat o privire grăbită de parcă ar fi vrut să vadă dacă-l iau peste picior, după care a zis:

- Nu foarte des, dar nu e prima oară când le deschid scrisorile. V-am spus că mă interesează cum gândesc oamenii.

Am citit scrisoarea:

Dragă Vic,

Mi-a scris Olga că te-ai întors în S.U.A., te-ai însurat cu altă femeie şi foloseşti numele de Christian Jorgensen. Nu-i frumos, Vic, aşa cum ştii şi tu, să mă laşi fără niciun cuvânt, toţi anii ăştia. Şi fără niciun ban. Ştiu că a trebuit să pleci din cauza necazului pe care l-ai avut cu domnul Wynant, dar sunt sigură că el a uitat demult toată povestea şi cred şi că ai fi putut să-mi scrii, fiindcă ştii prea bine că mereu am fost prietena ta şi sunt gata să fac orice îmi stă în putere, oricând mi-ai cere-o. Nu vreau să-ţi fac un reproş, Vic, dar trebuie să te văd. Duminică şi luni n-am să fiu la magazin, fiindcă e Revelionul. O să vin la N. Y. sâmbătă seară şi trebuie neapărat să vorbesc cu tine. Scrie-mi unde ne putem vedea şi la ce oră, fiindcă nu vreau să-ţi fac necazuri. Ai grijă să-mi scrii imediat, ca să pot primi răspunsul la timp.

Adevărata ta nevastă,

Era şi o adresă cu toate detaliile.

Am zis „Măi, măi, măi!" şi am pus scrisoarea înapoi în plic.

- Cum de-ai rezistat tentaţiei de a-i spune mamei tale despre asta?

- A, ştiam care o să fie reacţia ei. Aţi văzut cum s-a purtat după ce-aţi vorbit cu ea. Ce credeţi c-ar trebui să fac?

- Ar trebui să mă laşi să le spun şi celor de la poliţie.

A încuviinţat imediat.

- Dacă dumneavoastră credeţi că aşa e cel mai bine... Dacă vreţi, puteţi să le-o arătaţi.

I-am mulţumit şi am pus scrisoarea în buzunar.

A spus:

- Mai e ceva: am nişte morfină cu care făceam nişte experimente şi cineva mi-a furat-o, cam douăzeci de grame.

- Ce fel de experimente?

- O testam pe mine. Voiam să-i studiez efectele.

- Şi îţi place? l-am întrebat.

- A, nu e vorba că-mi place sau nu. Voiam pur şi simplu să ştiu cum e. Nu-mi plac lucrurile care îţi pun o pâclă pe creier. De asta nici nu beau prea des şi nici măcar nu fumez. Vreau să încerc cocaina totuşi, fiindcă asta se zice că ascute mintea, aşa-i?

- Aşa se zice. Şi cine crezi că ţi-a furat marfa?

- Bănuiesc că Dorothy, fiindcă am o teorie despre ea. De-asta mă duc la cină la tanti Alice: Dorry e tot acolo şi vreau să aflu. Pot să scot orice vreau de la ea.

- Păi, dacă a fost acolo, am întrebat, cum ar fi putut să...

- A fost acasă aseară pentru puţin timp. În plus, nu ştiu exact când a fost furată. Azi e prima oară când am deschis cutia după trei sau patru zile.

- Ştia că ai morfină?

- Da. Ăsta-i unul dintre motivele pentru care o şi suspectez. Nu cred c-a luat-o altcineva. Am experimentat-o şi pe ea.

- Şi i-a plăcut?

- A, i-a plăcut destul de mult, dar ar fi luat-o oricum. Dar ce vreau eu să vă întreb e: ar fi putut să devină dependentă, într-un interval atât de scurt?

- Cât de scurt?

- O săptămână... Ba nu, zece zile.

- Mă-ndoiesc, cu excepţia cazului în care s-a autosugestionat. I-ai dat multă morfină?

- Nu.

- Spune-mi dacă afli, am zis. Eu o să iau un taxi. Ne mai vedem.

- Veniţi pe la noi mai spre seară, nu?

- Dacă reuşesc. Poate ne vedem atunci.

- Da, a spus el. Mulţumesc mult de tot.

La prima drogherie m-am oprit să-l sun pe Guild, fără să mă aştept să-l

găsesc la birou, dar sperând să aflu telefonul sau adresa de acasă. Încă era acolo.

- Lucraţi până târziu, am zis.

Mi s-a părut destul de vesel când a răspuns:

- Asta-i viaţa.

I-am citit scrisoarea Georgiei, i-am dat adresa.

- Bună treabă, a zis.

I-am spus că Jorgensen nu fusese acasă de ieri.

- Credeţi că-l găsim la Boston? a întrebat.

- Ori acolo, presupun, ori cât de departe a reuşit să ajungă în sud până la ora asta.

- O să încercăm ambele variante, a zis, încă voios. Am şi eu o veste pentru dumneata. Amicul nostru Nunheim a fost ciuruit cu un pistol de calibru 32, la circa o oră după ce ne-a tras nouă clapa - mai mort de-atât nu se poate. Gloanţele par să aparţină aceluiaşi pistol care a fost folosit pentru a-i face felul do'n'şoarei Wolf. În clipa asta, experţii le compară. Cred că acum îi pare rău că n-a stat să discute cu noi.

20

Când am ajuns acasă, Nora mânca o bucată de carne de raţă rece cu o mână, iar cu cealaltă făcea un puzzle.

- Am crezut că te-ai mutat la ea, a zis. Ai fost detectiv: găseşte-mi şi mie o bucată maronie într-o formă care seamănă cu un melc şi are gâtul lung.

- De raţă sau de puzzle? Hai să nu mergem la soţii Edge în seara asta: sunt plicticoşi.

- Bine, dar or să se supere.

- N-avem noi norocul ăsta, m-am lamentat. Or să supere pe familia Quinn şi...

- Vezi că te-a sunat Harrison. Mi-a zis să-ţi spun că acum e momentul să cumperi nişte acţiuni McIntyre Porcupine - parcă aşa-i zicea -, fiindcă merg la fix cu portofoliul tău Dome. A zis că bursa s-a-nchis la douăzeci şi un sfert.

A pus o mână pe puzzle.

- Piesa care-mi trebuie vine aici.

I-am găsit piesa pe care-o dorea şi i-am spus, aproape cuvânt cu cuvânt, ce se întâmplase şi se discutase acasă la Mimi.

- Nu-mi vine să cred, a zis. Inventezi? Nu există asemenea oameni. Ce-i cu ei? Sunt primele exemplare dintr-o nouă rasă de monştri?

- Eu îţi spun doar ce se întâmplă; nu pot să-ţi şi explic.

- Şi cum ai explica? Pare că în toată familia lor nu există nici măcar un singur om - acum, când Mimi s-a întors împotriva iubitului ei Chris - care să aibă fie şi cel mai vag şi rezonabil sentiment faţă de vreunul dintre ceilalţi. Şi

totuşi, într-un anume fel, seamănă cu toţii.

- Poate că aşa se explică, i-am sugerat.

- Mi-ar plăcea s-o văd pe tanti Alice, a zis. Ai de gând să predai scrisoarea aia la poliţie?

- L-am sunat deja pe Guild, am răspuns, apoi i-am spus despre Nunheim.

- Si asta ce înseamnă? a întrebat.

- Păi în primul rând, dacă Jorgensen a părăsit oraşul, şi cred că a făcut-o, iar gloanţele provin de la aceeaşi armă care a fost folosită şi în cazul Juliei Wolf, şi probabil că aşa e, atunci poliţia va trebui să-i găsească complicele, dacă vor să-i pună ceva în cârcă.

- Sunt sigură că, dac-ai fi un bun detectiv, ai fi în stare să-mi explici toate astea, ca să înţeleg şi eu.

S-a întors la puzzle.

- Te duci înapoi la Mimi?

- Mă îndoiesc. Ce-ai zice să laşi puţin prostiile astea şi să mâncăm şi noi ceva?

Telefonul a început să sune şi am răspuns. Era Dorothy Wynant.

- Alo, Nick?

- Chiar eu. Ce mai faci, Dorothy?

- Gil tocmai a ajuns aici şi m-a întrebat despre ştii tu ce şi vreau să-ţi spun că am luat-o, dar doar ca să nu-l las să ajungă vreun dependent de droguri.

- Şi ce-ai făcut cu ea? am întrebat.

- M-a pus să i-o dau înapoi şi nu mă crede, dar zău, ăsta e singurul motiv pentru care am luat-o.

- Te cred.

- Vrei să-i spui asta şi lui Gil? Dacă mă crezi tu, o să mă creadă şi el, fiindcă el crede că tu te pricepi la lucrurile astea.

- O să-i spun când îl văd, i-am promis.

A urmat o pauză, apoi m-a întrebat:

- Ce face Nora?

- Din câte văd, foarte bine. Vrei să vorbeşti cu ea?

- Păi da, dar vreau să te întreb ceva. Ţi-a zis mama ceva despre mine azi, când ai fost la ea?

- Din câte-mi amintesc, nu. De ce ?

- Şi Gil?

- Doar despre morfină.

- Eşti sigur?

- Destul de sigur, am zis. De ce ?

- Nu-i nimic, zău, dacă eşti sigur. E doar o idee prostească.

- Bine. O chem pe Nora.

M-am dus în living.

- Dorothy vrea să vorbească cu tine. N-o invita să mănânce cu noi.

Când s-a întors de la telefon, Nora avea un licăr ciudat în privire.

- Ce mai e? am întrebat.

- Nimic. Mi-a zis doar „Ce mai faci?" şi chestii de genul ăsta.

Am spus:

- Dacă-ţi minţi bărbăţelul cel scump şi iubit, Cel de Sus o să te pedepsească.

Ne-am dus să cinăm la un restaurant japonez de pe Fifty-eighth Street, după care am lăsat-o pe Nora să mă convingă să mergem totuşi la familia Edge. Halsey Edge era un tip înalt şi uscăţiv, de cincizeci şi ceva de ani, cu faţa galbenă şi trasă şi fără pic de păr. Spunea despre sine că e „profanator de morminte prin profesie şi înclinaţie" - unica lui glumă, dacă asta era -, o expresie prin care voia să spună că e arheolog şi era foarte mândru de colecţia sa de halebarde. Nu era aşa de rău odată ce te resemnai cu faptul că din când în când o să-ţi arate şi o să-ţi vorbească despre muzeul său de arme - topoare de piatră, topoare de aramă, topoare de bronz, topoare cu două tăişuri, topoare multi-faţetate, topoare poligonale, topoare bătute cu ciocanul, ciocane, barde, topoare mesopotamiene, topoare ungureşti, topoare scandinave... şi toate păreau într-o stare precară. Cu nevastă-sa aveam noi probleme. O chema Leda, însă el îi spunea Tip. Era foarte micuţă, iar părul, ochii şi pielea ei, deşi aveau în mod firesc fiecare o altă nuanţă, erau toate întunecate. Rareori stătea jos - se cocoţa pe lucruri - şi-i plăcea să-şi înalţe gâtul şi să-şi încline uşor capul într-o parte. Nora avea o teorie că, la un moment dat, Edge deschisese un mormânt antic, Tip fugise din el, iar Margot Innes vorbea mereu despre ea ca despre un gnom, pronunţând răspicat fiecare literă a cuvântului. Mi-a spus odată că nu crede că vreo operă literară scrisă în urmă cu mai mult de douăzeci de ani va supravieţui, fiindcă autorii nu făceau apel la psihiatrie. Locuiau într-o casă veche şi plăcută, cu trei etaje, de la marginea Greenwich Village şi aveau băuturi excelente.

Când am ajuns, se aflau deja acolo peste zece persoane. Tip ne-a prezentat celor pe care nu-i cunoşteam, după care m-a tras într-un colţ.

- De ce nu mi-ai spus că oamenii pe care i-am cunoscut la voi acasă de Crăciun sunt implicaţi într-o crimă neelucidată? m-a întrebat, înclinându-şi capul spre stânga până când urechea i s-a lipit practic de umăr.

- Nu ştiu dacă sunt. Şi-n plus, ce mai înseamnă în ziua de azi o crimă neelucidată în plus?

Ea şi-a înclinat capul spre dreapta.

- Nici măcar nu mi-ai spus că ai preluat cazul.

- Am făcut eu asta? A, înţeleg ce vrei să spui. Păi... nu l-am preluat şi nici nu îl preiau. Faptul că am fost împuşcat ar trebui să dovedească limpede că eram doar un martor nevinovat.

- Te doare tare?

- Mă cam mănâncă. Am uitat să-mi schimb compresa în după-masa asta.

- Şi Nora? Nu s-a speriat de moarte?

- La fel ca mine şi ca tipul care m-a împuşcat. Uite-l şi pe Halsey. Încă n-am vorbit cu el.

În timp ce mă strecuram pe lângă ea, căutând o scăpare, mi-a zis:

- Harrison a promis c-o aduce pe fiică-sa în seara asta.

Am vorbit câteva minute cu Edge - banalităţi, despre o casă pe care şi-o cumpăra în Pennsylvania -, după care mi-am luat o băutură şi i-am ascultat pe Larry Crowley şi Phil Thames întrecându-se în bancuri porcoase până când a venit nu ştiu ce femeie şi i-a pus lui Phil o întrebare - era profesor la Columbia - despre tehnocraţie, una dintre întrebările săptămânii. Larry şi cu mine ne-am retras.

Ne-am dus spre locul în care stătea Nora.

- Ai grijă, mi-a zis. Gnomul şi-a pus în gând să nu se lase până nu scoate de la tine toate detaliile poveştii despre moartea Juliei Wolf.

- Ştiu.

- E nebun după fata aia, nu? a întrebat Larry. Mi-a zis că o să divorţeze de Alice şi-o să se însoare cu ea.

Nora a zis cu milă „Biata Alice!". Nu-i plăcea de Alice. Larry a spus:

- Depinde din ce unghi priveşti. El o plăcea pe Alice. L-am văzut pe individul ăla însurat cu mama fetei ieri. Ştii, tipul cel înalt pe care l-am cunoscut acasă la voi.

- Jorgensen?

- Exact. Ieşea de la o casă de amanet de pe Sixth Avenue, în apropiere de Forty-sixth.

- Ai vorbit cu el?

- Era într-un taxi. Oricum, probabil că e politicos să te faci că nu-i vezi pe cei care ies din case de amanet.

Tip a cerut să se facă linişte, iar Levi Oscant a început să cânte la pian. Quinn era beat criţă, iar Dorothy... e puţin spus că strălucea. A venit la mine şi mi-a şoptit:

- Vreau să plec când plecaţi tu şi Nora.

- Micul dejun n-o să te găsească aici, am zis.

Tip mi-a făcut semn să tac. Am mai ascultat nişte muzică. Dorothy s-a foit lângă mine câteva clipe, apoi a şoptit iar:

- Gil zice că mai târziu te duci la mama. Aşa-i?

- Mă îndoiesc.

Quinn a venit la noi, legănându-se pe picioare.

- Ce mai faci, băiete? Ce mai faci, Nora? I-ai transmis mesajul meu? (Tip a făcut „Sssst!" spre el. El nu i-a acordat nicio atenţie. Alte persoane au început să vorbească, uşurate.) Uite ce e, băiete, banca ta e Goldent Gate Trust din San Francisco, aşa-i?

- Am nişte bănuţi acolo.

- Scoate-i, băiete. Am auzit în seara asta că e destul de instabilă.

- Bine. Dar n-am cine ştie cât în cont.

- Nu? Si ce-ai făcut cu toti banii?

- Eu şi francezii strângem aur.

A dat grav din cap.

- Oameni ca tine pun ţara asta pe butuci.

- Oamenii ca mine nu se duc pe apa sâmbetei odată cu ea, am zis. Unde ţi-ai făcut plinul în halul ăsta?

- Alice e de vină. Mă toacă-ntruna de o săptămână. Dacă n-aş bea, aş înnebuni.

- Şi de ce te toacă?

- Fiindcă beau. Crede... Se lăsă în faţă şi-şi coborî secretos vocea. O să divorţez şi o să mă însor...

Încercase să-şi pună un braţ în jurul lui Dorothy. Ea i l-a îndepărtat şi a zis:

- Eşti prost şi obositor. Aş vrea să mă laşi în pace.

- Crede că sunt prost şi obositor, mi-a spus. Ştii de ce nu vrea să se mărite cu mine? Pun pariu că nu ştii. Fiindcă e îndră...

- Taci! Taci din gură, beţiv tâmpit! Dorothy începu să-i dea palme peste faţă cu ambele mâini. Avea faţa roşie, vocea ascuţită. Dacă mai zici o vorbă, te omor!

Am luat-o de lângă Quinn; Larry l-a prins, ajutându-l să nu cadă. Acesta a scâncit:

- M-a lovit, Nick!

Lacrimile îi curgeau pe obraji.

Dorothy îşi îngropase capul în haina mea şi părea că plânge.

În jurul nostru s-au adunat toţi oamenii. Tip a venit în fugă, cu chipul strălucind de curiozitate.

- Ce e, Nick?

- Doi oameni care-au băut prea mult şi vorbesc fără să se gândească, am zis. Sunt în regulă. O să am grijă să ajungă cu bine acasă.

Tip nu avea de gând să se mulţumească doar cu atât: voia ca ei să stea cel puţin până când reuşea să afle şi ea ce s-a întâmplat. O sfătui pe Dorothy să se întindă puţin, se oferi să-i aducă ceva - orice-a fi vrut să spună cu asta - lui Quinn, care stătea cu mare greutate în picioare.

Eu şi Nora am plecat cu ei, Larry s-a oferit să vină şi el, dar am hotărât că nu era cazul. În taxi, în drum spre apartamentul lui, Quinn a dormit într-un colţ, iar Dorothy a stat ţeapănă, îmbufnată şi tăcută în celălalt colţ, cu Nora la mijloc. Eu m-am agăţat de unul dintre scaunele rabatabile din faţa lor şi m-am gândit că, oricum, nu stătusem mult la familia Edge.

Nora şi Dorothy au rămas în taxi cât l-am dus eu pe Quinn sus. Era destul de moale în mâinile mele.

Alice a deschis uşa când am sunat. Avea pe ea o pijama verde şi peria de păr într-o mână. A aruncat o privire plictisită spre Quinn şi a spus plictisită:

- Adu-l în casă.

M-am conformat şi am întins fiinţa fără formă pe un pat. Aceasta a mormăit ceva ce n-am înţeles şi şi-a mişcat fără vlagă o mână în spate şi-n faţă, dar ochii i-au rămas închişi.

- Îl pregătesc eu de culcare, am zis şi i-am lărgit cravata.

Alice s-a aplecat peste piciorul patului.

- Dacă vrei tu. Eu am renunţat s-o mai fac.

I-am scos haina, vesta, cămaşa şi tricoul.

- De data asta unde-a leşinat? întrebă fără prea mare interes.

Încă mai stătea în picioare la piciorul patului, dar acum se pieptăna.

- La familia Edge, am zis, descheindu-i nasturii de la pantaloni.

- Cu scorpia aia mică a lui Wynant?

Rostise întrebarea pe tonul cel mai firesc posibil.

- Erau mulţi oameni acolo.

- Da, a zis ea. N-ar alege niciodată un loc fără lume. Îşi mai perie părul de câteva ori. Deci nu crezi c-ar fi prietenos să-mi povesteşti ceva?

Soţul ei se foi puţin şi murmură „Dorry...".

I-am scos pantofii. Alice oftă.

- Îmi amintesc de vremurile când avea muşchi.

Se uită la soţul ei până când i-am dat jos şi ultimele haine şi l-am răsucit sub cearşaf. Apoi oftă iar şi spuse:

- Îţi aduc ceva de băut.

- Va trebui să te grăbeşti. Nora mă aşteaptă în taxi.

Deschise gura ca pentru a spune ceva, o închise, apoi o deschise iar şi zise:

- 'nţeles.

M-am dus cu ea în bucătărie.

La scurt timp, a spus:

- Nu e treaba mea, Nick, dar ce crede lumea despre mine?

- Eşti la fel ca toţi ceilalţi: unii te plac, alţii nu, iar unii nici una, nici alta.

Se încruntă.

- Nu asta te-am întrebat. Ce crede lumea despre faptul că stau cu Harrison, deşi el aleargă după orice fetişcană fără minte?

- Nu ştiu, Alice.

- Tu ce părere ai despre asta?

- Cred că probabil ştii tu ce faci şi, orice-ai face, e treaba ta.

Mă privi dezamăgită.

- Nu vrei să spui nimic care să-ţi facă probleme, aşa-i? Zâmbi amar: Ştii că stau cu el doar pentru banii lui, aşa-i? Poate pentru tine nu e mare lucru, dar pentru mine e - aşa am fost crescută.

- Există întotdeauna varianta divorţului şi a pensiei alimentare. Nu se poate să nu te fi...

- Bea-ţi băutura şi pleacă dracului de-aici, a zis obosită.

21

Nora îmi făcu loc în taxi între ea şi Dorothy.

- Vreau nişte cafea, a spus. Mergem la Reuben's?

Am încuviinţat şi i-am spus şoferului adresa.

Dorothy a întrebat timid:

- A zis ceva soţia lui?

- Ţi-a transmis dragostea ei.

- Nu mai fi antipatic, a spus Nora.

- Sincer, nu-mi place de el, Nick, a zis Dorothy. N-o să ne mai vedem niciodată, pe cuvânt. Părea destul de trează acum. A fost... în fine, mă simţeam singură, iar el era unul dintre cei cu care puteam să bat în voie oraşul.

Am dat să zic ceva, dar m-am oprit când Nora mi-a dat un ghiont în coastă:

- Nu-ţi face griji. Harrison a fost întotdeauna un tembel.

- Nu vreau să pun paie pe foc, am zis, dar cred că e sincer îndrăgostit de fată.

Nora m-a înghiontit din nou. Dorothy m-a privit cu atenţie, în lumina slabă.

- Sper că... sper că... Sper că nu faci mişto de mine, Nick?

- Ar cam trebui să fac.

- Am mai auzit o poveste despre gnom în seara asta, a spus Nora pe un ton care nu lăsa loc vreunei intervenţii. I-a istorisit-o lui Dorothy: Asta-i doamna Edge. Levi zice...

Povestea era destul de haioasă dacă o cunoşteai pe Tip. Nora a continuat să discute despre ea până când am coborât din taxi la Reuben's.

Herbert Macaulay era în restaurant, la masă cu o fată durdulie şi brunetă, îmbrăcată în roşu. I-am făcut cu mâna şi, după ce am comandat ceva de mâncare, ne-am dus să vorbim cu el.

- Nick Charles, Louise Jacobs, a zis el. Ia loc. Ce veşti mai ai?

- Jorgensen e Rosewater, i-am spus.

- Pe naiba!

Am încuviinţat.

- ...Şi se pare că are o nevastă în Boston.

- Aş vrea să-l văd, a zis domol. Îl cunosc pe Rosewater. Aş vrea să fiu sigur.

- Poliţia pare destul de sigură. Nu ştiu dacă l-au găsit până la ora asta. Crezi că el a ucis-o pe Julia?

Macaulay a dat din cap cu vehemenţă.

- Nu mi-l pot închipui pe Rosewater ucigând pe cineva - nu, din câte îl cunosc eu -, în ciuda acelor ameninţări pe care le-a făcut. Îţi aminteşti că nu l-am luat foarte în serios la momentul respectiv. Ce s-a mai întâmplat? Când am şovăit, a adăugat: Louise e OK. Poţi vorbi liniştit.

- Nu e vorba de asta. Trebuie să mă întorc la masă. Am venit să te întreb dacă ai primit vreun răspuns la anunţul de azi-dimineaţă din Times.

- Încă nu. Stai jos, Nick, vreau să te întreb o groază de lucruri. Le-ai spus celor de la poliţie despre scrisoarea lui Wynant, şi...

- Vino mâine să luăm prânzul împreună şi despicăm firul în patru. Trebuie să plec acum.

- Cine-i micuţa blondă? întrebă Louise Jacobs. Am văzut-o prin oraş cu Harrison Quinn.

- Dorothy Wynant.

- Îl cunoşti pe Quinn? m-a întrebat Macaulay.

- Acum zece minute l-am băgat în pat.

Macaulay a zâmbit larg.

- Sper să rămâneţi doar la stadiul amical, de cunoştinţe.

- Adică?

Zâmbetul lui Macaulay se transformă într-un rictus amar.

- Pe vremuri a fost brokerul meu, iar sfaturile lui m-au adus la sapă de lemn.

- Ce drăguţ, am zis. Acum e brokerul meu şi îi urmez sfaturile.

Macaulay şi fata au râs. M-am făcut şi eu că râd şi m-am întors la masa mea.

- Încă nu e miezul nopţii şi mama a zis că te aşteaptă. Ce-ar fi să mergem cu toţii la ea? a spus Dorothy.

Nora îşi turna cu mare grijă cafea în ceaşcă.

- De ce? am întrebat. Ce-aţi mai pus la cale amândouă?

- Nimic, Nick, a zis Dorothy. Ne-am gândit c-ar fi drăguţ. E devreme şi...

- Şi cu toţii o iubim pe Mimi.

- Nuu, dar. ..

- E prea devreme să ne ducem acasă, a spus Nora.

- Există bodegi, am sugerat, şi cluburi de noapte şi Harlem.

Nora s-a strâmbat.

- Ai şi tu câteva idei, şi alea fixe.

- Vrei să mergem la Barry şi să ne încercăm norocul la faraon[1]?

Dorothy tocmai ce a vrut să aprobe, dar s-a oprit când a văzut-o pe Nora strâmbându-se din nou.

- Asta simt faţă de ideea de-a o revedea pe Mimi. Mi-a ajuns pentru o singură zi.

Nora oftă, dornică să arate câtă răbdare are.

- Atunci, dacă tot e să ajungem într-un bar, ca de obicei, aş prefera să fie al amicului tău Studsy, dacă nu-l laşi să ne mai dea şampanie din aia oribilă. E drăguţ.

- O să fac tot ce pot, am promis, apoi am întrebat-o pe Dorothy: Ţi-a spus Gilbert că ne-a prins, pe Mimi şi pe mine, într-o poziţie compromiţătoare?

Ea încercă să schimbe o privire cu Nora, însă atenţia acesteia era captată de o clătită cu brânză de pe farfurie.

- N-a... n-a zis chiar asta.

- Despre scrisoare ţi-a zis?

- Aia de la nevasta lui Chris? Ochii ei albaştri străluceau. Doamne, ce furioasă o să fie mama!

- Pare să-ţi placă ideea.

- Şi dacă-mi place? Ce dacă? Ce-a făcut ea vreodată ca să mă facă...

- Nick, încetează să mai stresezi copilul, a zis Nora.

M-am oprit.

---

[1] Joc de cărţi apărut la finele secolului al XVII-lea în Franţa

22

La clubul *Pigiron*, afacerile mergeau din plin. Localul era plin de lume, zgomot şi fum. Studsy a ieşit din spatele casei de marcat să ne întâmpine.

- Speram să veniţi.

Mie şi Norei ne-a strâns mâinile, iar lui Dorothy i-a zâmbit larg.

- Ceva important? am întrebat.

S-a înclinat puţin în faţă:

- Totul e important când sunt de faţă doamne atât de speciale.

I l-am prezentat lui Dorothy.

A salutat-o înclinându-se şi a rostit o frază foarte elaborată despre onoarea de a-i cunoaşte pe prietenii lui Nick, apoi a oprit un chelner.

- Pete, pune te rog o masă aici pentru domnul Charles.

- În fiecare seară e la fel de plin? am întrebat.

- Băutura nu e cine ştie ce, a zis. Vin o dată, pe urmă se întorc. N-oi fi având eu scuipătoare de marmură neagră, dar nu e nevoie să scuipi ce cumperi aici. Vreţi să staţi puţin la bar până vi se instalează masa?

Am fost de acord şi am comandat ceva de băut.

- Ai auzit despre Nunheim? l-am întrebat.

M-a fixat un moment înainte de a-mi răspunde:

- Mda, am auzit. Iubita lui e aici - mi-a făcut un semn cu capul către celălalt colţ al încăperii - probabil sărbătoreşte, bănuiesc.

Am privit dincolo de Studsy, în direcţia indicată de el, şi am zărit-o curând pe Miriam cea roşcată şi trupeşă stând la o masă cu vreo şase persoane, bărbaţi şi femei.

- Ai auzit cine-a făcut-o? am întrebat.

- Ea zice că poliţia - fiindcă ştia prea mult.

- Să mori de râs, nu alta, am zis.

- Să mori de râs, a fost de acord el. Uite şi masa voastră, vă aşteaptă. Mă întorc într-un minut.

Ne-am dus paharele la o masă ce fusese înghesuită între alte două mese înghesuite la rândul lor şi ne-am instalat cât de confortabil am putut.

Nora a gustat din băutură şi s-a cutremurat.

- Crezi că asta ar putea să fie „lintea bastardă" pe care o tot găseam în cuvintele încrucişate?

Dorothy zise:

- Hei, ia uite!

Ne-am uitat şi l-am văzut pe Shep Morelli venind către noi. Chipul său fusese cel care-i atrăsese atenţia lui Dorothy. Unde nu era zdrelit era umflat, iar culoarea varia de la vânăt-închis în jurul unui ochi la rozul-deschis pe

bărbia bandajată cu un leucoplast.

A venit la masa noastră şi s-a aplecat puţin deasupra ei pentru a se sprijini în pumni.

- Ascultă, a spus, Studsy zice că tre' să-mi cer scuze.

Nora a murmurat „Studsy, fanul lui Emily Post"[1], în timp ce eu am întrebat:

- Şi?

- Io nu-mi cer scuze pentru ce fac - oamenii acceptă sau nu -, dar tre' să-ţi spun că-mi pare rău că mi-am ieşit din fire şi te-am împuşcat şi sper că nu te mai sâcâie aşa tare şi dacă po' să fac ceva să mă revanşez...

- Să uităm. Ia loc şi bea ceva. Domnul Morelli, domnişoara Wynant.

Dorothy a făcut ochii mari şi l-a privit cu interes.

Morelli a găsit un scaun şi s-a aşezat.

- Sper ca nici dumneata să nu-mi porţi sâmbetele, i-a spus Norei.

- A fost distractiv, a zis ea.

El a privit-o bănuitor.

- Ai ieşit pe cauţiune? am întrebat.

- Îhî, în după-masa asta. Şi-a pipăit faţa cu blândeţe. Astea proaspete de acolo sunt. M-au făcut să mă opun arestării, ca să ştie o treabă şi pe urmă m-au eliberat.

Nora a spus indignată:

- E îngrozitor. Vrei să spui că ei chiar. ..

Am mângâiat-o pe mână.

- Tre' să te-aştepţi la asta, a zis Morelli. Buza inferioară, umflată, i se mişcă în ceea ce se dorea a fi un surâs dispreţuitor: E în regulă dacă e nevoie de doi sau trei ca s-o facă.

Nora s-a întors către mine.

- Ai făcut şi tu aşa ceva?

- Cine? Eu?

Studsy veni la noi cu un scaun în braţe.

- L-au aranjat frumos, aşa-i? zise arătând către Morelli. I-am făcut loc şi s-a aşezat. A zâmbit mulţumit către paharul Norei, nu către ea. Cre' că nici în localurile alea bengoase ale tale din Park Avenue nu găseşti ceva mai bun - şi aici te costă câţiva sfanţi paharu'.

Surâsul Norei era abia vizibil, dar era totuşi un surâs. Mi-a făcut semn cu piciorul pe sub masă.

L-am întrebat pe Morelli:

- Ai cunoscut-o pe Julia Wolf în Cleveland?

S-a uitat pieziş către Studsy, care se lăsase pe spătarul scaunului şi se uita în jur, în încăpere, şi-şi vedea profiturile crescând.

- Pe când se numea Rhoda Stewart, am adăugat.

El s-a uitat la Dorothy.

- N-ai de ce să te stresezi aşa, am continuat eu. E fata lui Clyde Wynant.

---

[1] Autoare americană (1872-1960), celebră pentru scrierile sale despre bunele maniere. În 1946 a fondat The Emily Post Institute, care îi continuă activitatea şi azi.

Studsy a încetat să se mai uite în jur şi i-a zâmbit radios lui Dorothy.

- Deci aşa? Şi ce face tăticul tău?

- Păi nu l-am mai văzut de când eram mică, a zis ea. Morelli a umezit capătul unei ţigări, apoi a ţinut-o între buzele sale umflate.

- Eu sunt din Cleveland. Îşi aprinse un chibrit. Avea ochii înceţoşaţi - însă ceaţa din privirea lui era una voită. N-a fost Rhoda Stewart decât o dată... Nancy Kane. S-a uitat din nou la Dorothy. Taică-tu ştie asta.

- Îl cunoşti pe tata?

- Am schimbat câteva vorbe la un moment dat.

- Despre ce? am întrebat.

- Despre ea.

Chibritul din mâna lui arsese până îi ajunsese la degete. L-a aruncat, a mai aprins încă unul şi şi-a aprins ţigara. A ridicat sprâncenele către mine, încreţindu-şi fruntea.

- E OK?

- Sigur. Nu e nimeni între noi în faţa căruia să nu poţi vorbi.

- OK. Era gelos ca naiba. Am vrut să-l aranjez un pic, dar ea nu m-a lăsat. Avea şi dreptate: era finanţatoru' ei.

- Acum cât timp a fost asta?

- Şase luni, opt luni, nu mai ştiu.

- L-ai mai văzut de când ea a fost ucisă?

El a clătinat din cap.

- Nu l-am văzut decât de vreo două ori, iar atunci a fost ultima oară.

- Îl înşela?

- Crezi că mi-ar fi zis mie? Eu cre' că da.

- De ce?

- Era o fată deşteaptă şi-i mergea mintea mai ceva ca titirezu'. Câteodată juca dur. Odată i-am cerut cinci miare. A pocnit din degete. Gheaţă.

Am hotărât să nu-l întreb dacă i-a dat înapoi.

- Poate că el i-a dat.

- Sigur. .. poate.

- Ai spus lucrurile astea şi la poliţie? am întrebat.

A râs scurt, cu dispreţ.

- Au crezut că dacă mă fac arşice le spun tot. Întreabă-i ce mai cred acum. Eşti un tip corect, eu nu...

A tăcut, şi-a scos ţigara dintre buze.

- Puştiu' cu roşeaţă la urechi[1], zise şi întinse mâna să atingă urechea unui bărbat care, aşezat la una dintre mesele ce fuseseră înghesuite, se tot aplecase întruna în spate, tot mai aproape de noi.

Bărbatul tresări şi întoarse peste umăr, către Morelli, o faţă palidă, trasă şi şocată.

Morelli zise:

- Ia plimbă-ţi tu scoica d-aici, că ne intră în băuturi.

[1] În original *the earysipelas kid*, joc de cuvinte între ear (ureche) şi erysipelas (erizipel, boală infecţioasă manifestată prin inflamarea şi înroşirea pielii, prin dureri şi stare febrilă).

Bărbatul se bâlbâi „N-n-am avut nicio intenţie, Shep!" şi-şi lipi burta de masă încercând să se îndepărteze cât poate de noi, însă chiar şi aşa tot auzea ce vorbeam.

Morelli spuse:

- N-oi fi având tu nicio intenţie, da' asta nu te împiedică să încerci, după care îşi îndreptă din nou atenţia asupra mea. O să-ţi spun tot - puştoaica e moartă, n-are ce rău să-i mai facă -, ce n-a reuşit să scoată dă la mine Mulrooney cu tot cu echipa lui.

- Perfect, am zis. Spune-mi despre ea, unde ai întâlnit-o prima oară, ce făcea înainte să se cupleze cu Wynant, unde a găsit-o.

- Ar trebui să beau ceva. Se răsuci în scaun şi strigă: Hei, garsoane, tu ăla cu frati-tu-n spate!

Chelnerul uşor cocoşat căruia Studsy îi spusese Pete îşi croi drum printre oameni către masa noastră şi-i zâmbi cu afecţiune lui Morelli.

- Cu ce vă servesc? întrebă el sugându-şi zgomotos o măsea.

Am comandat, apoi chelnerul a plecat, iar Morelli a început:

- Nancy şi cu mine locuiam în acelaşi bloc. Mai şterpelea câte-o ţigară pentru mine. Râse. Ta-su m-a luat la şuturi odată fiindcă i-am arătat cum să scoată monedele dintr-un telefon cu o bucată de sârmă. Ştii, alea vechi. Doamne, cre' că nu eram mai mari de clasa a treia. Râse iar, cu un zgomot profund, din gât. Am vrut să ciordesc nişte instalaţii de la un şir de case care se construiau după colţ şi să le plantez în boxa lui de la subsol şi să-i spun lui Schultz, sectoristul nostru, ca să mă răzbun, dar ea nu m-a lăsat.

Nora a zis:

- Cred că erai o bomboană de băiat.

- Chiar eram, a zis el cu duioşie. Ascultă. Odată, când nu cred că aveam mai mult de cinci sau...

O voce feminină a spus:

- Mă gândeam eu că eşti tu.

Am ridicat privirea şi am văzut că Miriam cea roşcată mi se adresează.

- Bună, a zis ea.

Şi-a pus mâinile în şold şi m-a fixat cu o privire lungă şi posomorâtă.

- Deci ştia prea multe ca să-l lăsaţi în pace.

- Poate, dar înainte să ni le spună a fugit de poliţie luând-o în jos pe scara de incendiu, cu pantofii în mână.

- Baliverne!

- Bine. Şi ce anume crezi că ştia, de nu l-am putut lăsa în pace?

- Unde-i Wynant? a zis ea.

- Şi? Unde e?

- Habar n-am. Art ştia.

- Păcat că nu ne-a spus. Noi...

- Baliverne! a zis iar. Ştii şi tu şi ştie şi poliţia. Pe cine crezi că păcăleşti?

- Nu păcălesc pe nimeni. Nu ştiu unde e Wynant.

- Lucrezi pentru el şi poliţia colaborează cu tine. Nu mă mai lua de proastă. Art, bietul tembel, credea c-o să-i aducă o groază de bani faptul că

ştie. Nu şi-a imaginat c-o să-i aducă cu totul altceva.

- Ţi-a spus el că ştie? am întrebat.

- Nu sunt chiar aşa tâmpită cum mă crezi. Mi-a spus că ştie un lucru care o să-i aducă o căruţă de bani şi am văzut şi eu una şi alta. Ştiu şi eu cât face doi cu doi, să ştii.

- Uneori răspunsul e patru, am zis, iar alteori e douăzeci şi noi. Nu lucrez pentru Wynant. Acum nu mai spune iar „baliverne". Vrei să ajuţi sau...

- Nu. Era un turnător şi le ţinea piept celor pentru care ciripea. A primit ce-a meritat, dar să nu v-aşteptaţi să uit că l-am lăsat cu tine şi cu Guild, iar data viitoare când l-a mai văzut cineva era deja mort.

- Nu vreau să uiţi nimic. Aş vrea să-ţi aduci aminte dacă...

- Tre' să mă duc la budă, a zis şi a plecat. Avea o ţinută neaşteptat de graţioasă.

- Nu ştiu dac-aş vrea să fiu combinat cu duduia, a zis Studsy gânditor. E otravă curată muierea asta.

Morelli mi-a făcut cu ochiul. Dorothy mi-a atins braţul.

- Nu pricep, Nick.

I-am spus că e în regulă şi m-am întors către Morelli:

- Ne spuneai despre Julia Wolf.

- Îhî. Ei bine, Kane ăl bătrân a aruncat-o în stradă când ea avea cinşpe sau şaşipe ani şi intrase în nu ştiu ce încurcătură cu un profesor de la liceu şi s-a împrietenit cu un tip zis Face Peppler, un puşti isteţ dacă-şi ţinea pliscul. Îmi amintesc că odată, eu şi Face eram... A tăcut şi şi-a dres glasul. În orice caz, ea şi Face au fost împreună - ce Dumnezeu?! - cred că vreo cinci, poate şase ani, asta dacă nu punem la socoteală perioada cât el a făcut armata şi ea a trăit cu nu ştiu ce tip pe care nu mai ştiu cum îl chema - un văr de-al lui Dick O'Brien, un tip slăbuţ şi negricios care le cam trăgea la măsea. Dar s-a întors la Face, când el a revenit din armată, şi au rămas împreună până au fost prinşi când încercau să prindă-n laţ nu ştiu ce guguştiuc din Toronto. Face a luat totul asupra lui şi ea a primit doar şase luni - dar el a încasat-o din plin. Ultima oară când m-am interesat de el, era tot închis. M-am văzut cu ea după ce-a ieşit - mi-a cerut împrumut vreo două sute de parai, că vrea să fugă din oraş. Prima veste pe care-am avut-o de la ea a fost când mi-a trimis banii înapoi şi mi-a zis că acum o cheamă Julia Wolf şi îi place foarte mult oraşul, dar eu ştiam că ţine legătura şi cu Face. Aşa că în '28, când m-am mutat aici, am căutat-o. Era...

Miriam s-a întors şi a rămas cu mâinile în şold, ca mai devreme.

- M-am mai gândit la ce mi-ai spus. Probabil că mă crezi ultima idioată.

- Nu-i adevărat, am zis, nu foarte sincer.

- Pun pariu cu tine că nu sunt atât de tâmpită să cumpăr povestea aia pe care mi-ai îndrugat-o. Văd şi eu lucrurile când sunt chiar în faţa mea.

- Bine.

- Ba nu-i bine deloc. L-ai omorât pe Art şi...

- Mai încet, fată dragă. Studsy s-a ridicat şi a luat-o de braţ. Glasul lui era liniştitor. Vino. Vreau să vorbesc cu tine. A condus-o către bar.

Morelli a clipit din nou.

- Îi place chestia asta. Mă rog, ziceam că atunci când m-am mutat în oraş am căutat-o, şi ea mi-a spus că lucrează la Wynant, că el e în limbă după ea şi că n-o duce rău deloc. Se pare că în alea şase luni petrecute în închisoarea din Ohio învăţase stenodactilografia şi s-a gândit că poate-i prinde bine - cine ştie, poate se angajează într-un loc unde la un moment dat şefii pleacă şi lasă seifu' deschis. O trimisese o agenţie să lucreze câteva zile pentru Wynant şi ea s-a gândit că poate are mai multe de câştigat pe termen lung de la el decât plata pentru câteva zile de secretariat şi furat câteva chestii de prin birou, aşa că îl ia tare şi sfârşesc prin a se combina pe bune. Era suficient de deşteaptă să-i spună că a făcut pârnaie şi că acum încearcă să se reabiliteze şi toate astea, ca să nu aibă vreo surpriză dacă el află cumva, fiindcă ea zicea că avocatul lui era cam suspicios în privinţa ei şi ar fi putut să se intereseze despre trecutul ei. Nu ştiu ce făcea exact, mă înţelegi, fiindcă e jocul ei şi n-avea nevoie de ajutorul meu şi, chiar dacă într-un fel eram prieteni, n-are rost să-mi spună ceva ce aş fi tentat să-i spun şefului ei. Înţelege-mă, nu era iubita mea sau ceva de genu' ăsta; eram doar nişte vechi amici, care au copilărit împreună. În fine, o mai vedeam din când în când - veneam des aici, până când el a făcut un scandal monstru şi atunci ea a zis că s-a terminat cu ieşirile noastre, n-are de gând să piardă un pat moale pentru câteva pahare băute cu mine. Deci asta a fost tot. Asta s-a întâmplat în octombrie, cred, şi s-a ţinut de cuvânt. N-am mai văzut-o de atunci.

- Cu cine se mai ducea în oraş? am întrebat.

Morelli a clătinat din cap.

- Nu ştiu. Nu prea vorbea despre alţii.

- Avea pe deget un inel de logodnă cu diamant. Ştii ceva despre el?

- Nimic, doar că nu de la mine-l avea. Nu-l purta când ne vedeam.

- Crezi că avea de gând să se cupleze iar cu Peppler după ce ieşea el?

- Poate. Nu părea să sufere prea tare că era închis, dar îi plăcea să lucreze cu el şi părerea mea e că ar fi făcut din nou echipă.

- Şi ce-mi poţi spune despre vărul lui Dick O'Brien, beţivul cel slăbuţ şi negricios? Ce s-a ales de el?

Morelli m-a privit uimit.

- Habar n-am.

Studsy s-a întors singur.

- Poate că greşesc, a zis aşezându-se, dar cred că cineva ar putea să facă ceva cu prostănaca aia dacă ar apuca-o de unde trebuie.

- De beregată, probabil, a zis Morelli.

Studsy a zâmbit amuzat.

- Nu. Încearcă să ajungă undeva. Munceşte din greu la lecţiile de canto şi...

Morelli îşi privi paharul gol şi zise:

- Laptele ăsta de tigru al tău în mod sigur îi face foarte bine la corzile vocale. Întoarse capul şi strigă la Pete: Hei, tu ăla cu rucsacul, încă una ca mai devreme. Mâine avem de cântat la cor.

- Imediat, Sheppy, a zis Pete.

Chipul lui cenuşiu şi ridat îşi pierdea brusc apatia când i se adresa

Morelli.

Un tip blond şi incredibil de gras - atât de blond, încât practic era albinos - care stătuse la masa lui Miriam a venit la noi şi mi-a zis cu o voce subţire, tremurătoare şi efeminată:

- Deci tu eşti cel care i-a venit de petrecanie micuţului Art Nunhei...

Morelli îl lovi pe grăsan în ditamai pântecul, cât de tare putu, fără să se ridice. Studsy sări brusc în picioare, se aplecă peste Morelli şi-i trase un pumn zdravăn grăsanului în plină figură. Am constatat, prosteşte, că încă mai lovea cu dreapta. Pete cocoşatul veni în spatele grăsanului şi-şi izbi tava goală cu toată forţa în creştetul acestuia. Grăsanul căzu pe spate, răsturnând trei persoane şi o masă. În momentul acela, cei doi barmani erau deja lângă noi. În clipa în care grăsanul a încercat să se ridice, unul dintre ei l-a lovit cu o halbă mare de bere, lăsându-l lat în mâini şi în genunchi, iar celălalt l-a luat din partea din spate a gulerului, răsucindu-i-l ca să-l strângă de gât. Cu ajutorul lui Morelli, l-au ridicat pe grăsan în picioare şi l-au scos afară.

Pete s-a uitat în urma lor sugându-şi o măsea.

- Panarama aia de Sparrow, m-a lămurit el, nu poţi să rişti cu el când bea.

Studsy se afla la următoarea masă, cea care fusese răsturnată, şi ajuta lumea să se ridice şi să-şi recupereze bunurile.

- E rău, zicea, foarte rău pentru afaceri, da' unde să tragi linia? Localul meu nu e o bombă, da' nici pension de domnişoare nu e.

Dorothy era lividă, speriată; Nora făcuse ochii cât cepele şi era uluită.

- E o casă de nebuni, a zis. De ce-au făcut asta?

- Ştii la fel de multe ca mine, i-am spus.

Morelli şi barmanii s-au întors din nou, părând destul de încântaţi de sine. Morelli şi Studsy s-au întors la scaunele de la masa noastră.

- Impulsivi mai sunteţi, măi băieţi, am zis.

Studsy a repetat: „Impulsivi?" şi a râs.

Morelli era serios.

- Atunci când tipu' ăla se ia de tine, trebuie să te iei tu primul de el. Când se pune în mişcare, e prea târziu. L-am mai văzut în situaţii de-astea, nu-i aşa, Studsy?

- Ce situaţii? am întrebat. Nu făcuse nimic.

- Încă nu făcuse, de acord, a zis Morelli fără grabă, dar uneori pur şi simplu simţi ce-o să facă. Zic bine, Studsy?

- Îhî, e isteric, a confirmat Studsy.

23

Era cam ora două când ne-am luat la revedere de la Studsy şi Morelli şi am plecat de la clubul *Pigiron*.

Dorothy s-a prăbuşit în colţul ei în taxi şi a zis:

- O să vomit. Sunt sigură.

Părea să spună adevărul.

- De la atâta băutură, e şi normal, a zis Nora.

Şi-a sprijinit capul pe umărul meu.

- Nevasta ta e beată, Nicky. Ascultă, trebuie să-mi spui ce s-a întâmplat - tot. Nu acum, mâine. Nu înţeleg nimic din ce-a zis şi a făcut lumea. Sunt minunaţi cu toţii.

- Uite care-i treaba, nu putem merge la tanti Alice în halul ăsta. O să facă o criză de nervi, a zis Dorothy.

- N-ar fi trebuit să-l lovească pe grăsan în halul ăla, deşi a fost o scenă destul de haioasă, cu toată cruzimea ei, a spus Nora.

- Cred c-ar fi mai bine să mă duc la mama, a zis Dorothy.

- Erizipelul n-are nicio legătură cu urechile. Ce-i aia scoică, Nicky? a întrebat Nora.

- O ureche.

- Tanti Alice n-o să aibă cum să nu vadă în ce hal sunt, fiindcă am uitat cheia şi ar trebui s-o trezesc, a zis Dorothy.

- Te iubesc, Nicky, fiindcă miroşi frumos şi cunoşti oameni atât de fascinanţi, a spus Nora.

- N-aţi ocoli prea mult dacă v-aş ruga să mă lăsaţi la mama, aşa-i? a întrebat Dorothy.

Am spus „Nu" şi i-am dat şoferului adresa lui Mimi.

- Vino la noi, a intervenit Nora.

- Nu, mai bine nu.

Nora a întrebat „De ce nu?" şi Dorothy a zis „Păi nu cred c-ar trebui să fac asta", iar acest schimb de replici a continuat până când taxiul a oprit la Courtland.

Am coborât şi am ajutat-o pe Dorothy să iasă. S-a sprijinit serios de braţul meu.

- Vă rog urcaţi, doar un minut.

Nora a zis „Doar un minut" şi a ieşit din taxi.

I-am spus şoferului să aştepte. Am urcat la etaj. Dorothy a sunat la sonerie. Gilbert, în pijama şi halat, a deschis uşa. El a ridicat o mână într-un gest de avertisment şi a zis cu glasul scăzut:

- Poliţia e aici.

Din living s-a auzit vocea lui Mimi.

- Cine e, Gil?

- Domnul şi doamna Charles şi Dorothy.

Mimi ne-a ieşit în întâmpinare şi am intrat cu toţii.

- În viaţa mea n-am fost mai fericită să văd pe cineva. Efectiv nu ştiam încotro să mă îndrept.

Era îmbrăcată într-un capot roz de satin peste o cămaşă de noapte roz de mătase şi era roz la faţă şi câtuşi de puţin nefericită. A ignorat-o pe Dorothy, iar mie şi Norei ne-a strâns mâna.

- De acum n-o să-mi mai fac griji şi o să las totul în seama ta, Nick. O să aştept, ca o biată femeie fără minte ce sunt, să-mi spui tu ce să fac.

Dorothy, din spatele meu, a spus în şoaptă „Pe dracu'!", dar cu mult patos.

Mimi n-a dat semne că şi-ar fi auzit fiica. Încă ţinându-ne de mâini, ne-a tras după ea în living, vorbind fără întrerupere:

- Îl cunoaşteţi pe locotenentul Guild. A fost foarte drăguţ, dar sunt sigură că i-am cam pus răbdarea la încercare. Am fost atât de... cum să spun? . .. am vrut să spun c-am fost atât de uluită. Dar acum sunteţi aici şi...

Am intrat în living.

Guild mi-a zis, „Salut", iar Norei „Bună seara, doamnă!". Bărbatul care era cu el, cel căruia îi spunea Andy şi care-l ajutase să facă percheziţie la noi acasă în dimineaţa vizitei lui Morelli, a dat din cap şi a mormăit ceva în direcţia noastră.

- Care-i treaba? am întrebat.

Guild s-a uitat la Mimi cu colţul ochiului, apoi la mine, şi a zis:

- Poliţia din Boston l-a găsit pe Jorgensen sau Rosewater sau oricum ai vrea să-i spui acasă la prima lui nevastă şi i-a pus câteva întrebări pentru noi. Răspunsul lui principal pare să fie că n-a avut nicio legătură cu uciderea Juliei Wolf şi doamna Jorgensen o poate dovedi fiindcă ea deţine corpul delict care-l incriminează pe Wynant. Ochii îi alunecară lateral, aproape să-i iasă din orbite, fixând-o din nou pe Mimi.

- Doamna parc-ar vrea să zică da şi parc-ar vrea să zică nu. Sincer să-ţi spun, domnule Charles, nu ştiu ce să înţeleg din comportamentul ei, şi mă gândesc la multe aspecte.

Îl înţelegeam destul de bine. Am zis „Probabil e speriată", iar Mimi încercă să-şi ia un aer speriat.

- A divorţat de prima soţie?

- Ea zice că nu.

- Minte, pun pariu, a spus Mimi.

- Sssst! Se întoarce la New York? am zis.

- Se pare c-o să ne oblige să cerem extrădarea dacă-l vrem. Cei de la Boston zic că le-a făcut capul mare cum că vrea un avocat.

- Îl vreţi atât de tare?

Guild dădu din umerii masivi.

- Dacă aducerea lui înapoi o să ne-ajute să rezolvăm crima... Nu-mi prea pasă de acuzele de bigamie. Nu prea am obiceiul să vânez oamenii pentru lucruri care nu mă privesc.

Am întrebat-o pe Mimi:

- Ei?

- Pot să vorbesc cu tine între patru ochi?

M-am uitat la Guild, care a zis:

- Dacă ajută la ceva...

Dorothy mi-a atins braţul.

- Nick, ascultă-mă pe mine mai întâi.

A tăcut. Toată lumea o ţintuia cu privirea.

- Ce e? am întrebat.

- Vreau să vorbesc mai întâi eu cu tine.

- Spune.

- Singură, am vrut să spun, a zis.

Am bătut-o uşor pe mână.

- După.

Mimi m-a condus în dormitorul ei şi a închis uşa cu grijă. M-am aşezat pe pat şi am aprins o ţigară. Mimi s-a rezemat cu spatele de uşă şi mi-a zâmbit cu mare blândeţe şi încredere. A trecut jumătate de minut. Apoi a zis: „Mă placi cu adevărat, Nick", şi, văzând că n-am zis nimic, a întrebat:

- Nu-i aşa?

- Nu.

A râs şi s-a îndepărtat de uşă.

- Vrei să zici că nu-mi aprobi faptele. S-a aşezat pe pat lângă mine. Dar mă placi suficient de mult cât să mă ajuţi?

- Depinde.

- Depinde de ce...

Uşa s-a deschis şi a intrat Dorothy.

- Nick, trebuie să ...

Mimi a sărit în picioare şi s-a pus în faţa ei.

- Ieşi de-aici, a zis printre dinţi.

Dorothy a tresărit, dar a zis:

- Ba nu ies. N-o să faci o...

Mimi i-a tras un dos de palmă peste gură.

- Ieşi imediat de-aici!

Dorothy a ţipat şi şi-a pus mâna la gură. Cu mâna la gură şi ochii mari şi înspăimântaţi fixând-o pe Mimi, a ieşit cu spatele din cameră.

Mimi a trântit iar uşa.

- Trebuie neapărat să vii odată pe la noi; să-ţi aduci şi biciuştile alea albe cu tine, am spus.

N-a părut să mă audă. Avea ochii grei, gânditori, şi buzele uşor ţuguiate parcă într-un surâs şi, când a vorbit, glasul ei a părut mai gros, mai gutural decât de obicei.

- Fiica mea e îndrăgostită de tine.

- Pe naiba.

- Ba da, e! Şi e geloasă pe mine. Intră în adevărate spasme ori de câte ori mă apropii la trei metri de tine.

A spus toate astea ca şi cum s-ar fi gândit la altceva.

- Pe naiba. Poate o mai fi rămas ceva din pasiunea pe care-o făcuse pentru mine pe la doişpe ani, dar atâta tot.

Mimi clătină din cap.

- Te înşeli, dar nu contează. Se aşează iar lângă mine pe pat. Trebuie să mă ajuţi să ies din povestea asta. Eu...

- Sigur, am zis. Eşti o floare delicată care are nevoia de protecţia unui bărbat adevărat.

- A, asta? Flutură o mână spre uşa prin care dispăruse Dorothy. Doar nu te-apuci acum să... Păi, dacă vrei să ştii, nu e nimic ce n-ai mai auzit, văzut sau făcut până acum. N-ai de ce să-ţi faci griji. Zâmbi la fel ca înainte,

cu ochii grei, gânditori şi buzele uşor ţuguiate. Dac-o vrei pe Dorry, ia-o, dar nu mă lua cu romantisme ieftine. Dar lasă asta. Sigur că nu sunt o floare delicată. Niciodată n-ai crezut c-aş fi.

- Nu, am fost de acord.

- Bine, atunci, a zis pe un ton categoric.

- Bine... atunci ce?

- Nu mai face atâtea fiţe, a zis. Ştii la ce mă refer. Mă înţelegi la fel de bine cum te înţeleg eu pe tine.

- Aproximativ, dar tu eşti aia care-a tot făcut fiţe până acum...

- Ştiu. A fost un joc. Acum nu mă joc. Nenorocitul ăla şi-a bătut joc de mine, Nick, în ultimul hal, şi acum e la ananghie şi se aşteaptă să-l ajut. O să-l ajut. Şi-a pus o mână pe genunchiul meu şi unghiile ei ascuţite mi-au intrat în carne. Poliţia nu mă crede. Cum să-i fac să creadă că minte, că nu ştiu despre crimă nimic mai mult decât ce le-am spus?

- Probabil că nu poţi, am zis încet, mai ales că Jorgensen nu face decât să repete ce mi-ai spus acum câteva ore.

Îşi ţinu respiraţia, şi unghiile ei îmi intrară iar în carne.

- Le-ai spus asta?

- Nu încă.

I-am dat mâna la o parte de pe genunchiul meu.

Oftă cu uşurare.

- Şi fireşte că n-o să le spui acum, nu?

- De ce nu?

- Fiindcă e o minciună. Am minţit, şi el şi eu. N-am găsit nimic, absolut nimic.

- Ne-am întors de unde-am plecat şi te cred atât cât te-am crezut şi atunci, i-am zis. Ce s-a întâmplat cu noua etapă în care eram? Tu mă înţelegi pe mine, eu pe tine, fără fiţe, fără minciuni, fără jocuri.

M-a lovit uşor peste mână.

- Bine. Am găsit ceva - nu cine ştie ce, dar e o probă - şi n-am s-o predau ca să-l ajut pe nenorocitul ăla. Poţi să înţelegi cum mă simt acum, Nick. Şi tu ai simţi la fel...

- Poate, am zis, dar aşa cum stau lucrurile, nu văd niciun motiv să fiu de partea ta. Chris al tău nu e duşmanul meu. N-am nimic de câştigat dacă te ajut să-i înscenezi vinovăţia.

A oftat.

- M-am gândit mult la asta. Nu cred că bruma de bani pe care ţi i-aş putea da ar însemna cine ştie ce pentru tine acum - făcu o grimasă -, şi nici splendidul şi dalbul meu trup. Dar nu ţii să-l salvezi pe Clyde?

- Nu neapărat.

La auzul vorbelor mele râse.

- Nu ştiu ce înseamnă asta.

- Ar putea să însemne că nu cred că are nevoie să fie salvat. Poliţia nu are prea multe împotriva lui. E ţicnit, se afla în oraş în ziua în care a fost ucisă Julia, iar ea îl înşela. Nu e destul ca să-l arestezi.

Râse din nou.

- Dar cu contribuţia mea?

- Nu ştiu. Despre ce e vorba? am întrebat, şi am continuat fără să aştept răspunsul pe care nu-l aşteptam. Orice ar fi, eşti o proastă, Mimi. Îl poţi acuza pe Chris de bigamie. Dă-l în judecată. N-ai de ce să...

Ea zâmbi dulce şi zise:

- Pe asta o ţin ca rezervă, să o folosesc după, dacă el...

- Dacă scapă de acuzaţia de crimă, aşa-i? Păi, doamnă dragă, nu merge aşa. Poţi să-l trimiţi trei zile în închisoare. Până iese, procurorul l-a întors deja pe toate feţele şi l-a verificat suficient cât să ştie că nu el a ucis-o pe Julia şi că tu l-ai făcut să pice de prost şi, când o să sari cu acuzaţia ta de bigamie, procurorul o să-ţi zică să sări în lac, şi-o să refuze să-l trimită-n judecată.

- Dar nu poate face asta, Nick.

- Ba poate şi o s-o facă, am asigurat-o, şi dacă găseşte cumva şi dovada că ai tăinuit ceva o să-ţi facă viaţa un chin.

Ea îşi muşcă buza de jos şi întrebă:

- Eşti sincer cu mine?

- Îţi spun exact ce o să se întâmple, dacă nu cumva procurorii s-au schimbat foarte mult de pe vremea mea.

Continuă să-şi muşte buza.

- Nu vreau să scape, zise curând, şi nu vreau să am nici eu necazuri. Ridică privirea spre mine. Dacă mă minţi, Nick...

- N-ai ce să faci decât să mă crezi sau să nu mă crezi.

Zâmbi, mă sărută şi se ridică.

- Eşti aşa un ticălos! Bine, sunt gata să te cred.

Se duse în celălalt colţ al camerei şi se întoarse. Avea ochii strălucitori şi chipul însufleţit într-un mod plăcut.

- Îl chem pe Guild, am zis.

- Nu, stai, aş vrea... aş vrea să văd mai întâi ce zici tu.

- Bine, dar fără circăreală.

- Doamne, ţi-e frică şi de umbra ta, a zis. Dar nu te teme, n-am să-ţi joc nicio festă.

Am zis că e minunat şi ce-ar zice să-mi arate ce are de arătat?

- Ceilalţi precis se întreabă ce tot facem aici.

Înconjură patul până ajunse la un dulap, deschise uşa, dădu la o parte nişte haine şi băgă o mână printre alte haine din spatele lor.

- E amuzant, zise.

- Amuzant? M-am ridicat. E haios la culme. Guild precis o să se tăvălească pe jos de râs. Am pornit către uşă.

- Nu mai fi aşa nervos, zise. Îl am.

Se întoarse către mine ţinând în mână o batistă mototolită. Când m-am apropiat, a deschis batista ca să-mi arate câţiva centimetri din lanţul unui ceas, rupt la un capăt, la capătul celălalt având ataşat un cuţitaş de aur. Batista era de damă şi avea pete maronii.

- Ei? am întrebat.

- Era în mâna ei şi l-am văzut când m-au lăsat cu ea şi am ştiut că e al

lui Clyde, aşa că l-am luat.

- Eşti sigură că e al lui?

- Da, a zis nerăbdătoare. Vezi, sunt zale de aur, argint şi aramă. El l-a făcut din primele şarje de metal obţinute cu ajutorul procesului de topire pe care l-a inventat. Orice om care îl cunoaşte cât de cât îl poate identifica - nu are cum să mai existe unul la fel. Răsuci cuţitaşul ca să-mi arate iniţialele C M W gravate pe el. Sunt iniţialele lui. N-am mai văzut niciodată cuţitul, dar lanţul l-aş recunoaşte dintr-un milion. Clyde l-a purtat ani de zile.

- Ti-l aminteai suficient de bine ca să-l descrii fără să-l fi revăzut?

- Sigur că da.

- Asta e batista ta?

- Da.

- Şi pata asta de pe ea e de sânge?

- Da. Lanţul se afla în mâna ei - ţi-am spus - şi avea sânge pe el. Se încruntă. Văd că... Te porţi ca şi cum nu m-ai crede.

- Nu tocmai, am zis, dar cred că ar trebui să fii sigură că de data asta spui povestea aşa cum trebuie.

Bătu nervos din picior.

- Eşti ceva...

Râse şi furia i se evaporă.

- Eşti cel mai agasant om din lume când îţi propui. Îţi spun adevărul acum, Nick. Ţi-am spus tot ce s-a întâmplat, exact cum s-a întâmplat.

- Sper. Era şi timpul. Eşti sigură că Julia nu şi-a recăpătat cunoştinţa suficient cât să spună ceva cât erai singură cu ea?

- Încerci să mă enervezi din nou. Fireşte că sunt sigură.

- Bine, am zis. Aşteaptă aici. O să-l chem pe Guild, dar dacă-i spui că lanţul era în mâna Juliei, care încă nu murise, o să se întrebe dacă nu cumva a trebuit să te lupţi un pic cu ea ca să i-l smulgi.

Am ieşit şi am închis uşa.

24

Nora, cu un aer uşor adormit, se întreţinea cu Guild şi Andy în living. Odrasla lui Wynant nu se vedea nicăieri.

- Puteţi să vă duceţi, i-am spus lui Guild. Prima uşă la stânga. Cred că acum e gata să vă primească.

- Aţi dat-o pe brazdă? m-a întrebat.

Am încuviinţat.

- Şi ce-aţi aflat?

- Să vedem ce scoateţi dumneavoastră de la ea; pe urmă facem schimb de impresii şi vedem cum se pupă, am sugerat.

- OK. Haide, Andy!

Au ieşit.

- Unde-i Dorothy? am întrebat.

Nora a căscat.

- Am crezut că e cu tine şi cu maică-sa. Gilbert e pe undeva pe-aici. Era aici până acum câteva minute. Mai stăm mult?

- Nu prea mult.

Am traversat înapoi holul, am trecut pe lângă uşa lui Mimi spre uşa altui dormitor, care era deschisă, şi-am aruncat o privire înăuntru. Nu era nimeni. Uşa din faţă era închisă. Am bătut. S-a auzit vocea lui Dorothy:

- Cine-i?

- Nick, am zis şi am intrat.

Era întinsă într-o rână într-un pat, îmbrăcată, dar fără papuci. Gilbert era aşezat pe pat, lângă ea. Avea gura uşor umflată, dar putea să' fie de la plâns; avea ochii roşii. A ridicat capul şi m-a privit supărată.

- Tot mai vrei să vorbeşti cu mine? am întrebat.

Gilbert s-a ridicat de pe pat.

- Unde-i mama?

- Vorbeşte cu poliţia.

A spus ceva ce n-am desluşit şi a părăsit încăperea. Dorothy s-a cutremurat.

- Mă bagă-n sperieţi, a zis, şi pe urmă şi-a amintit să-şi ia din nou aerul supărat.

- Încă mai vrei să vorbeşti cu mine?

- Ce te-a făcut să te întorci aşa împotriva mea?

- Te porţi prosteşte. M-am aşezat unde stătuse Gilbert. Ştii ceva despre cuţitul ăsta şi lanţul pe care se presupune că l-ar fi găsit mama ta?

- Nu. Unde?

- Ce voiai să-mi spui?

- Nimic - acum nimic, a zis ciufută, decât că ai putea măcar să-ţi ştergi rujul ei de pe gură.

L-am şters. Mi-a tras batista din mână şi s-a răsucit ca să ia o cutie de chibrituri de pe noptiera de lângă pat. Şi-a aprins un chibrit.

- O să pută ca naiba, am zis.

A spus „Nu-mi pasă", dar a stins chibritul. Am luat batista, m-am dus la fereastră, am deschis-o, am aruncat batista, am închis fereastra şi m-am întors la locul meu de pe pat.

- Dacă asta te face să te simţi mai bine.

- Ce-a zis mama despre mine?

- A zis că eşti îndrăgostită de mine.

S-a ridicat brusc în capul oaselor.

- Si tu ce-ai zis?

- Am zis că nu-i adevărat, că pur şi simplu mă placi de când erai mică.

Buza de jos i-a fremătat.

- Şi tu ... tu crezi că aşa e?

- Ce altceva ar putea fi?

- Nu ştiu. Începu să plângă. Toată lumea a făcut atâta mişto de mine pe tema asta - mama şi Gilbert şi Harrison... Eu...

Am cuprins-o cu braţul.

- Dă-i naibii.

După un timp a întrebat:

- Mama e îndrăgostită de tine?

- Dumnezeule mare, nu! Urăşte bărbaţii mai mult decât orice femeie pe care-am cunoscut-o, şi care nu era lesbiană.

- Dar întotdeauna are un fel de...

- Ăsta e trupul. Nu te lăsa indusă în eroare. Mimi urăşte bărbaţii - pe toţi - din adâncul sufletului.

Se oprise din plâns. S-a încruntat şi a zis:

- Nu înţeleg. Tu o urăşti?

- Nu întotdeauna.

- Acum o urăşti?

- Nu cred. Se poartă prosteşte şi e sigură că e deşteaptă nevoie mare, ceea ce e foarte enervant, dar nu cred c-o urăsc.

- Eu da, a zis Dorothy.

- Mi-ai spus asta şi săptămâna trecută. Am tot vrut să te întreb ceva: l-ai cunoscut sau l-ai văzut vreodată pe Arthur Nunheim, cel despre care am vorbit în seara asta la bar?

M-a fixat tăioasă.

- Încerci doar să schimbi subiectul.

- Vreau să ştiu. Da sau nu?

- Nu.

- S-a scris despre el în ziare, i-am reamintit. El era cel care le-a spus poliţiştilor despre faptul că Morelli o cunoştea pe Julia Wolf.

- Nu-mi amintesc numele lui, a zis. Nu-mi amintesc să fi auzit despre el până în seara asta.

I l-am descris.

- L-ai văzut vreodată?

- Nu.

- E posibil ca uneori să fi fost cunoscut drept Albert Norman. Îţi spune ceva?

- Nu.

- Îi cunoşti pe vreunul dintre cei pe care i-am văzut în seara asta la Studsy? Sau ştii ceva despre ei?

- Nu. Pe cuvânt, Nick, ţi-aş spune dacă aş şti ceva cât de mic care te-ar putea ajuta.

- Indiferent cine-ar avea de suferit?

- Da, a zis ea imediat, apoi a continuat: Ce vrei să spui?

- Ştii al naibii de bine ce vreau să spun.

Şi-a acoperit faţa cu mâinile, şi abia s-a auzit:

- Mi-e teamă, Nick. Eu... Şi-a coborât grăbită mâinile în clipa în care a bătut cineva la uşă.

- Intră, am strigat.

Andy a deschis uşa doar cât să-şi bage capul. A făcut eforturi să nu i se citească pe faţă curiozitatea în timp ce a zis:

- Locotenentul vrea să vă vadă.

- Vin imediat, am promis.

El a deschis uşa mai mult.

- Aşteaptă. Mi-a făcut cu ochiul într-un mod pe care el îl dorea sugestiv, dar un colţ al gurii i s-a mişcat mai mult decât ochiul, iar rezultatul a fost o faţă destul de caraghioasă.

- Mă întorc, i-am spus lui Dorothy, şi l-am urmat.

El a închis uşa în urma mea şi şi-a lipit gura de urechea mea:

- Puştiul era la gaura cheii, a murmurat.

- Gilbert?

- Îhâm. A avut timp să se îndepărteze când m-a auzit venind, dar era acolo, cum vă văd şi cum mă vedeţi.

- Asta nu-i nimic, poate mult mai mult, am zis. Cum te-ai înţeles cu doamna J.?

El şi-a ţuguiat buzele şi a respirat zgomotos:

- Ce femeie, dom'le!

25

Ne-am dus în dormitorul lui Mimi. Stătea într-un scaun adânc de lângă fereastră şi părea foarte încântată de sine.

Mi-a zâmbit veselă şi a zis:

- Sufletul meu e fără pată acum. Am mărturisit tot.

Guild stătea lângă o masă şi îşi ştergea faţa cu o batistă. Încă mai avea nişte picături de transpiraţie la tâmple, iar chipul îi părea bătrân şi obosit. Cuţitul şi lanţul, împreună cu batista în care fuseseră înfăşurate se aflau pe masă.

- Gata? am întrebat.

- Nu ştiu şi vă rog să mă credeţi pe cuvânt, a zis. Şi-a întors capul pentru a i se adresa lui Mimi: Aţi zice că am terminat?

Mimi a râs.

- Nu-mi pot închipui ce-ar mai putea fi.

- Ei bine, a zis Guild încet, oarecum fără tragere de inimă, în cazul ăsta cred că aş dori să discut cu domnul Charles, dacă ne scuzaţi câteva minute. A împăturit cu grijă batista şi a pus-o în buzunar.

- Puteţi vorbi aici. S-a ridicat de pe scaun. Eu ies şi vorbesc cu doamna Charles până terminaţi voi. Când trecu pe lângă mine, mă bătu jucăuş pe obraz cu vârful arătătorului. Nu-i lăsa să-ţi spună lucruri oribile despre mine, Nick.

Andy îi deschise uşa, o închise în urma ei şi îşi ţuguie din nou buzele, oftă zgomotos.

M-am aşezat pe pat.

- Ei, am întrebat, care e situaţia?

Guild îşi drese glasul.

- Ne-a spus că a găsit lanţul şi cuţitul ăsta pe podea şi că mai mult decât probabil do'n'şoara Wolf îl rupsese luptându-se cu Wynant, şi ne-a spus motivele pentru care le-a ascuns până acum. Fie vorba între noi, dac-o iei logic nu prea ţin, dar poate că nu aşa trebuie să priveşti cazul ăsta. Dacă vreţi să ştiţi adevărul adevărat, nu prea ştiu ce să înţeleg despre femeia asta, vă spun sincer.

- Lucrul cel mai important, l-am sfătuit, e să n-o laşi să te obosească. Atunci când o prinzi cu o minciună, o recunoaşte şi îţi serveşte altă minciună în locul ei şi, când o prinzi şi cu asta, o recunoaşte şi îţi trânteşte alta, şi tot aşa. Cei mai mulţi - chiar şi femeile - se descurajează după ce i-ai prins cu a treia sau a patra minciună în lanţ şi ori îţi spun adevărul, ori aleg tăcerea, dar nu şi Mimi. Ea continuă să încerce şi trebuie să ai grijă, ori o să te trezeşti că o crezi, nu fiindcă pare să spună adevărul, ci pur şi simplu fiindcă ai obosit să-i mai asculţi minciunile.

Guild a zis:

- Hmm. Poate.

Şi-a vârât un deget în guler. Părea foarte stânjenit.

- Ascultaţi, dumneavoastră credeţi că ea a omorât-o pe tipa aia?

Am constatat că Andy se holba la mine atât de intens, că îi ieşiseră ochii din orbite. M-am îndreptat în scaun şi mi-am pus picioarele pe podea.

- Aş vrea să ştiu. Treaba cu lanţul pare o făcătură, de acord, dar... Putem afla dacă el a avut sau nu un asemenea ceas, dacă îl mai are. Dacă ea îşi amintea ceasul atât de bine pe cât spune, nu e deloc exclus să fi pus un bijutier să i-l facă, şi oricine poate să cumpere un cuţit şi să-şi graveze pe el ce iniţiale vrea. Sunt multe de spus împotriva probabilităţii ca ea să fi mers atât de departe. Dacă ea l-a inventat ca corp delict, e mai probabil să fi avut lanţul original - poate că l-a avut ani de zile -, iar asta dumneata şi oamenii dumitale trebuie să verificaţi.

- Facem tot ce putem, a zis Guild răbdător. Deci credeţi că a făcut-o?

- Crima? Am clătinat din cap. Încă n-am ajuns până acolo. Care-i treaba cu Nunheim? Gloanţele veneau din acelaşi pistol?

- Da. Acelaşi pistol care a fost folosit şi în cazul tipei a tras toate cele cinci gloanţe.

- A fost împuşcat de cinci ori?

- Da, şi destul de aproape ca să-i ia foc hainele.

- Am văzut-o în seara asta pe amica lui, roşcata aia voinică, într-un bar, i-am spus. Zice că dumneata şi cu mine l-am ucis fiindcă ştia prea multe.

- Hmmm ... Ce bar era? Poate vreau să vorbesc cu ea.

- Clubul *Pigiron* al lui Studsy Burke, am zis şi i-am dat adresa. Şi Morelli îşi cam face veacul pe-acolo. Mi-a zis că numele real al Juliei Wolf era Nancy Kane şi că are un iubit închis în Ohio - Face Peppler.

Din tonul cu care Guild a zis „Da?" mi-am imaginat că ştia deja despre Peppler şi despre trecutul Juliei.

- Şi ce altceva aţi mai aflat în incursiunile dumneavoastră?

- Un amic de-al meu - Larry Crowley, agent de presă - l-a văzut pe

Jorgensen ieşind ieri după-masă dintr-o casă de amanet de pe Sixty, în apropiere de Forty Sixth.

- Da?

- Nu păreţi cine ştie ce impresionat de veştile mele. Îmi...

Mimi deschise uşa şi intră cu pahare, whisky şi apă minerală pe o tavă.

- M-am gândit că v-ar plăcea să beţi ceva, zise veselă.

I-am mulţumit.

Puse tava pe masă şi zise „N-am vrut să vă întrerup", ne zâmbi cu aerul ăla de toleranţă amuzată pe care femeilor le place s-o afişeze la reuniunile bărbăteşti şi ieşi.

- Ziceaţi ceva, mi-a amintit Guild.

- Doar că dacă dumneata şi oamenii dumitale credeţi că nu sunt sincer cu voi, ar trebui să mi-o spuneţi. Am făcut echipă atâta timp şi n-aş vrea...

- Nu, nu, zise Guild grăbit, nu e nimic de genul ăsta, domnule Charles. Se înroşise puţin la faţă. Am fost... Ideea e că comisarul-şef ne-a frecat ridichea că vrea rezultate şi cred că am dat-o şi eu mai departe. A doua crimă a cam complicat însă lucrurile. Se întoarse către tava de pe masă. Cum îl vreţi?

- Simplu, mersi. Niciun indiciu?

- Păi, aceeaşi armă şi o groază de gloanţe, ca şi la ea, dar cam asta e tot. S-a întâmplat pe holul unei case cu camere închiriate, între etaje. Toţi locatarii susţin că nu-i cunosc pe Nunheim sau Wynant sau pe altcineva cu care să putem face vreo legătură. Uşa a rămas neîncuiată, oricine poate intra, dar, dacă stai să te gândeşti, asta nu ne ajută cine ştie cât.

- Nimeni n-a văzut şi n-a auzit nimic?

- Sigur, au auzit împuşcăturile, dar n-au văzut scena efectivă şi pe cel care a tras. Îmi dădu un pahar de whisky.

- Aţi găsit tuburi de cartuşe goale? am întrebat.

A clătinat din cap.

- În niciunul dintre cazuri. Probabil a fost un revolver.

- Pe care l-a golit în ambele situaţii - numărând şi împuşcătura care a atins telefonul - dacă, aşa cum fac mulţi, îşi ţinea una dintre camerele glonţului de sub trăgaci goală.

Guild lăsă jos paharul pe care tocmai îl ducea la gură.

- Nu încercaţi să rezolvaţi totul schimbând complet abordarea[1], doar fiindcă au fost împuşcaţi la fel, nu? s-a plâns el.

- Nu, dar ne-ar prinde bine puţină inspiraţie. Aţi aflat unde a fost Nunheim în după-amiaza în care a fost ucisă fata?

- Da. Bântuia în jurul blocului fetei - la un moment dat, cel puţin. A fost văzut şi în faţa şi în spatele blocului, dacă le dai crezare unora pe care prezenţa lui nu i-a impresionat în niciun fel şi care n-au niciun motiv să mintă. Şi în ziua precedentă uciderii fetei fusese în apartamentul ei, conform spuselor băiatului de la lift. Băiatul zice că el a coborât imediat şi nu ştie dacă a intrat sau nu.

[1] În original, „Chinese angle", expresie consacrată de romanele poliţiste, care se referă la vizualizarea subită a unei situaţii într-un mod cu totul inedit decât până atunci.

- Deci aşa, am zis. Poate a avut dreptate Miriam, poate că într-adevăr ştia prea multe. Aţi aflat ceva despre diferenţa de patru mii dintre banii pe care i-a dat Macaulay şi ce spune Clyde Wynant că a primit de la ea?

- Nu.

- Morelli zice că avea mereu o groază de bani la ea. Zice că odată i-a dat cu împrumut cinci mii, bani gheaţă.

Guild ridică din sprâncene.

- Da?

- Da. Mai zice şi că Wynant ştia despre cazierul ei.

- Din câte văd, a zis Guild tacticos, aţi discutat ceva cu Morelli...

- Îi place să vorbească. Aţi aflat mai multe despre proiectul la care lucra Wynant când a plecat sau la care urma să lucreze când a plecat?

- Nu. Văd că sunteţi destul de interesat de atelierul ăla al lui.

- De ce nu? Tipul e inventator, atelierul e locul în care lucra. Mi-ar plăcea să arunc un ochi acolo la un moment dat.

- Când doriţi. Mai povestiţi-mi despre Morelli şi despre cum l-aţi făcut să vă spună atâtea.

- Îi place să vorbească. Cunoaşteţi un tip pe nume Sparrow? Un tip mare şi gras cu voce de poponar?

Guild se încruntă.

- Nu. De ce?

- Era acolo - cu Miriam - şi voia să sară la mine, dar nu l-au lăsat.

- Şi de ce-ar fi vrut să facă asta?

- Nu ştiu. Poate fiindcă ea i-a spus că v-am ajutat să-i faceţi felul - că v-am ajutat.

- Aha, a zis Guild.

Şi-a scărpinat bărbia cu unghia de la degetul mare, s-a uitat la ceas.

- Se face cam târziu. Ce-ar fi să treceţi pe la mine să mă vedeţi la un moment dat mâine - adică azi?

Am zis „Sigur", în loc să-i spun la ce mă gândeam, am dat din cap către el şi Andy şi m-am dus în living.

Nora dormea pe canapea. Mimi a lăsat jos cartea pe care o citea şi a zis:

- Gata şedinţa secretă?

- Da.

M-am apropiat de canapea.

- Las-o să mai doarmă un pic, Nick, a zis Mimi. Rămâi până pleacă amicii tăi de la poliţie, da?

- Bine. Vreau să mai discut ceva cu Dorothy.

- Păi doarme.

- Nu-i nimic. O s-o trezesc.

- Dar...

Guild şi Andy au intrat, şi-au luat la revedere, Guild s-a uitat cu regret la Nora cea adormită şi au plecat.

Mimi a oftat.

- M-am săturat de poliţişti, a zis. Mai ţii minte povestea?

- Da.

Intră Gilbert.

- Ei sunt convinşi că vinovatul este Chris?

- Nu, am zis.

- Atunci pe cine bănuiesc?

- Dacă mă-ntrebai ieri, îţi spuneam. Azi nu mai pot.

- E ridicol, a protestat Mimi. Ştiţi foarte bine şi tu şi ei că vinovatul este Clyde. Când a văzut că nu zic nimic a repetat şi mai apăsat: Ştii foarte bine că vinovatul este Clyde.

- N-a făcut-o el, am spus.

Mimi se lumină ca la o licărire de triumf.

- Lucrezi pentru el, aşa-i?

„Nu"-ul meu n-a avut absolut niciun efect asupra ei.

Gilbert întrebă, nu ca să işte o ceartă, ci pentru că ar fi vrut să ştie:

- De ce nu poate fi el?

- Ba poate fi el, dar nu e. Dacă era, crezi că ar fi scris scrisorile alea care aruncă bănuiala asupra lui Mimi, unica persoană care îl ajută ascunzând principala probă împotriva lui?

- Dar poate că el nu ştia asta. Poate că el credea că poliţia pur şi simplu nu spune tot ce ştie. Fac de multe ori asta, nu? Sau poate s-a gândit că ar putea s-o discrediteze, ca ei să n-o creadă dacă...

- Asta e, a zis Mimi. Exact asta a făcut, Nick.

I-am spus lui Gilbert:

- Tu nu crezi c-a omorât-o el.

- Nu, nu cred că el a făcut-o, dar aş vrea să ştiu de ce credeţi că n-a făcut-o el - metoda dumneavoastră.

- Şi eu aş vrea s-o ştiu pe-a ta.

S-a îmbujorat puţin şi zâmbea uşor jenat.

- A, păi... e cu totul alta.

- Ştie cine a ucis-o, a zis Dorothy din prag. Era încă îmbrăcată. Şi-a pironit privirea asupra mea, de parcă i-ar fi fost frică să se uite la altcineva. Era palidă şi îşi ţinea trupul firav cât se poate de ţeapăn şi drept.

Nora a deschis ochii, s-a rezemat într-un cot şi a întrebat somnoroasă „Ce e?" Nu i-a răspuns nimeni.

- Haide, Dorry, te rog să nu faci o scenă de-aia idioată şi penibilă de-a ta, a zis Mimi.

- Poţi să mă baţi după ce pleacă ei, a spus Dorothy. Ştiu c-o să mă baţi.

A zis asta fără să-şi ia ochii de la mine. Mimi a încercat să pară că n-avea habar despre ce vorbeşte fiica ei.

- Cine ştie cine-a omorât-o? am întrebat.

- Te faci de râs, Dorry, te..., a zis Gilbert. L-am întrerupt:

- Las-o. Las-o să spună ce-are de spus. Cine-a omorât-o, Dorothy?

Ea s-a uitat la fratele ei şi a lăsat capul în jos. Cu ochii în podea, a zis abia desluşit:

- Nu ştiu. El ştie. A ridicat ochii spre mine şi a început să tremure. Nu vezi că mi-e frică? a ţipat. Mi-e frică de ei. Ia-mă de-aici şi-ţi spun, dar mi-e

frică de ei.

Mimi a râs către mine.

- Tu ai cerut-o. Aşa-ţi trebuie.

Gilbert se îmbujorase tot.

- E aşa stupid, a murmurat.

- Sigur, te iau de-aici, dar aş vrea să ne spui ce ai de spus acum, când suntem cu toţii, i-am zis.

Dorothy a dat din cap.

- Mi-e frică.

- Aş vrea să n-o mai cocoloşeşti aşa, Nick, a zis Mimi. Îi faci şi mai mult rău aşa. Ea...

Am întrebat-o pe Nora:

- Ce părere ai?

Ea s-a ridicat şi s-a întins fără să-şi ridice braţele. Avea faţa rozalie şi adorabilă ca întotdeauna când se trezea din somn. Mi-a zâmbit somnoroasă şi a zis:

- Hai să mergem acasă. Nu-mi plac oamenii ăştia. Hai, Dorothy, ia-ţi pălăria şi haina.

Mimi i-a zis lui Dorothy:

- Du-te la culcare.

Dorothy şi-a dus vârfurile degetelor de la mâna stângă la gură şi a scâncit, abia auzit:

- N-o lăsa să mă bată, Nick.

O priveam pe Mimi, al cărei chip arbora un semisurâs placid, dar nările i se mişcau odată cu respiraţia sonoră.

Nora s-a dus la Dorothy.

- Haide, te spălăm pe faţă şi...

Mimi a scos un sunet animalic din gâtlej, i s-au încordat muşchii cefei şi şi-a lăsat toată greutatea în vârfurile picioarelor.

Nora s-a băgat imediat între Mimi şi Dorothy. Când Mimi a dat să se năpustească în faţă, am prins-o de un umăr, am luat-o cu celălalt braţ de mijloc şi am ridicat-o în aer. A ţipat şi m-a lovit cu pumnii, iar tocurile ei înalte, ascuţite şi dure mi-au lăsat semne.

Nora a împins-o pe Dorothy afară din cameră şi a rămas în prag să se uite la noi. Avea chipul extrem de însufleţit. I l-am văzut limpede, cât se poate de clar: toate celelalte erau în ceaţă. Când nişte lovituri stângace şi ineficiente m-au trezit la realitate am descoperit că Gilbert îmi cară pumni, îl vedeam însă neclar şi abia dacă am simţit atingerea lui când l-am împins într-o parte.

- Încetează. Nu vreau să te rănesc, Gilbert. Am dus-o pe Mimi la canapea şi am trântit-o cu spatele, m-am aşezat pe genunchii ei şi am prins-o de încheieturi.

Gilbert a sărit din nou la mine. Am încercat să-i sparg rotula, dar l-am lovit prea jos şi l-am dezechilibrat. S-a prăbuşit la podea, cât era de lat. I-am mai tras un şut, l-am ratat şi am zis:

- Ne batem mai târziu. Adu nişte apă.

Mimi se făcuse vineţie la faţă. Ochii îi ieşiseră din orbite, sticloşi, iraţionali, enormi. Saliva îi bolborosea şi şuiera printre dinţii încleştaţi odată cu respiraţia, iar gâtlejul ei roşu - întregul ei trup - era o masă zvârcolindă de vene şi muşchi tot mai încordaţi, stând să plesnească. Avea încheieturile fierbinţi în mâinile mele şi din cauza sudorii îmi era tot mai greu să o ţin.

Nora, apărută lângă mine cu un pahar de apă, a fost o priveliţte cât se poate de binevenită.

- Aruncă-i-o în faţă, am zis.

Nora i-a aruncat-o. Mimi şi-a descleştat dinţii ca să tragă aer în piept şi a închis ochii. Şi-a mişcat capul violent dintr-o parte în alta, dar trupul ei se zvârcolea mult mai puţin violent.

- Înc-o dată, am zis.

Al doilea pahar de apă a provocat un protest bolborosit din partea lui Mimi şi trupul ei a încetat să se mai lupte. Zăcea nemişcată, flască, gâfâind.

I-am eliberat încheieturile şi m-am ridicat. Gilbert, care stătea într-un picior, se rezemase de o masă şi-şi oblojea piciorul în care-l lovisem. Dorothy, cu ochii mari şi palidă, se afla în prag, nehotărâtă dacă să intre sau să fugă să se ascundă. Nora, aflată lângă mine, cu paharul de apă gol în mână, a întrebat:

- Crezi că se simte bine?

- Sigur.

Mimi a deschis curând ochii, a încercat să clipească pentru a înlătura apa. I-am pus o batistă în mână. Şi-a şters faţa, a oftat adânc şi tremurând şi s-a ridicat în capul oaselor pe canapea. S-a uitat în jurul ei în cameră, clipind uşor. Când m-a văzut mi-a zâmbit slab. Era un surâs vinovat, dar nimic care să aducă a resemnare. Şi-a aranjat părul cu o mână nesigură şi a zis:

- Dar ştiu că m-aţi murat bine.

- Într-o zi o să intri într-o pasă de-asta şi n-ai să mai ieşi din ea, i-am zis.

S-a uitat dincolo de mine, la fiul ei.

- Gil! Tu ce-ai păţit?

El şi-a luat repede mâna de pe picior şi a pus talpa jos.

- Ăă... îîî... nimic, s-a bâlbâit. N-am absolut nimic. Si-a netezit părul, şi-a îndreptat cravata.

Ea a început să râdă.

- Vai, Gil, tu chiar ai sărit să mă aperi? Tocmai de Nick? A început să râdă şi mai tare. A fost extraordinar de drăguţ din partea ta, dar incredibil de prostesc. Păi omul e un monstru, Gil. Nimeni n-ar putea...

Îşi puse batista peste gură şi începu să se legene înainte şi-napoi.

M-am uitat cu colţul ochiului la Nora. Avea gura încleştată şi ochii aproape negri de furie. I-am atins braţul.

- Hai s-o tăiem. Dă-i mamei tale ceva de băut, Gilbert. O să-şi revină imediat.

Dorothy, cu pălăria şi haina în mâini, a pornit în vârful picioarelor spre uşa de la intrare. Nora şi cu mine ne-am găsit pălăriile şi hainele şi am urmat-o afară, lăsând-o pe Mimi să râdă în batista mea pe canapea.

Niciunul dintre noi trei n-a avut multe de spus în taxiul care ne-a dus la hotelul *Normandie*. Nora era adâncită în gânduri, Dorothy încă mai părea destul de speriată, iar eu eram obosit - fusese o zi plină.

Era aproape ora cinci când am ajuns acasă. Asta ne-a întâmpinat gălăgioasă. M-am întins pe podea ca să mă joc cu ea în timp ce Nora s-a dus în oficiu ca să pună de cafea. Dorothy voia să-mi povestească o întâmplare din copilărie.

- Nu, am zis. Ai încercat asta luni. Ce-i asta? O glumă? E târziu. Ce-ţi era frică să-mi spui la voi acasă?

- Dar ai înţelege mai bine dacă m-ai lăsa...

- Mi-ai spus asta şi luni. Nu sunt psihiatru. Nu ştiu nimic despre influenţele evenimentelor din copilăria timpurie. Nu dau doi bani pe ele. Şi sunt obosit, am avut o zi foarte plină.

S-a bosumflat.

- Mi se pare că nu vrei absolut deloc să mă ajuţi.

- Uite ce e, Dorothy, am zis, ori ştii ceva ce ţi-a fost teamă să spui în faţa lui Mimi şi a lui Gilbert, ori nu. Dacă ştii, zi odată! Şi, dacă e ceva ce nu înţeleg, te întreb eu.

Şi-a răsucit o cută a fustei şi s-a uitat la ea posomorâtă, dar când a ridicat privirea, ochii îi străluceau cu însufleţire. A rostit în şoaptă, suficient de tare ca oricine din cameră să audă:

- Gil s-a întâlnit cu tata şi s-au văzut azi şi tata i-a zis cine a ucis-o pe domnişoara Wolf.

- Cine?

Ea a scuturat din cap.

- N-a vrut să-mi spună. Atâta mi-a spus.

- Şi asta ţi-era frică să spui în faţa lui Gil şi a lui Mimi?

- Da. Ai înţelege dacă m-ai lăsa să-ţi spun...

- Ceva ce ţi s-a întâmplat când erai mică. Ei bine, nu te las. Încetează. Şi ce altceva ţi-a mai spus?

- Nimic.

- Nimic despre Nunheim?

- Nu, nimic.

- Unde-i tatăl tău?

- Nu mi-a spus Gil.

- Când s-a întâlnit cu el?

- Nu mi-a spus. Te rog, Nick, nu te supăra. Ţi-am spus tot ce ştiu.

- Mi-ai spus un rahat, am bombănit. Când ţi-a zis asta?

- În seara asta. Asta îmi spunea când ai intrat în camera mea şi, pe cuvântul meu, e tot ce mi-a zis.

- Ar fi nemaipomenit dacă măcar o dată unul dintre voi ar face o afirmaţie clară şi completă despre ceva... n-are importanţă ce, am spus.

Nora intră cu cafeaua.

- Ce te mai îngrijorează acum, fiule? m-a întrebat.

- Diverse, am zis, ghicitori, minciuni, şi sunt prea bătrân şi prea obosit să mă mai amuze. Hai să ne întoarcem la San Francisco.

- Înainte de Revelion?

- Mâine, azi.

- Sunt de acord. Îmi întinse o ceaşcă. Putem lua avionul, dacă vrei, să fim acolo de Revelion.

Dorothy spuse cu voce tremurândă:

- Nu te-am minţit, Nick. Ţi-am spus tot ce... Te rog, te rog nu te supăra pe mine. Sunt aşa de... Nu mai putu să vorbească, pentru că acum plângea în hohote.

Am mângâiat-o pe Asta pe cap şi am scos un geamăt.

- Suntem cu toţii epuizaţi şi nervoşi, a zis Nora. Hai să trimitem câinele jos, să ne culcăm şi să reluăm discuţia după ce ne-am mai odihnit. Hai, Dorothy, îţi aduc cafeaua în dormitor şi-ţi dau nişte pijamale.

Dorothy se ridică, îmi zise „Noapte bună" şi „Îmi pare rău că sunt aşa o proastă!" şi o urmă pe Nora afară.

Când se întoarse, Nora se aşeză pe podea lângă mine.

- Dorry a noastră plânge şi suspină, zise. Chiar dacă admitem că viaţa nu e tocmai plăcută pentru ea în clipa asta, totuşi... Căscă. Şi care era înfricoşătorul ei secret?

I-am spus ce-mi zisese Dorothy.

- Mi se par nişte prostii de adormit copiii.

- De ce?

- De ce nu? Ne-au mai spus şi altceva decât prostii?

Nora căscă iar.

- Poate că pentru un detectiv sunt suficiente, dar pe mine, una, nu mă conving deloc. Ascultă, de ce nu facem noi o listă cu toţi suspecţii şi toate motivele şi indiciile şi le bifăm pe măsură ce...

- Fă-o tu. Eu mă duc să mă culc. Ce-i ăla indiciu, mamă scumpă?

- E ca atunci când Gilbert s-a dus în seara asta în vârful picioarelor la telefon când eram singură în living şi el credea că dorm, şi i-a spus centralistei să nu transfere niciun apel până dimineaţă.

- Măi, măi.

- Şi, a zis ea, e ca atunci când Dorothy a descoperit că avusese tot timpul asupra ei cheia de la tanti Alice.

- Măi, măi.

- Şi ca atunci când Studsy l-a înghiontit pe Morelli pe sub masă când tipul a început să-ţi spună despre vărul cel beţiv al lui - cum îl chema? - Dick O'Brien, pe care-l cunoştea Julia Wolf.

M-am ridicat şi am pus ceştile de cafea pe o masă.

- Nu văd cum ar putea vreun detectiv spera să rezolve ceva fără să fie însurat cu tine, dar lasă-mă să-ţi spun că exagerezi. Faptul că Studsy l-a înghiontit pe Morelli e genul de lucru cu care în niciun caz nu-mi bat capul. Prefer să mă întreb dacă l-au luat la bătaie pe Sparrow ca să nu păţesc eu ceva sau ca nu cumva să aflu ceva. Mi-e somn.

- Şi mie. Spune-mi ceva, Nick. Spune-mi adevărul: n-ai avut o erecţie când te-ai luat la trântă cu Mimi?

- Ba da, una mică.

A râs şi s-a ridicat de pe jos.

- Un pervers dezgustător, asta eşti, a zis. Uite, s-a luminat!

26

Nora mă trezi la zece şi un sfert.

- Telefonul, mi-a spus. E Herbert Macaulay şi zice că e important.

Am intrat în dormitor - dormisem în living - şi m-am dus la telefon. Dorothy dormea dusă. Am murmurat „Alo!" în receptor.

- E prea devreme pentru prânzul ăla, dar trebuie să ne vedem imediat, a zis Macaulay. Pot să urc acum?

- Sigur. Vino să luăm micul dejun.

- Eu am mâncat deja. Mănâncă şi tu şi vin într-un sfert de oră.

- Bine.

Dorothy miji uşor ochii şi zise somnoroasă „Trebuie să fie târziu", se întoarse pe partea cealaltă şi adormi la loc. M-am spălat cu apă rece pe faţă, pe mâini, pe dinţi, m-am pieptănat şi m-am întors în living.

- Vine sus, i-am spus Norei. A mâncat deja de dimineaţă, dar ai face bine să-i comanzi nişte cafea. Vreau ficăţei de pui.

- Sunt şi eu invitată la petrecerea voastră sau ...

- Sigur. Nu l-ai cunoscut niciodată pe Macaulay, aşa-i? E un tip OK. În timpul războiului am fost ataşat unităţii lui pentru câteva zile, în zona Vaux, iar după război am păstrat legătura. Mi-a pasat câţiva clienţi, inclusiv pe Wynant. Ce zici de o picătură de ceva, să ne taie greaţa?

- De ce nu vrei să nu bem nimic azi?

- N-am venit la New York să stăm pe uscat. Vrei să mergem diseară la un meci de hochei?

- Mi-ar plăcea.

Mi-a turnat ceva de băut şi s-a dus să comande micul dejun.

Am răsfoit ziarele de dimineaţă. Toate vorbeau despre arestarea lui Jorgensen de către poliţia din Boston şi despre uciderea lui Nunheim, dar spaţiul principal era ocupat de dezvoltarea a ceea ce tabloidele numeau „Războiul bandelor din Hell's Kitchen"[1], arestarea „Prinţului Mike" Gerguson[2] şi un interviu cu „Jafsie" despre negocierea după răpirea bebeluşului Lindbergh.

Macaulay şi băiatul de serviciu care a adus-o pe Asta au sosit împreună. Asta îl plăcea pe Macaulay fiindcă atunci când o mângâia o lăsa să se sprijine de el; nu se dădea în vânt după tandreţe.

---

[1] Cartier din inima New York-ului, celebru din a doua parte a secolului al 19-lea până în anii 1980 pentru poveştile sale cu gansteri, stafii, prostituate şi baruri clandestine, dispariţii şi crime macabre. Astăzi e cunoscut pentru teatrele sale Off Broadway, restaurantele la modă şi arhitectura de lux.

[2] Michael Romanoff, actor şi escroc născut în Lituania, proprietarul restaurantului Romanoff's din Beverly Hills, în vogă printre starurile de la Hollywood în anii 1940 şi 1950.

În dimineaţa asta el avea riduri în jurul gurii şi o parte din culoare îi dispăruse din obraji.

- De unde le-a venit poliţiştilor noua pistă? a întrebat. Ei sunt de părere că... Tăcu în clipa în care intră Nora. Se îmbrăcase.

- Nora, el e Herbert Macaulay, am zis. Soţia mea.

Au dat mâna şi Nora a zis:

- Nick nu m-a lăsat să vă comand decât cafea. Nu doriţi şi..

- Nu, mulţumesc, tocmai am terminat micul dejun.

- Ia zi, ce spuneai despre poliţie? am întrebat.

El şovăi.

- Nora ştie practic tot ce ştiu şi eu, l-am încredinţat, aşa că dacă nu cumva e ceva ce ai prefera să...

- Nu, nu, nimic de genul ăsta, a zis el. E pentru... binele doamnei Charles. Nu vreau să-i provoc angoase.

- Atunci zi! Ea nu se stresează decât în legătură cu lucrurile pe care nu le ştie. Care-i noua pistă a poliţiei?

- Locotenentul Guild a venit azi-dimineaţă să mă vadă, a zis. Primul lucru, mi-a arătat o bucată de lanţ de ceas cu un cuţit ataşat şi m-a întrebat dacă le-am mai văzut vreodată. Le mai văzusem: erau ale lui Wynant. I-am spus că probabil le mai văzusem: mi se părea că arată ca ale lui Wynant. Pe urmă m-a întrebat dacă ştiu cum ar fi putut ele intra în posesia altcuiva şi, după ce-a bătut puţin câmpii, am descoperit că prin „altcuiva" se referea la tine sau la Mimi. I-am spus că sigur că da - Wynant vi le-ar fi putut da oricăruia dintre voi, le-aţi fi putut fura sau găsi pe stradă sau le-aţi fi putut primi de la cineva care le-a furat sau le-a găsit pe stradă, sau le-aţi fi putut primi de la cineva care le avea de la Wynant. Mai existau şi alte căi prin care le-aţi fi putut obţine, i-am spus, dar ştia că-l iau peste picior, aşa că nu m-a lăsat să i le detaliez.

Nora prinsese culoare în obraji şi ochii i se înegriseră.

- Ce idiot!

- Stai calmă, i-am zis. Poate ar fi trebuit să te avertizez aseară - asta era direcţia în care o pornise. Cred că nu-i exclus nici ca vechea mea amică Mimi să-i fi făcut vreo două aluzii gingaşe. Şi pe cine mai are în vizor?

- A vrut să ştie... m-a întrebat: Crezi că Charles şi don'şoara Wolf mai erau combinaţi? Sau era o poveste veche şi îngropată?

- Asta-i mâna lui Mimi, e clar, am zis. Şi ce i-ai spus?

- I-am spus că nu ştiu dacă „încă" mai sunteţi combinaţi fiindcă n-am ştiut că aţi fi fost combinaţi vreodată, apoi i-am amintit că, oricum, tu nu mai stai de mult în New York.

Nora m-a întrebat:

- E-adevărat?

- Te rog să nu-l faci mincinos pe Mac, am zis. Şi la asta ce-a zis?

- Nimic. M-a întrebat dacă eu cred că Jorgensen ştia despre tine şi Mimi şi, când l-am întrebat ce să ştie despre tine şi Mimi, m-a acuzat că fac pe prostul - astea au fost cuvintele lui exacte -, aşa că n-am avansat prea mult. A vrut să ştie şi de câte ori ne-am întâlnit noi doi, unde şi când, la milimetru

şi la secundă.

- Drăguţ, am zis. Am nişte alibiuri care scârţâie rău.

A intrat un chelner cu micul dejun. Am vorbit despre nimicuri până când el a pus masa şi a plecat.

Apoi Macaulay a zis:

- N-ai de ce să te temi. O să-l predau pe Wynant poliţiei.

Avea glasul ezitant şi puţin sugrumat.

- Eşti sigur că el a făcut-o? am întrebat. Eu nu sunt.

- Ştiu, a răspuns simplu. Şi-a dres glasul. Chiar dacă e o şansă la o mie să mă înşel - şi nu e -, e dement, Charles. N-ar trebui să fie în libertate.

- Probabil că ai dreptate, am început, şi dacă ştii...

- Ştiu, a repetat. L-am văzut în după-amiaza în care a ucis-o; la nicio jumătate de oră după ce-a ucis-o, deşi eu nu ştiam asta, nici măcar nu ştiam c-a fost ucisă. Ei bine, acum o ştiu.

- Te-ai întâlnit cu el în biroul lui Hermann?

- Poftim?

- Trebuia să te afli în biroul unui tip pe nume Hermann, pe Fifty-seventh Street, de pe la trei după-masă până pe la patru. Cel puţin asta mi-a spus poliţia.

- Aşa e, a zis. Adică asta e ce ştiu ei. În realitate s-a întâmplat aşa: după ce nu l-am găsit pe Wynant şi n-am avut nicio veste de la el la Plaza şi am sunat la biroul meu şi la Julia fără niciun rezultat, am renunţat să-l mai aştept şi am plecat pe jos spre Hermann. E inginer minier, client de-al meu; tocmai terminasem de redactat nişte acte constitutive pentru el şi trebuia să facem nişte mici modificări la ele. Când am ajuns pe Fifty-seventh Street am avut sentimentul clar că sunt urmărit; cunoşti senzaţia. Nu mi-am putut închipui niciun motiv pentru care să mă urmărească cineva, dar mă rog, sunt avocat şi oricând se poate găsi unul. În orice caz, am vrut să aflu dacă aşa e, aşa că am dat colţul pe Fifty-seventh şi am mers până la Madison, dar tot nu eram sigur. Era un tip micuţ şi negricios pe care mi se părea că l-am mai văzut pe la Plaza, dar... Cea mai rapidă cale de a afla mi s-a părut că e cea de a lua un taxi, aşa că asta am făcut şi i-am spus şoferului să o ia spre est. Traficul era mult prea infernal ca să pot vedea dacă tipul scund sau altcineva a luat un taxi după mine, aşa că l-am pus pe şofer să o ia spre sud la 'Third, din nou spre est pe Fifty-sixth, şi iar spre sud pe Second Avenue, şi la ora asta eram destul de sigur că mă urmăreşte un taxi galben. Fireşte, nu puteam să văd dacă individul cel scund se află în el; nu era chiar atât de aproape. Şi, la colţul următor, când ne-a oprit culoarea roşie a unui semafor, l-am văzut pe Wynant. Era într-un taxi care mergea spre vest, pe Fifty-fifth Street. Normal, asta nu m-a mirat prea tare: ne aflam la doar două străzi de Julia şi am fost convins că ea nu vrusese ca eu să ştiu că el e acolo când am sunat şi că acum el era pe drum spre Plaza, să se întâlnească cu mine. N-a fost niciodată prea punctual. Aşa că i-am spus şoferului meu s-o ia spre vest, dar pe Lexington Avenue - ne aflam la vreo sută de metri în urma lui - taxiul lui Wynant a virat-o spre sud. Nu era drumul către Plaza şi nici măcar către biroul meu, aşa că l-am dat dracu' şi mi-am îndreptat atenţia iar asupra taxi-

ului care mă urmărea - şi nu l-am mai văzut. Tot drumul spre biroul lui Hermann m-am uitat întruna în spate şi nu am văzut niciun semn că m-ar fi urmărit cineva.

- Pe la ce oră l-ai văzut pe Wynant? am întrebat.

- Trebuie să fi fost trei şi un sfert sau şi douăzeci. Era patru fără douăzeci când am ajuns la Hermann şi îmi închipui că au trecut cam douăzeci-douăzeci şi cinci de minute între timp. În fine, secretara lui Hermann - Louise Jacobs, fata cu care eram când m-ai văzut astă-noapte - mi-a zis că a fost prins într-o şedinţă toată după-masa, dar că probabil iese în câteva minute. Aşa a şi fost, şi ne-am terminat treaba în zece sau cincisprezece minute şi m-am întors la biroul meu.

- Înţeleg că nu te aflai atât de aproape de Wynant ca să vezi dacă era agitat, dacă purta ceasul cu lanţ, dacă mirosea a praf de puşcă... lucruri de genul ăsta.

- Aşa e. Nu i-am văzut decât profilul trecând pe lângă mine, dar te rog să fii convins că el era.

- Sunt. Continuă.

- Nu m-a mai sunat. Mă întorsesem de vreo oră când a sunat poliţia: Julia era moartă. Trebuie să înţelegi că nu am crezut nici măcar o clipă că Wynant ar fi ucis-o. Poţi să înţelegi asta - tu încă nici acum n-o crezi. Aşa că, atunci când m-am dus acolo şi poliţia a început să-mi pună întrebări despre el şi am văzut că-l suspectează, am făcut ce nouăzeci şi nouă dintr-o sută de avocaţi ar fi făcut pentru clienţii lor: n-am pomenit faptul că-l văzusem în apropiere pe la ora la care fusese comisă crima. Le-am spus ce ţi-am spus şi ţie - că aveam întâlnire cu el şi că el n-a venit - şi i-am lăsat să creadă că imediat ce am plecat de la Plaza m-am dus direct la Hermann.

- E de înţeles, am fost de acord. N-avea niciun rost să zici ceva până n-auzeai şi versiunea lui.

- Exact şi, ei bine, poanta e că n-am auzit niciodată versiunea lui. M-am aşteptat să apară, să mă sune, ceva, dar n-a făcut-o - până marţi, când am primit scrisoarea aia din Philadelphia, şi ea nu conţinea niciun cuvânt despre faptul că nu venise vineri la întâlnire, nimic despre... dar ai văzut scrisoarea. Ce părere ai despre ea?

- Mă întrebi dacă pare scrisă de un om vinovat?

- Da.

- Nu neapărat, am zis. E ce te-ai aştepta de la el, dacă n-ar fi el făptaşul - nu se panichează că poliţia l-ar putea suspecta decât în ideea că asta ar putea să interfereze cu munca lui, o dorinţă de a clarifica rapid situaţia fără inconveniente pentru el - o scrisoare nu tocmai inteligentă dacă ar fi fost scrisă de altcineva, dar cât se poate de potrivită cu gafele cu care ne-a obişnuit. Îl şi văd trimiţând-o fără să-şi dea absolut deloc seama că cel mai bun lucru pe care-l poate face e să relateze ce-a făcut în ziua crimei. Cât de sigur eşti că de la Julia venea când l-ai văzut?

- Acum sunt sigur. La început mi s-a părut posibil. Pe urmă m-am gândit că poate a fost la atelier. E pe First Avenue, la doar câteva străzi de locul în care l-am văzut şi, deşi a fost închis de când a plecat el, luna trecută

am reînnoit contractul de închiriere şi toate lucrurile de acolo îl aşteaptă să se întoarcă; ar fi putut să fie acolo în după-masa aia. Poliţia n-a putut găsi nimic acolo care să demonstreze că a fost sau că n-a fost.

- Am vrut să te întreb: au fost nişte zvonuri că şi-ar fi lăsat favoriţi. Era ...

- Nu. Aceeaşi faţă lungă şi osoasă cu aceeaşi mustaţă neîngrijită, aproape albă.

- Altceva: ieri a fost ucis un tip pe nume Nunheim, un tip scund...

- Ajung imediat şi la asta, a zis el.

- Mă gândeam la individul mărunţel care credeai că te-ar putea urmări.

Macaulay s-a uitat lung la mine.

- Vrei să spui că ar fi putut să fie Nunheim?

- Nu ştiu. Mă întrebam doar.

- Păi n-am de unde să ştiu, a zis. Nu l-am văzut niciodată pe Nunheim, din câte...

- Era un tip scund, n-avea mai mult de un metru şaizeci şi poate şaizeci şi trei de kile. Aş zice că avea treizeci şi cinci, treizeci şi şase de ani. Pământiu, păr şi ochi negri, cu ochii foarte apropiaţi, gură mare, nas lung şi mobil, urechi clăpăuge... un aer foarte alunecos.

- Poate foarte bine să fie el, a zis, deşi n-am apucat să-l văd de foarte aproape. Bănuiesc că poliţia m-ar lăsa să-l văd - ridică din umeri -, deşi acum nu mai contează. Unde eram!? A, da, îţi ziceam că n-am reuşit să iau legătura cu Wynant. Asta m-a pus într-o poziţie foarte inconfortabilă, având în vedere că poliţia era ferm convinsă că ţin legătura cu el şi că mint. Şi tu la fel, nu?

- Da, am recunoscut.

- Şi tu, ca şi poliţia, probabil ai bănuit că m-am întâlnit cu el, fie la Plaza, fie mai târziu, în ziua crimei.

- Părea posibil.

- Da. Şi fireşte că aveaţi parţial dreptate. Cel puţin îl văzusem, şi îl văzusem într-un loc şi într-un moment care l-ar fi proclamat vinovat cu V mare în ochii poliţiei, aşa că, după ce minţisem instinctiv şi prin omisiune, acum am minţit direct şi deliberat. Hermann fusese prins într-o şedinţă toată după-masa respectivă şi nu ştiam cât timp îl aşteptasem. Louise Jacobs e o bună prietenă de-a mea. Fără să intru în detalii, i-am spus că m-ar putea ajuta să rezolv cazul unui client spunând că ajunsesem la ei puţin după ora trei. A fost imediat de acord. Pentru a o proteja, i-am spus că dacă se întâmplă ceva poate foarte bine să spună că ea nu-şi mai amintise la ce oră am sosit, dar că, a doua zi, mă auzise zicând în treacăt ora la care ajunsesem, şi ea n-avea niciun motiv să se îndoiască, deci să arunce totul asupra mea. Nimic din toate astea nu mai contează acum. Important e că în dimineaţa asta am primit veste de la Wynant.

- Încă una din scrisorile alea ţicnite ale lui? am întrebat.

- Nu, m-a sunat. Am fixat o întâlnire cu el pentru diseară - vom merge împreună. I-am spus că nu ai de gând să faci nimic pentru el dacă nu vă întâlniţi, aşa că a promis să vină diseară. O să iau şi poliţia, fireşte. Nu mai

pot continua să justific toată protecţia asta pe care i-am asigurat-o. Pot să-i obţin achitarea pe motive de probleme mintale şi să-l internez la nebuni. Asta-i tot ce pot face, tot ce vreau să fac.

- Le-ai spus asta poliţiştilor?

- Nu. M-a sunat abia după ce-au plecat ei. Oricum, am vrut să mă văd cu tine mai întâi. Am vrut să-ţi spun că n-am uitat ce-ţi datorez şi...

- Prostii, am zis.

- Ba nu. S-a întors spre Nora. Bănuiesc că nu ţi-a spus niciodată că mi-a salvat odată viaţa într-o gaură de obuz în...

- E nebun, i-am spus Norei. A tras într-un tip şi l-a ratat şi eu am tras şi l-am nimerit şi atâta tot. M-am adresat iar lui Macaulay: De ce nu laşi poliţia să mai aştepte un pic? Să zicem că mergem amândoi diseară la întâlnire şi vedem ce ne spune. Când întâlnirea e pe final, dacă suntem convinşi că el e criminalul, putem foarte bine să sărim pe el şi să sunăm din fluier.

Macaulay a zâmbit obosit.

- Încă te mai îndoieşti, aşa-i? Ei bine, sunt gata s-o fac dacă aşa vrei tu, deşi pare o... Dar poate te răzgândeşti când îţi spun despre discuţia noastră telefonică.

Dorothy, îmbrăcată într-o cămaşă de noapte şi un capot de-al Norei, mult prea lungi pentru ea, a intrat căscând.

- A! a exclamat când l-a văzut pe Macaulay şi apoi, când l-a recunoscut: A, bună ziua, domnule Macaulay! N-am ştiut că sunteţi aici. Aveţi vreo veste de la tata?

El s-a uitat la mine. Am clătinat din cap. I-a spus:

- Încă nu, dar poate o să avem azi.

- Dorothy are una, indirectă, am spus. Povesteşte-i lui Macaulay despre Gilbert.

- Adică despre... despre tata? întrebă şovăitoare, cu ochii aţintiţi în podea.

- Vai de mine, nu, am zis.

S-a făcut trandafirie şi mi-a aruncat o privire plină de reproş; apoi, grăbită, i-a spus lui Macaulay:

- Gil l-a văzut ieri pe tata şi el i-a spus lui Gil cine a ucis-o pe domnişoara Wolf.

- Poftim?

Ea a încuviinţat de patru sau cinci ori din cap, foarte convinsă.

Macaulay m-a privit foarte intrigat.

- Nu înseamnă că asta s-a şi întâmplat, i-am amintit. Asta susţine Gil.

- Înţeleg. Atunci crezi că ar putea să...

- N-ai mai vorbit cu familia lui de acum o mie de ani, aşa-i? am întrebat.

- Nu.

- E o experienţă unică, crede-mă. Probabil că toţi sunt obsedaţi de sex, şi asta li s-a urcat la cap. Încep...

Dorothy zise furioasă:

- Eşti îngrozitor. Am făcut tot ce-am putut ca să...

- Acum de ce vorbeşti aşa? am întrebat-o. De data asta merg pe mâna ta: sunt gata să cred că Gil ţi-a spus asta. Nu te aştepta însă la mai multe de la mine.

Macaulay întrebă:

- Şi cine-a omorât-o?

- Nu ştiu. Gil n-a vrut să-mi spună.

- Şi fratele tău l-a mai văzut şi altă dată?

- Nu ştiu cât de des. Mi-a zis că l-a văzut.

- Şi a spus ceva despre tipul ăla, Nunheim?

- Nu. M-a întrebat şi Nick asta. Nu mi-a mai spus nimic altceva.

Am surprins privirea Norei şi i-am transmis semnalul. S-a ridicat zicând:

- Hai să mergem în cealaltă cameră, Dorothy, şi să le dăm băieţilor o şansă să facă ce-or avea de făcut.

Dorothy se lăsă dusă cu greu, dar o urmă pe Nora afară.

Macaulay zise:

- S-a făcut o frumuseţe fata asta. Îşi drese glasul. Sper că soţia ta n-o să...

- Stai liniştit. Nora-i fată deşteaptă. Ai început să-mi povesteşti despre discuţia ta cu Wynant.

- M-a sunat imediat după ce a plecat poliţia şi mi-a zis că văzuse anunţul în Times şi vrea să ştie ce doresc. I-am spus că nu arzi de nerăbdare să te amesteci în problemele lui şi că ai zis că nu vrei să ştii nimic până nu vorbeşti mai întâi cu el, şi-am fixat o întrevedere în seara asta. Pe urmă m-a întrebat dacă am văzut-o pe Mimi şi i-am spus că am văzut-o o dată sau de două ori de când s-a întors din Europa şi că am văzut-o şi pe fiica lui. Şi atunci el a zis „Dacă nevastă-mea îţi cere bani, dă-i orice sumă doreşte, dacă e una decentă".

- Fir-aş al naibii, am zis.

Macaulay a încuviinţat.

- Ăsta a fost şi sentimentul meu. L-am întrebat de ce şi a zis că lucrurile pe care le citise în ziarele de dimineaţă îl convinseseră că e în cel mai rău caz prostită de Rosewater, în niciun caz complicea lui, şi că are motive să creadă că manifestă o „dispoziţie amiabilă" faţă de el, Wynant. Atunci am început să pricep ce urmăreşte şi i-am spus că ea a predat deja cuţitul şi ceasul la poliţie. Încearcă să ghiceşti ce mi-a răspuns la chestia asta!

- Mă las păgubaş.

- A stat puţin în cumpănă - nu prea mult, trebuie să-ţi spun -, după care m-a întrebat, la fel de firesc ca şi cum m-ar fi întrebat cât e ceasul: Te referi la lanţul şi cuţitul ceasului pe care l-am lăsat Juliei să-l ducă la reparat?

Am râs.

- Şi tu ce-ai zis?

- Am rămas fără replică. Înainte să apuc să mă gândesc la un răspuns el a continuat: În orice caz, putem discuta toate astea mai pe larg când ne vedem diseară. L-am întrebat unde şi când ne vedem şi mi-a zis că o să mă sune el, că nu ştie unde-o să fie. Trebuie să mă sune acasă la mine la ora

zece. Acum era grăbit, deşi la început păruse destul de relaxat, şi n-a avut timp să răspundă la niciuna dintre întrebările pe care voiam să i le pun, aşa că a închis şi te-am sunat. Ce părere mai ai acum despre nevinovăţia lui?

- Nu mai sunt chiar aşa convins, am răspuns fără grabă. Cât de sigur eşti c-o să te sune diseară la ora zece?

Macaulay a ridicat din umeri.

- Cât eşti şi tu.

- Atunci, dacă aş fi în locul tău, n-aş deranja poliţia până nu punem mâna pe nebun ca să li-l putem preda. Povestea asta a ta n-o să-i facă să te iubească prea tare şi, chiar dacă nu te bagă imediat la zdup, o să-ţi facă viaţa un chin dacă Wynant ne trage clapa diseară.

- Ştiu, dar aş vrea să-mi iau greutatea asta de pe umeri.

- Nu cred că mai contează câteva ore în plus, am spus. A zis ceva vreunul dintre voi despre faptul că n-a apărut la întâlnirea de la Plaza?

- Nu. N-am apucat să-l întreb. Păi, dacă zici să aştept o să aştept, dar...

- Oricum, hai să aşteptăm până diseară, până te sună - dacă te sună - şi ne hotărâm pe urmă dacă băgăm sau nu poliţia în povestea asta.

- Nu crezi c-o să sune?

- Nu sunt prea sigur, am zis. N-a venit la întâlnirea cu tine şi pare că în clipa în care a aflat că Mimi a predat lanţul de ceas şi cuţitul a cam dat înapoi. N-aş fi prea optimist în legătură cu asta. O să vedem, totuşi. Ar fi bine să ajung pe la tine acasă pe la ora nouă, nu?

- Vino la cină.

- Nu pot, dar o să încerc să ajung cât de devreme pot, în caz că vine mai devreme. O să vrem să ne mişcăm repede. Unde stai?

Macaulay mi-a dat adresa lui, în Scarsdale, şi s-a ridicat.

- Te rog să-i spui la revedere doamnei Charles din partea mea şi mulţumesc că... A, apropo, sper că nu mi-ai luat în nume de rău ce ţi-am spus aseară despre Harrison Quinn. Am vrut să-ţi spun exact ce ţi-am spus, că am avut ghinion că i-am urmat sfaturile la bursă. N-am vrut să insinuez că e - mă-nţelegi - sau că n-ar fi câştigat bani pentru alţi clienţi de-ai lui.

- Am înţeles, am zis şi am strigat-o pe Nora.

Ea şi Macaulay şi-au strâns mâinile şi au făcut schimb de cuvinte de politeţe, iar el s-a jucat un pic cu Asta, mi-a zis „Vino cât de devreme poţi!" şi a plecat.

- S-a zis şi cu meciul de hochei, am spus, în afară de cazul că găseşti pe altcineva cu care să te duci.

- Am pierdut ceva interesant? a întrebat Nora.

- Nu cine ştie. I-am spus ce-mi zisese Macaulay. Şi nu mă-ntreba ce părere am despre asta. Nu ştiu. Ştiu că Wynant e într-o dungă, dar nu se poartă ca un om nebun şi nici ca un criminal. Se poartă ca un om care joacă un joc. Numai Dumnezeu ştie ce joc e ăsta.

- Eu cred, a zis ea, că protejează pe cineva.

- De ce nu crezi că a ucis-o el?

Ea a părut surprinsă.

- Fiindcă aşa crezi tu.

Am zis că e un motiv întemeiat.

- Şi cine e acel cineva?

- Încă nu ştiu. Te rog să nu faci mişto de mine: m-am gândit mult la asta. Nu poate fi Macaulay, fiindcă se foloseşte de el ca să-l ajute să protejeze persoana respectivă, oricine-ar fi ea şi...

- Şi nu sunt nici eu, am sugerat, fiindcă şi de mine vrea să se folosească.

- Aşa e, a zis ea, şi tu o să te simţi foarte prost dacă faci mişto de mine şi pe urmă eu ghicesc cine e înainte s-o faci tu. Şi nu pot fi nici Mimi şi nici Jorgensen, fiindcă el a încercat să arunce bănuiala asupra lor. Şi nu poate fi nici Nunheim, fiindcă mai mult decât probabil şi el a fost ucis de către aceeaşi persoană şi, în plus, n-ar avea de ce să mai fie protejat acum. Şi nici Morelli nu poate să fie, fiindcă Wynant era gelos pe el şi s-au certat. M-a privit încruntată. Aş vrea să fi aflat mai multe despre grăsanul ăla pe nume Sparrow şi despre roşcata aia voinică.

- Dar ce zici de Dorothy şi Gilbert?

- Am vrut să te întreb ce părere ai tu despre ei. Crezi că are cine ştie ce sentimente paternale faţă de ei?

- Nu.

- Probabil vrei doar să mă descurajezi, a zis ea. Ei bine, cunoscându-i, e greu să îmi închipui că vreunul dintre ei ar putea fi vinovat, dar am încercat să las la o parte orice sentiment personal faţă de ei şi să o iau logic. Astă-noapte, înainte să mă culc, am făcut o listă cu toate...

- Nu e nimic mai bun ca să scapi de insomnie decât o schemă logică detaliată. E ca şi cum...

- Nu mă mai lua aşa peste picior. Nici performanţa ta de până acum n-aş zice că a fost cine ştie ce strălucită.

- N-am vrut să te supăr, am zis şi am sărutat-o. E o rochie nouă?

- Ah! Uite cum schimbi subiectul, ca un laş ce eşti.

27

În primele ore ale după-amiezei am trecut pe la Guild şi imediat ce ne-am dat mâinile l-am şi luat în primire.

- Nu mi-am adus avocatul. M-am gândit că dă mai bine dacă vin singur.

Pe frunte i-au apărut nişte cute şi a dat din cap ca şi cum l-aş fi jignit profund.

- Nu era vorba despre nimic de felul ăsta, a zis răbdător.

- Ba chiar era.

A oftat.

- N-aş fi zis că aţi face aceeaşi greşeală pe care o groază de lume o face, gândindu-se că, doar fiindcă noi... Ştiţi că suntem obligaţi să cercetăm orice unghi posibil, domnule Charles.

- Îmi sună cunoscut. Ei bine, ce doriţi să ştiţi?

- Tot ce vreau să ştiu e cine a ucis-o... şi cine l-a ucis pe tip.

- Încercaţi să-l întrebaţi pe Gilbert, am sugerat.

Guild şi-a încreţit buzele.

- De ce tocmai pe el?

- I-a spus soră-sii că ştie cine a făcut-o, i-a spus că a aflat de la Wynant.

- Adică s-a văzut cu tac'-su?

- Aşa zice ea că i-ar fi zis. N-am apucat să-l întreb personal.

El m-a privit cu ochii apoşi mijiţi.

- Ce naiba e cu adunătura asta de nebuni?

- Familia Jorgensen? Probabil că ştiţi la fel de multe despre ei cât ştiu şi eu.

- Ba nu ştiu, a zis, credeţi-mă pe cuvânt. Pur şi simplu nu-i pot citi deloc. Uite, s-o luăm pe doamna Jorgensen asta, ce poţi să spui despre ea?

- Că e blondă.

El a încuviinţat posac.

- Îhî, atâta ştiu şi eu. Dar uite care-i treaba, dumneata îi ştii de mult si din ce zice ea dumneata şi ea...

- Şi eu şi fiica ei, am zis, şi eu şi Julia Wolf, şi eu şi doamna Astor. Nu-i femeie să-mi reziste.

Ridică o mână.

- Nu zic că eu cred tot ce zice şi n-aveţi de ce să vă supăraţi. Şi, dacă-mi permiteţi să vă spun, aveţi o atitudine greşită. Vă purtaţi ca şi cum aţi crede că v-am pus gând rău, însă vă înşelaţi, vă înşelaţi cumplit.

- Poate, dar îmi vorbiţi cu subînţeles de ultima oară de când...

El m-a ţintuit cu ochii lui palizi şi a zis calm:

- Sunt poliţist şi am o treabă de făcut.

- Pot să accept asta. Mi-aţi spus să vin azi. Ce doriţi?

- Nu v-am spus să veniţi, v-am rugat.

- În regulă. Ce doriţi?

- Nu vreau asta, a zis el. Nu vreau nimic de genul ăsta. Până acum am vorbit de la bărbat la bărbat şi parc-aş vrea să continuăm cum am început.

- Dumneata ai schimbat placa.

- Nu cred că aveţi dreptate. Uite ce e, domnule Charles, aţi jura sau pur şi simplu mi-aţi spune privindu-mă în ochi că tot timpul ăsta aţi fost sută la sută sincer cu mine?

N-avea niciun rost să zic da - nu m-ar fi crezut. Am spus:

- Aproximativ.

- Aproximativ, a mormăit. Toată lumea mi-a spus aproximativ tot adevărul. Ce-mi trebuie mie e unu' cu sânge-n instalaţie, care să zică aia e.

Îl înţelegeam: ştiam cum se simte.

- Poate că niciunul dintre cei cu care aţi vorbit nu cunoaşte tot adevărul, am zis.

M-a privit cu o faţă schimonosită.

- E foarte posibil, aşa-i? Uite ce e, domnule Charles, am vorbit cu toţi

cei pe care i-am putut găsi. Dacă-mi mai găsiţi şi pe alţii, vorbesc şi cu ei. Vă referiţi la Wynant? Nu credeţi că toate resursele umane ale departamentului nostru lucrează zi şi noapte la găsirea lui?

- Mai e fiul lui, am sugerat.

- Mai e fiul lui, a fost el de acord. I-a chemat pe Andy şi pe un tip oacheş şi crăcănat pe nume Kline. Aduceţi-mi-l pe puştiul lui Wynant - închipuitu' ăla - vreau să vorbesc cu el. Cei doi au ieşit. El a continuat: Cum să vă zic, vreau oameni cu care să pot vorbi.

- Staţi cam prost cu nervii în după-masa asta, aşa-i? am întrebat eu. Îl aduceţi şi pe Jorgensen de la Boston?

El a ridicat din umerii masivi.

- După mine, povestea lui stă în picioare. Nu ştiu. Vreţi să-mi spuneţi ce părere aveţi despre ea?

- Sigur.

- Adevărul ăsta e, în după-masa asta sunt cam nervos, a zis. Astă-noapte n-am închis un ochi. Ăsta-i iad curat, nu viaţă. Nu ştiu de ce nu-mi dau demisia. Aş putea foarte bine să-mi cumpăr o bucată de teren, nişte sârmă ghimpată şi câteva vulpi argintii şi... În fine, să lăsăm asta... Jorgensen zice că în '25, când aţi pornit pe urma lui, a fugit în Germania, lăsându-şi nevasta de izbelişte - deşi nu ne-a zis prea multe despre asta - şi şi-a schimbat numele ca să vă fie mai greu să-l găsiţi şi din acelaşi motiv s-a temut să-şi reia vechea slujbă - aşa că şi-a spus tehnician sau ceva de genul ăsta -, şi nu se ajungea deloc cu banii. Zice că a lucrat pe unde-a putut, la orice-a găsit, dar din câte-mi dau seama eu, mai mult a făcut pe gigoloul, dacă mă-nţelegi, şi n-a prea găsit multe dame pline de bani. În fine, prin '27 sau '28 se afla la Milano - ăsta e un oraş din Italia - şi citeşte în Paris Herald că Mimi, recent divorţata soţie a lui Clyde Miller Wynant, a sosit la Paris. N-o cunoaşte personal şi nici ea pe el, dar ştie că e o blondă cam toantă căreia îi plac bărbaţii şi distracţia şi care n-are cine ştie minte. Se gândeşte probabil că o mare parte din banii lui Wynant trebuie să-i fi revenit ei după divorţ şi, după socotelile lui, oricât ar putea să scoată de la ea abia dacă ar compensa pentru banii de care l-a văduvit Wynant - n-ar face decât să ia înapoi ce-i aparţine de drept. Aşa că adună cu ceva efort banii pentru un bilet până la Paris şi se duce acolo. Pân-aici e corect?

- Sună plauzibil.

- Aşa m-am gândit şi eu. Ei bine, nu-i e deloc greu să o cunoască la Paris - o fi agăţat-o sau a pus pe cineva să le facă cunoştinţă sau ce s-o fi întâmplat - şi restul e la fel de simplu. Ei îi cade cu tronc - grămadă, conform spuselor lui - din prima clipă, şi nici una, nici două, ea e cu un pas înaintea lui, se gândeşte să se mărite cu el. Normal că el nu încearcă s-o convingă să se răzgândească. Ea primise o sumă ca lumea - două sute de mii de parai, Dumnezeule mare! - de la Wynant în loc de pensie alimentară, aşa că putea să se mărite iar liniştită, fără să-şi piardă alocaţia lunară, iar în felul ăsta el avea să se instaleze comod în sertarul cu bani. Aşa au şi făcut. Conform spuselor lui, a fost o căsătorie falsă, care a avut loc undeva în creierii unor munţi despre care el spune că sunt între Spania şi Franţa, şi a fost oficiată de

un preot spaniol pe un teritoriu care era în realitate francez, ceea ce înseamnă că n-a fost legală, dar mă gândesc că el acum încearcă să prevină o acuzaţie de bigamie. Pe mine personal nu mă interesează problema absolut deloc. Ideea e că a pus mâna pe bani şi a ţinut-o acolo până n-a mai fost niciun ban. Şi toată vremea asta, am înţeles, el zice că ea nu ştia despre el decât că se numeşte Christian Jorgensen, că e un tip pe care l-a cunoscut la Paris, şi n-a aflat adevărul decât în clipa când l-am arestat în Boston. E corect, da?

- E corect, am zis, în afară, cum spui şi dumneata, de căsătorie, şi până şi aia ar putea fi de fapt legală.

- Îhâm, şi ce mai contează acum, oricum? Deci vine iarna şi banii din cont sunt pe sfârşite şi el se pregăteşte s-o părăsească imediat ce se termină, şi atunci ea zice că poate ar fi bine să se întoarcă în America şi să-l mai tapeze pe Wynant de nişte bani. El zice că e de acord dacă e posibil, iar ea spune că e posibil, aşa că se urcă pe un vapor şi...

- Povestea cam scârţâie un pic aici, am spus.

- Ce vă face să credeţi asta? El nu se gândeşte c-o să ajungă la Boston, unde ştie că se află prima lui nevastă, şi se gândeşte să se ţină departe de cele câteva persoane care îl cunosc, în special de Wynant, şi cineva i-a spus că există o lege privitoare la prescriere care face ca totul să fie şters cu buretele după şapte ani. El se gândeşte că nu sunt cine ştie ce riscuri. Şi că n-or să facă mulţi purici aici.

- Tot nu-mi place partea asta a poveştii, am insistat, dar puteţi să continuaţi.

- Ei bine, a doua zi după sosirea aici - în timp ce ei încă mai încearcă să dea de Wynant - el are ghinion. Se întâlneşte pe stradă cu o prietenă a primei lui neveste - acea Olga Fenton -, şi ea îl recunoaşte. El se străduieşte s-o convingă să nu-l dea de gol la prima nevastă şi reuşeşte să tergiverseze lucrurile vreo două zile inventând o poveste ca dintr-un film - Doamne, ce imaginaţie mai are şi băiatul ăsta! -, dar n-o păcăleşte prea mult timp, şi ea se duce la duhovnicul ei şi-i povesteşte tot şi îl întreabă ce-ar trebui să facă şi el îi zice c-ar trebui să-i spună primei soţii, ceea ce ea şi face, şi data viitoare când îl vede pe Jorgensen îi spune ce-a făcut, şi el o şterge la Boston ca să încerce s-o împiedice pe prima nevastă să-i facă probleme şi acolo îl găsim noi şi-l săltăm.

- Şi vizita lui la casa de amanet? am întrebat.

- A făcut parte din poveste. El spune că era un tren pentru Boston care pleca în câteva minute şi nu avea suficienţi bani la el şi nici timp să se ducă acasă să ia - în afară că nu ardea de nerăbdare s-o vadă pe cea de-a doua soţie până n-o calma pe prima - şi băncile erau închise, aşa că şi-a pus gaj ceasul. Se leagă, ce să zic?

- Aţi văzut ceasul?

- Aş putea. De ce?

- Mă întrebam. Nu credeţi că s-a aflat până nu demult la celălalt capăt al lanţului pe care vi l-a predat Mimi?

El s-a îndreptat în scaun.

- Dumnezeule! Apoi a mijit ochii la mine bănuitor şi a întrebat:

- Ştiţi ceva despre asta sau doar...

- Nu. Doar mă întrebam. Şi ce zice acum despre cele două crime? Cine crede că le-a făcut?

- Wynant. Recunoaşte că o vreme a crezut că poate Mimi e făptaşa, dar zice că ea l-a convins că se înşală. Susţine că ea n-a vrut să-i spună cu ce îl are la mână pe Wynant. Poate că nu încearcă decât să se protejeze pe sine în felul ăsta. Nu am nici cel mai mic dubiu că voiau să-l folosească ca să stoarcă de la el banii pe care-i doreau.

- Atunci nu credeţi că ea a plantat cuţitul şi lanţul la locul crimei?

Guild şi-a tras colţurile gurii în jos.

- Le-ar fi putut planta ca să-l tapeze de bani. Care-i problema?

- E un pic prea complicat pentru un tip ca mine, am zis. Aţi aflat dacă Face Peppler încă mai e închis în Ohio?

- Este. Va fi eliberat săptămâna viitoare. Asta explică inelul cu diamant. Avea un amic afară, care i l-a trimis din partea lui. Se pare că aveau de gând să se căsătorească şi să se cuminţească amândoi după ce ieşea el, sau aşa ceva. În orice caz, directorul închisorii a zis că a văzut schimburi de scrisori în care asta scria. Peppler ăsta n-a vrut să-i spună directorului închisorii dacă ştie ceva care ne-ar fi de folos, şi directorul închisorii n-are nicio problemă să ne zică ce era în scrisorile alea, dacă ne e de vreun folos. Evident, chiar şi atâta ne ajută, că ne dă motivul. Să zicem că Wynant e gelos şi ea poartă inelul celuilalt tip şi se pregăteşte să plece cu el. Asta îl... Se opri ca să răspundă la telefon. Da, zise în receptor. Da... Poftim? ... Sigur... Sigur, dar lasă pe cineva acolo ... Aşa.

Împinse telefonul mai încolo.

- Încă o pistă falsă despre crima de ieri din West Twenty-ninth Street.

- A, am zis. Mi s-a părut că aud numele lui Wynant. Ştiţi cum se aud unele voci la telefon.

Se îmbujoră, îşi drese glasul.

- Poate că vi s-a părut - de ce nu, e posibil. Îhî, poate aşa s-a auzit - de ce nu. Era să uit: l-am verificat pe tipul ăla, Sparrow, pentru dumneata.

- Si ce-ati aflat?

- Nu prea cred că ne ajută cu ceva. Îl cheamă Jim Brophy. Se pare că-i făcea jocul amicei lui Nunheim, care era supărată pe tine şi el era pur şi simplu atât de beat că-şi închipuise că poate să-i intre în graţii dacă-ţi sare la beregată.

- O idee inspirată, am zis. Sper că nu i-aţi făcut probleme lui Studsy.

- E amic cu dumneata? E un fost puşcăriaş, cred că ştiţi, cu un cazier cât braţul dumitale.

- Sigur. Chiar eu l-am trimis la mititica odată. Am început să-mi adun pălăria şi paltonul. Sunteţi ocupat. Fug şi eu şi...

- Nu, nu, a zis el. Mai rămâneţi dacă aveţi timp. Tre' să-mi vină nişte chestii care s-ar putea să vă intereseze şi poate-mi daţi o mână de ajutor şi cu puştiul lui Wynant.

M-am aşezat la loc.

- Poate v-ar plăcea să beţi ceva, a sugerat, deschizând un sertar de la birou.

N-am prea avut noroc la viaţa mea cu băuturile oferite de poliţişti, aşa că am zis:

- Nu, mersi.

Telefonul lui a sunat din nou şi el a zis în receptor:

- Da... Da... E-n regulă. Să intre. De data asta n-am mai auzit niciun cuvânt.

S-a legănat în scaun, dându-se pe spate, şi şi-a pus picioarele pe birou.

- Uite ce e, am vorbit serios când v-am spus despre ferma de vulpi argintii şi vreau să vă întreb ce părere aveţi: dacă mi-aş face-o în California?

Tocmai încercam să mă hotărăsc dacă să-i spun despre fermele de lei şi struţi din partea de sud a statului când s-a deschis uşa şi un grăsan roşcat l-a adus pe Gilbert Wynant. Unul dintre ochii lui Gilbert era complet închis din cauza umflăturii din jurul lui şi prin gaura din cracul stâng al pantalonului i se vedea genunchiul

I-am spus lui Guild:

- Când le ziceţi să vi-i aducă, vi-i aduc, văd.

- Staţi, mi-a zis. E mai mult decât credeţi. I se adresă grăsanului roşcat: Dă-i drumul, Flint, zi ce-ai de zis.

Flint se şterse la gură cu dosul mâinii.

- S-o spun p-a dreaptă, băieţaşu' are ceva vână. Nu zici când îl vezi, dar credeţi-mă, nu voia deloc să vină cu mine, vă spun precis. Şi, Doamne, ce viteză poa' să bage!

Guild mormăi:

- Eşti un erou şi o să vorbesc cu comisaru' imediat să-ţi dea o medalie, dar lasă asta acum. Zi ce-ai de zis.

- Nu ziceam c-am făcut cine ştie ce vitejie, a protestat Flint. Eu doar...

- Mă doare undeva de ce-ai făcut tu, a zis Guild. Vreau să ştiu ce-a făcut el.

- Da, domnule, acolo voiam s-ajung. Azi-dimineaţă la opt l-am schimbat pe Morgan şi a fost linişte şi pace ca de obicei, nici ţipenie, cum se zice, până pe la două şi zece, şi atunci ce crezi că aud? Cheia în broască.

Şi-a supt buzele şi ne-a dat ocazia de a ne exprima uimirea.

- Apartamentul do'n'şoarei Wolf, mi-a explicat Guild, am avut eu o bănuială.

- Şi ce mai bănuială! exclamă Flint, practic copleşit de admiraţie. Măiculiţă, ce mai bănuială! Guild îi aruncă o privire furioasă şi Flint continuă grăbit: Da, domnule, o cheie, şi se deschide uşa şi intră tinerelu' de-l vedeţi aici. Îi zâmbi lui Gilbert mândru şi afectuos. Părea speriat de moarte şi când sar la el fuge pe lângă mine ca apucat de streche şi abia la primu' etaj reuşesc să-l prind şi atunci, ce să vezi, drace, sare la mine şi tre' să-i trag una zdravănă peste ochi ca să-l potolesc. Nu arată cine ştie ce, dar...

- Ce-a făcut în apartament? a întrebat Guild.

- N-a apucat să facă nimic. Eu...

- Adică ai sărit la el fără să aştepţi să vezi ce are de gând? Venele de la

gâtul lui Guild pulsau atât de tare că părea că stă să-i explodeze gulerul, iar chipul i se făcuse la fel de roşu precum părul lui Flint.

- M-am gândit că e mai bine să nu risc.

Guild m-a fixat cu ochi mânioşi, neîncrezători. M-am străduit din răsputeri să nu las să mi se citească nimic pe faţă. A zis cu glasul sugrumat:

- Mulţumesc, Flint. Aşteaptă afară.

Roşcatul părea nedumerit. A zis încet „Da, domnule. Uitaţi cheia!". A pus cheia pe biroul lui Guild şi s-a îndreptat spre uşă. Apoi şi-a răsucit capul peste umăr şi-a zis:

- Cică e băiatu' lu' Clyde Wynant. Râse vesel.

Guild, încă nestăpân pe vocea lui, a zis:

- Nu zău, aşa ţi-a zis?

- Da. Parcă l-am mai văzut pe undeva. Ceva îmi zice c-a făcut parte din banda lui Big Shorty Dolan. Parcă l-am mai văzut prin...

- Afară! a răcnit ameninţător Guild, şi Flint a ieşit. Guild a gemut din adâncul trupului masiv. Tembelul ăsta mă scoate din minţi. Auzi, banda lui Big Shorty Dolan! Dumnezeule mare! Clătină din cap fără speranţă şi i se adresă lui Gilbert: Ei bine, fiule?

- Ştiu că n-ar fi trebuit s-o fac, spuse Gilbert.

- Hai, c-ai început bine, a zis Guild jovial. Chipul său îşi revenea. Cu toţii greşim. Trage-ţi un scaun şi hai să vedem ce putem face ca să te ajutăm să ieşi din situaţia asta. Vrei ceva pentru ochi?

- Nu, mulţumesc, e în regulă. Gilbert mută un scaun mai aproape de Guild şi se aşeză.

- Idiotul ăla te-a luat la bătaie doar ca să facă şi el ceva?

- Nu, nu, a fost vina mea. Am... chiar i-am opus rezistenţă.

- Mă rog, a zis Guild, nimănui nu-i place să fie arestat, bănuiesc. Care-i problema?

Gilbert s-a uitat la mine cu ochiul cel bun.

- Locotenentul Guild hotărăşte ce se întâmplă cu tine, i-am zis. Dacă vei coopera, va fi mai blând cu tine.

Guild încuviinţă cu toată seriozitatea.

- Aşa şi e. Se aşeză comod în scaun şi întrebă pe un ton amical: De unde aveai cheia?

- Mi-a trimis-o tata împreună cu scrisoarea.

Scoase un plic alb din buzunar şi i-l dădu lui Guild. M-am aşezat în spatele lui Guild şi m-am uitat la plic peste umărul său. Adresa era scrisă la maşină, D-nul Gilbert Wynant, Hotelul Courtland, şi nu avea niciun timbru lipit pe ea.

- Când ai primit-o? l-am întrebat.

- Am găsit-o la recepţie aseară când am ajuns, pe la ora zece. N-am întrebat recepţionerul când venise, dar nu cred că o avea când am ieşit în oraş cu tine, fiindcă mi-ar fi dat-o.

În plic erau două coli de hârtie acoperite cu aceleaşi litere stângace de maşină de scris. Am citit odată cu Guild:

Dragă Gilbert,

Dacă toţi anii ăştia au trecut fără să fi păstrat legătura cu tine, a fost doar pentru că aşa a dorit mama ta şi dacă acum rup această tăcere cu rugămintea de a mă ajuta e fiindcă doar o mare nevoie mă poate face să trec peste dorinţele mamei tale. În plus, acum eşti bărbat în toată firea şi simt că tu însuţi eşti singurul care trebuie să hotărască dacă e cazul să ne purtăm ca nişte persoane între care există legături de sânge. Cred că ştii deja că acum mă aflu într-o situaţie jenantă în legătură cu aşa-zisa ucidere a Juliei Wolf şi am credinţa că încă îmi mai porţi atâta afecţiune încât cel puţin să speri că sunt total nevinovat, în orice fel, de orice complicitate la povestea asta, lucru perfect adevărat.

Apelez la ajutorul tău pentru a-mi demonstra nevinovăţia odată pentru totdeauna în faţa poliţiei şi a lumii, cu toată încrederea că, fie şi în cazul în care n-aş putea conta pe afecţiunea ta pentru mine, aş putea totuşi conta pe dorinţa ta firească de a face orice îţi stă în putere pentru a păstra nepătat numele care este şi al tău şi al surorii tale, ca şi al tatălui vostru.

Apelez la tine şi fiindcă, deşi am un avocat capabil care crede în nevinovăţia mea şi care ştiu că se va da peste cap s-o dovedească şi am speranţa că va reuşi să-l convingă pe domnul Nick Charles să-l asiste în acest demers, nu le pot cere nici unuia dintre ei să întreprindă o asemenea acţiune practic ilegală, şi nici nu ştiu pe nimeni altcineva în afară de tine în care să îndrăznesc să mă încred. Ceea ce doresc să faci este să te duci mâine la apartamentul Juliei Wolf de pe East 54th St. nr. 411, în care vei intra cu ajutorul cheii din plic şi între paginile cărţii Barocul vei găsi o anume hârtie sau declaraţie pe care trebuie să o citeşti şi să o distrugi imediat. Trebuie să ai grijă să o distrugi complet, fără să laşi nici măcar un gram de scrum şi, după ce-o vei citi, vei şti de ce trebuie să faci asta şi vei înţelege de ce ţi-am încredinţat această sarcină ţie. În eventualitatea că va interveni ceva care să necesite o schimbare în plan, te voi suna în seara asta, târziu.

Dacă nu primeşti nicio veste de la mine îţi voi telefona mâine-seară ca să aflu dacă ai dus la îndeplinire instrucţiunile mele şi ca să fac aranjamentele pentru o întâlnire. Am toată încrederea că vei înţelege uriaşa răspundere pe care o pun pe umerii tăi şi că nu am greşit când am avut încredere în tine.

Cu afecţiune,
Tatăl tău

Sub „Tatăl tău" se vedea semnătura lăbărţată a lui Wynant, în cerneală.

Guild aştepta să spun ceva. Eu aşteptam să zică el ceva. După câteva momente de aşteptare reciprocă, l-a întrebat:

- Şi ţi-a dat telefon?

- Nu, domnule.

- De unde ştii? am întrebat. Nu i-ai spus centralistei să nu-ţi transfere niciun apel?

- D-da, e-adevărat. Mi-era teamă c-o să aflaţi cine e dacă sună când eraţi la noi, dar cred că ar fi lăsat totuşi vreun mesaj centralistei, şi n-a lăsat.

- Atunci înseamnă că nu te-ai văzut cu el?

- Nu.

- Şi nu ţi-a spus cine a ucis-o pe Julia Wolf?

- Nu.

- Aşadar, ai minţit-o pe Dorothy?

A lăsat capul în jos şi a încuviinţat, cu ochii în podea.

- Am fost - a fost... cred c-a fost vorba de gelozie. Acum a ridicat privirea către mine şi era îmbujorat la faţă. Înţelegeţi, Dorry mă admiră şi crede că ştiu mai mult decât oricine altcineva despre aproape orice subiect şi - mă-nţelegeţi - dacă voia să afle ceva venea la mine şi întotdeauna făcea ce-i spuneam şi pe urmă, când a început să se vadă cu dumneavoastră, totul s-a schimbat. Dumneavoastră eraţi cel pe care-l admira şi-l respecta mai mult... E normal, vreau să spun, ar fi fost proastă să n-o facă, fiindcă nu există comparaţie între noi, firește, dar eu - bănuiesc c-am fost gelos şi frustrat - mă rog, nu tocmai frustrat, fiindcă şi eu vă admiram, dar voiam să fac ceva care s-o impresioneze din nou - să mă dau mare, cred că aţi putea zice - şi când am primit scrisoarea aia i-am spus că l-am văzut pe tata şi el mi-a zis cine a comis acele crime, aşa ca ea să creadă că eu ştiu lucruri pe care nici măcar dumneavoastră nu le ştiţi. Se opri, cu respiraţia tăiată, şi îşi şterse faţa cu o batistă.

Am aşteptat în continuare o reacţie din partea lui Guild şi, la scurt timp, acesta a zis:

- Ei, fiule, cred că n-ai făcut chiar aşa de mult rău, dacă eşti sigur că nu ne ascunzi şi alte lucruri pe care ar trebui să le ştim.

Băiatul scutură din cap.

- Nu, domnule, nu vă ascund nimic.

- Nu ştii nimic despre cuţitul şi ceasul ăla pe care ni le-a dat maică-ta?

- Nu, domnule, şi n-am ştiut de ele decât după ce vi le-a dat.

- Ce face? am întrebat.

- A, bine, cred, deşi a zis că azi o să stea în pat.

Guild miji ochii.

- Dar ce-are?

- Isterie, i-am spus. Ea şi fiică-sa s-au certat astă-noapte şi ea şi-a ieşit din ţâţâni.

- De la ce s-au luat?

- Dumnezeu ştie, una dintre ciondănelile alea tipic feminine.

„Hmmm" făcu Guild şi-şi frecă bărbia.

- Avea dreptate Flint când a zis că n-ai apucat să cauţi hârtia aia? l-am întrebat pe băiat.

- Da. N-am avut timp nici măcar să închid uşa când a sărit la mine.

- Am nişte detectivi de milioane, bombăni Guild. N-a strigat şi „Bau!" când a sărit la tine? Dar să lăsăm asta. Ei bine, fiule, pot să fac unul din două lucruri, care anume de tine depinde. Pot să te mai ţin o vreme sau pot să-ţi dau drumul în schimbul promisiunii că o să-mi dai de veste imediat ce tatăl tău ia legătura cu tine şi îmi spui ce-ţi zice şi unde vrea să vă întâlniţi, dacă vrea.

Am intervenit înainte ca Gilbert să apuce să zică ceva:

- Nu poţi să-i ceri asta, Guild. E propriul lui tată.

- Nu pot, ziceţi? Mă privi schimonosit. Nu-i pentru binele lu' ta-su, dacă e nevinovat?

N-am zis nimic.

Chipul lui Guild se destinse încet.

- Bine atunci, fiule, să zicem că-ţi dau drumul în schimbul unei promisiuni. Dacă tatăl tău sau altcineva te roagă să faci ceva, îmi promiţi că le spui că nu poţi, fiindcă mi-ai dat cuvântul tău de onoare că n-ai s-o faci?

Băiatul se uită la mine.

- Mi se pare de bun simţ, am zis.

- Da, domnule, vă dau cuvântul meu, a spus Gilbert.

Guild făcu un gest larg cu mâna.

- Bine. Fugi.

Băiatul se ridică mulţumind frumos şi se întoarse spre mine:

- O să mai...

- Aşteaptă-mă afară, i-am zis, dacă nu te grăbeşti.

- Bine. La revedere, domnule locotenent Guild, şi vă mulţumesc.

Ieşi.

Guild înşfăcă telefonul şi ordonă să-i fie adusă cartea Barocul şi hârtia din ea. Apoi, îşi împreună mâinile la ceafă şi începu să se legene în scaun.

- Deci cum stăm?

- Habar n-am, am zis.

- Doar nu vreţi să-mi spuneţi că tot nu credeţi c-a făcut-o Wynant?

- Ce contează ce cred eu? Aveţi destule împotriva lui acum, cu ce v-a dat Mimi.

- Contează foarte mult, m-a asigurat el. Chiar aş vrea să ştiu ce credeţi şi de ce.

- Soţia mea crede că el încearcă să acopere pe altcineva.

- Serios? Hmmm. Niciodată n-am ignorat intuiţia feminină şi, dacă nu vă supăraţi că vă spun, doamna Charles e o femeie al naibii de deşteaptă. Şi ea despre cine crede că e vorba?

- Ultima oară când am vorbit cu ea nu avea nicio certitudine.

El oftă.

- Păi, poate hârtia după care l-a trimis pe puşti o să ne spună ceva.

Dar hârtia nu ne-a spus nimic în după-masa respectivă. Oamenii lui Guild n-au putut s-o găsească, aşa cum n-au găsit niciun exemplar din Barocul în niciuna dintre camerele locuinţei femeii moarte.

29

Guild l-a chemat iar la el pe roşcatul Flint şi l-a luat la şuturi. Roşcatul a slăbit cinci kile, dar a ţinut-o morţiş că Gilbert n-a avut nicio şansă să atingă ceva din apartament şi că atâta timp cât oamenii lui au făcut de pază nimeni n-a atins nimic. Nu-şi amintea să fi văzut o carte cu titlul Barocul, dar nu era genul de la care să te aştepţi să ţină minte vreun titlu de carte. Încercă să fie de ajutor şi dădu tot felul de sugestii tembele până când Guild îl dădu furios afară.

- Probabil că puştiul mă aşteaptă afară, am zis, dacă credeţi că are vreun rost să mai vorbiţi o dată cu el.

- Credeţi că are?

- Nu.

- Bine atunci. Dar ce Dumnezeu, cineva a luat cartea aia şi o să...

- De ce? am întrebat.

- De ce ce?

- De ce trebuia musai să fie acolo şi s-o fi luat cineva?

Guild se scărpină în bărbie.

- Ce vreţi să spuneţi cu asta?

- Nu s-a întâlnit cu Macaulay la Plaza în ziua crimei, nu s-a sinucis în Allentown, zice că n-a primit decât o mie de dolari de la Julia Wolf când el credea c-o să primească cinci, zice că erau doar prieteni când noi credem că erau amanţi, ne dezamăgeşte prea tare ca să pot avea cine ştie ce încredere în ce spune.

- Adevărul e, a zis Guild, că aş pricepe mai bine totul dacă ori ar veni, ori ar fugi. Bântuie mereu p-aici, doar ca să încurce iţele, de nu mai înţeleg nimic.

- Îi supravegheaţi atelierul?

- Să zicem, oarecum. De ce?

- Nu ştiu, am zis cu sinceritate, decât că ne-a tot arătat cu degetul o groază de lucruri care nu ne-au dus nicăieri. Poate c-ar trebui să fim puţin atenţi la lucrurile pe care nu ni le-a arătat, iar atelierul e unul dintre ele.

- Hmmm, făcu Guild.

Am spus „Vă las cu acest gând optimist", şi mi-am pus pălăria şi haina.

- Şi, dacă vreau să dau de dumneavoastră diseară târziu, cum să fac?

Mi-a dat numărul lui de telefon, ne-am strâns mâinile şi am plecat.

Gilbert Wynant mă aştepta pe hol Niciunul dintre noi n-a zis nimic până nu ne-am urcat în taxi. Atunci a întrebat:

- Crede c-am zis adevărul, nu?

- Sigur. De ce, nu-i aşa?

- A, ba da, dar lumea nu te crede întotdeauna. N-o să-i ziceţi nimic despre asta mamei, da?

- Dacă nu vrei tu, nu.

- Mulţumesc. După părerea dumneavoastră, unde are mai multe şanse

un tânăr, în vest, sau aici în est?

Mi l-am imaginat lucrând la ferma de vulpi a lui Guild, în timp ce-i răspundeam:

- Nu acum. Te gândeşti să pleci în vest?

- Nu ştiu. Vreau să fac ceva. Se joacă nervos cu cravata. O să vi se pară o întrebare ciudată: cât de răspândit e incestul?

- Destul, i-am zis; de-asta şi avem un termen pentru el.

Se îmbujoră la faţă.

- Nu fac mişto de tine, i-am zis. E unul dintre lucrurile pe care nu le ştie nimeni. N-ai cum să afli asta.

Apoi au urmat câteva lungi moment de tăcere, după care el a zis:

- Mai am o întrebare ciudată pe care aş vrea să v-o pun: ce părere aveţi despre mine? Era mai stresat când m-a întrebat asta decât fusese Alice Quinn.

- Eşti în regulă, i-am spus, dar te înşeli amarnic.

Privi afară, pe geam.

- Sunt îngrozitor de tânăr.

A urmat un nou moment de tăcere. Apoi a tuşit şi din colţul gurii i-a picurat puţin sânge.

- Ti-a dat borşul individul, am zis.

El a încuviinţat ruşinat şi şi-a dus o batistă la gură.

- Nu sunt cine ştie ce forţos.

La Courtland nu m-a lăsat să-l ajut să se dea jos din taxi şi a insistat că se descurcă singur, dar am urcat cu el, bănuind că altfel n-ar spune nimănui nimic despre starea lui.

Am sunat la apartament înainte să apuce să-şi scoată cheia, iar Mimi a deschis uşa. A făcut ochii mari când i-a văzut ochiul vânăt.

- E rănit, i-am zis. Bagă-l în pat şi cheamă un doctor.

- Ce s-a întâmplat?

- Wynant l-a trimis unde nu trebuia.

- Unde?

- Lasă asta, vorbim după ce-l oblojim un pic.

- Dar Clyde a fost aici, a spus ea. De-asta te-am sunat.

- Poftim?

- A fost aici. A încuviinţat din cap cu putere. Şi a întrebat de Gil. A stat o oră sau mai bine. Nu sunt nici zece minute de când a plecat.

- Bine, hai să-l băgăm în pat.

Gilbert a ţinut-o pe-a lui, că n-are nevoie de niciun ajutor, aşa că l-am lăsat în dormitor cu mama lui şi m-am dus la telefon.

- A sunat cineva? am întrebat-o pe Nora când a răspuns.

- Da, domnule. Domnii Macaulay şi Guild doresc să le telefonaţi. De asemenea, Jorgensen şi Quinn. Până acum, niciun copil.

- Când a sunat Guild?

- Acum vreo cinci minute. Te superi dacă mănânci singur? Larry m-a rugat să mergem împreună la noul spectacol cu Osgood Perkins.

- Du-te! Ne vedem mai târziu.

L-am sunat pe Herbert Macaulay.

- Întâlnirea s-a contramandat, mi-a spus. M-a sunat amicul nostru, care iar mai pune nu ştiu ce la cale. Uite ce e, Charles, eu mă duc la poliţie. M-am săturat până peste cap.

- Cred că nu ai ce altceva să faci acum, am zis. Şi eu mă gândeam să sun un poliţist. Sunt acasă la Mimi. A fost aici până acum câteva minute. L-am ratat la mustaţă.

- Ce făcea acolo?

- O să aflu imediat.

- Vorbeai serios cu sunatul la poliţie?

- Sigur.

- Atunci rămâne că suni tu şi trec şi eu mai târziu pe la tine.

- Bine. Ne vedem mai încolo.

L-am sunat pe Guild.

- Am primit o veste imediat după ce-aţi plecat, mi-a zis. Sunteţi într-un loc în care puteţi vorbi?

- Sunt acasă la doamna Jorgensen. A trebuit să-l aduc pe puşti acasă. Flăcăul ăla al dumitale cu părul roşu i-a cam dat borşul pe undeva pe dinăuntru.

- Îl omor pe tembelul ăla, a zis el nervos. Atunci mai bine nu vorbesc.

- Şi eu am nişte veşti. Wynant a fost aici în după-amiaza asta cam o oră, conform spuselor doamnei Jorgensen, şi a plecat cu doar câteva minute înainte să ajung eu aici.

A urmat un moment de tăcere, apoi el a spus:

- Staţi aşa. Vin şi eu imediat.

Mimi intră în living în timp ce eu căutam numărul de telefon al familiei Quinn.

- Crezi că e rănit grav? m-a întrebat.

- Nu ştiu, dar ar trebui să-ţi chemi imediat doctorul. I-am dat telefonul. Când a terminat de vorbit, am zis: Le-am spus poliţiştilor că Wynant a fost aici.

Ea a încuviinţat.

- De-asta te sunasem, ca să întreb dacă ar trebui să le spun.

- L-am sunat şi pe Macaulay. Vine şi el.

- Nu poate să facă nimic, a zis indignată. Clyde mi le-a dat de bună voie - sunt ale mele.

- Ce sunt ale tale?

- Obligaţiunile, banii.

- Ce obligaţiuni? Ce bani?

S-a dus la masă şi a tras sertarul.

- Vezi?

Înăuntru se aflau trei pachete de obligaţiuni legate cu elastice groase. Deasupra lor se afla un cec rozaliu emis de Park Avenue Trust Company pe numele lui Mimi Jorgensen şi suma de zece mii de dolari, semnat Clyde Miller Wynant şi datat 3 ianuarie 1933.

- E datat peste cinci zile, am zis. Ce mai e şi prostia asta?

- Mi-a zis că n-are atâţia bani în cont şi că ar putea să nu apuce să depună în următoarele zile.

- O să ai foarte multe explicaţii de dat, am avertizat-o. Sper că eşti pregătită.

- Nu văd de ce, a protestat ea. Nu văd de ce soţul meu - fostul meu soţ - nu poate să asigure traiul meu şi al copiilor săi dacă aşa vrea el.

- Las-o baltă. Ce i-ai vândut?

- Să-i vând?

- Da. Ce ai promis c-o să faci în următoarele câteva zile, ca el să fie mulţumit şi să aibă grijă ca cecul să fie valabil?

Şi-a luat o mină nerăbdătoare.

- Pe cuvânt, Nick, câteodată am impresia că eşti cam greu de cap, cu toate bănuielile astea ale tale.

- Fac cursuri pentru asta. Încă trei lecţii şi-mi iau diploma. Dar adu-ţi aminte că ieri te-am avertizat că probabil o să sfârşeşti în...

- Taci, a ţipat. Mi-a pus mâna la gură. Chiar trebuie să zici întruna chestia asta? Ştii cât de tare mă sperie... Glasul îi deveni blând şi linguşitor. Sigur că înţelegi prin ce trec în zilele astea, Nick. Nu poţi să fii şi tu un pic mai amabil?

- Lasă-mă pe mine, am zis. Tu să-ţi faci griji pentru ce crede poliţia. M-am dus înapoi la telefon şi am sunat-o pe Alice Quinn. Sunt Nick. Nora a zis că tu...

- Da. L-ai văzut pe Harrison?

- Nu, de când l-am lăsat cu tine.

- Mă rog, dacă-l vezi, să nu-i spui nimic despre ce-am zis astă-noapte, da? N-am vrut să spun ce-am spus, niciun cuvânt.

- Nici n-am crezut, am asigurat-o, şi oricum n-am să spun nimănui despre asta. Cum se simte azi?

- A plecat, a zis ea.

- Poftim?

- A plecat. M-a părăsit.

- A mai făcut asta şi altă dată. O să se întoarcă.

- Ştiu, dar de data asta mi-e frică. Nu s-a dus la birou. Sper că e doar beat pe undeva şi... Nick, chiar crezi că e îndrăgostit de fata aia?

- El pare să creadă că da.

- Ţi-a spus ţie c-o iubeşte?

- Asta nu înseamnă nimic.

- Crezi c-ar ajuta la ceva să vorbeşti cu ea?

- Nu.

- De ce nu vorbeşti? Crezi că îl iubeşte?

- Nu.

- Ce-i cu tine? m-a întrebat enervată.

- Nu, nu sunt acasă.

- Poftim? A, adică eşti într-un loc în care nu poţi să vorbeşti?

- Exact.

- Eşti... eşti la ea acasă?

- Da.
- Ea e acolo?
- Nu.
- Crezi că e cu el?
- Nu ştiu. Nu cred.
- Mă suni când poţi vorbi sau, şi mai bine, vrei să treci pe la mine?
- Sigur, i-am promis şi am închis.

Mimi mă privea cu un licăr amuzat în ochii ei albaştri.

- Cineva ia în serios prostelile odraslei mele? Când nu i-am răspuns, a râs şi a întrebat: Dorry continuă să fie demoazela persecutată de căpcăuni?
- Cred că da.
- Păi o s-o ţină aşa atâta timp cât reuşeşte să facă măcar un singur om s-o creadă. Şi tocmai tu, dintre toţi oamenii, să te laşi prostit în halul ăsta, tu care te temi să crezi că... ei bine, că eu, de pildă, aş putea vreodată să spun adevărul.
- E şi asta o idee, am zis. Înainte de a mai putea adăuga ceva, s-a auzit soneria.

Mimi l-a invitat pe doctor înăuntru - era un bărbat durduliu şi în vârstă, cocârjat şi cu mers clătinat - şi l-a dus la Gilbert.

Am deschis iar sertarul de la masă şi m-am uitat la obligaţiuni, Postal Telegraph & Cable 5s, Sao Paulo City 6½s, American Type Founders 6s, Certain-teed Products 5½s, Upper Austria 6½s, United Drugs 5s, Philippine Railway 4S, Tokio Electric Lighting 6s[1], cam şaizeci de mii de dolari valoare nominală, am adunat şi - am estimat - cam între un sfert şi o treime valoare reală pe piaţă.

Când s-a auzit soneria am închis sertarul şi i-am dat drumul lui Macaulay.

Părea obosit. S-a aşezat fără să-şi scoată paltonul şi a zis:

- Aşa, loveşte-mă. Ce-a căutat aici?
- Deocamdată ştiu doar că i-a dat lui Mimi nişte obligaţiuni şi un cec.
- Stiu asta. S-a scotocit în buzunar şi mi-a dat o scrisoare:

> Dragă Herbert,
>
> Astăzi îi dau d-nei Mimi Jorgensen titlurile de valoare menţionate mai jos şi un cec de zece mii de dolari plătibil de către trustul din Park Avenue şi datat 3 ian. Te rog să aranjezi să fie destui bani la data respectivă în cont ca să fie acoperit. Te-aş sfătui să mai vinzi nişte obligaţiuni emise de companiile de utilitate publică, dar foloseşte-ţi propriul discernământ.
>
> Am ajuns la concluzia că în momentul ăsta nu mai pot rămâne la New York şi probabil n-am să mă pot întoarce câteva luni, dar o să comunic cu tine din când în când. Îmi pare rău că nu pot să mai stau să mă văd cu tine şi cu Charles în seara asta.

[1] 5s, 6½s, 6s etc.: dobânda anuală

Al tău,
Clyde Miller Wynant

Sub semnătura lăbărţată era o listă cu titlurile respective.

- Cum a ajuns la tine? am întrebat.

- Prin curier. Pentru ce crezi c-o plăteşte?

Am clătinat din cap.

- Am încercat să aflu. Ea zice că el a vrut să le asigure un trai decent ei şi copiilor lor.

- Posibil, la fel de posibil cât e ca ea să spună adevărul.

- Şi obligaţiunile? am întrebat. Am crezut că toate bunurile lui sunt în mâinile tale.

- Aşa am crezut şi eu, dar pe astea nu le aveam, nici nu ştiam că le are. Şi-a pus coatele pe genunchi şi capul în mâini.

- Ce bine-ar fi dacă aş putea să pun cap la cap toate lucrurile pe care nu le ştiu...

30

Mimi intră împreună cu medicul, îi zise un pic înţepată „A, bună ziua!" lui Macaulay şi dădu mâna cu el.

- Domnul doctor Grant, domnul Macaulay, domnul Charles.

- Ce face pacientul? am întrebat.

Doctorul Grant îşi drese glasul şi spuse că nu crede că Gilbert are ceva grav, ceva urme ale bătăii, o uşoară hemoragie firească, trebuie să se odihnească, totuşi. Îşi drese iar glasul şi zise că e fericit că ne-a cunoscut, iar Mimi îl conduse spre ieşire.

- Ce-a păţit băiatul? m-a întrebat Macaulay.

- Wynant l-a trimis după cai verzi pe pereţi, în apartamentul Juliei, şi acolo a dat peste un poliţai care nu ştia de glumă.

- V-a spus domnul Charles despre obligaţiuni şi despre cec? a întrebat Mimi care revenise între timp.

- Am primit un bilet de la domnul Wynant în care-mi spunea că vi le dă, a zis Macaulay.

- Atunci nu e nicio...

- Problemă? Eu nu ştiu să fie vreuna.

Ea se destinse uşor şi răceala din privire i se mai estompă.

- Nu văd de ce-ar fi, dar lui - arătă spre mine - îi place să mă bage-n sperieţi.

Macaulay zâmbi politicos.

- Pot să vă întreb dacă domnul Wynant v-a spus ceva despre planurile sale?

- Parcă a zis că o să plece, dar nu cred că l-am ascultat prea atentă. Nu-mi amintesc dacă mi-a spus când şi unde pleacă.

Mi-am manifestat scepticismul printr-un mormăit; Macaulay a vrut să pară că o crede:

- A zis ceva ce mi-aţi putea repeta despre Julia Wolf, ori despre greutăţile lui, ori despre orice lucru legat în vreun fel de crimă? a întrebat.

Ea a scuturat din cap cu putere.

- Nimic ce aş putea să repet sau să reproduc din amintire, absolut niciun cuvânt. L-am întrebat despre asta, dar ştiţi cum se fofilează atunci când vrea. Nici măcar o interjecţie n-am reuşit să scot de la el pe tema asta.

I-am pus întrebarea pe care Macaulay părea prea politicos s-o rostească:

- Şi despre ce-a vorbit, atunci?

- Sincer, despre nimic, decât despre noi şi copii, mai ales despre Gil. Era foarte nerăbdător să-l vadă şi a aşteptat aproape o oră, sperând c-o să vină. A întrebat despre Dorry, dar n-a părut foarte interesat.

- Ţi-a spus ceva despre faptul că i-a scris lui Gilbert?

- Niciun cuvânt. Pot să vă reproduc întreaga noastră conversaţie, dacă vreţi. N-am ştiut că vine, nici măcar nu m-a sunat de jos. Pur şi simplu am auzit soneria şi când m-am dus la uşă, în prag se afla el, un pic mai bătrân decât ultima oară când l-am văzut şi chiar mai slab, şi i-am zis „Clyde, ce surpriză!" sau ceva de genul ăsta, şi el a întrebat „Eşti singură?" I-am spus că da şi a intrat. Pe urmă el...

S-a auzit soneria şi s-a dus să deschidă.

- Ce părere ai despre toate astea? m-a întrebat Macaulay cu glas şoptit.

- Când o să încep s-o cred pe Mimi, am zis, sper să am suficient de multă minte măcar să n-o recunosc public.

Ea s-a întors însoţită de Guild şi Andy. Guild m-a salutat dând din cap şi i-a strâns mâna lui Macaulay, după care s-a întors spre Mimi şi a zis:

- Ei bine, doamnă, va trebui să vă rog să-mi spuneţi...

Macaulay l-a întrerupt:

- Cred că e mai bine să mă lăsaţi pe mine să vă spun ce am de spus mai întâi, locotenente. Cred că povestea doamnei Jorgensen mai poate aştepta puţin şi...

Guild flutură o mână spre avocat.

- Vă rog.

Se aşeză la capătul canapelei.

Macaulay îi relată ce îmi spusese şi mie în dimineaţa respectivă. Când menţionă că îmi spusese toate astea în dimineaţa aceea, Guild îmi aruncă o privire posacă, apoi mă ignoră cu desăvârşire. Guild nu-l întrerupse pe Macaulay, care îşi spuse povestea clar şi concis. Mimi dădu să spună ceva de vreo două ori, dar de fiecare dată tăcu, ascultând mai departe. Când Macaulay îşi încheie povestea, îi înmână lui Guild biletul despre obligaţiuni şi

cecul.

- Astea au venit în după-masa asta, prin curier.

Guild citi biletul cu atenţie şi i se adresă lui Mimi:

- E rândul dumneavoastră, doamnă Jorgensen.

Ea îi spuse ce ne zisese şi nouă despre vizita lui Wynant, cu grijă la detalii, în timp ce Guild o chestiona cu răbdare, dar susţinând că fostul ei soţ refuzase să spună vreun cuvânt despre vreun lucru legat de Julia Wolf sau uciderea ei, că atunci când îi dăduse obligaţiunile şi cecul el spusese pur şi simplu că doreşte să le asigure traiul ei şi copiilor, şi că deşi spusese că pleacă, ea nu ştia nici unde şi nici când. Nu părea câtuşi de puţin deranjată de faptul că era limpede că nimeni n-o crede. Încheie cu un surâs, zicând:

- E un om foarte drăguţ din multe puncte de vedere, dar nebun de legat.

- Vreţi să spuneţi că e bolnav mintal, deci? întrebă Guild. Nu-i doar ţicnit?

- Da.

- Şi ce vă face să credeţi asta?

- A, ar trebui să locuiţi cu el ca să înţelegeţi exact cât e de nebun, răspunse ea relaxată.

Guild nu păru mulţumit cu răspunsul.

- Ce fel de haine purta?

- Un costum maro, un palton şi o pălărie maro şi cred că pantofi maro, cămaşă albă şi cravată cenuşie cu nişte imprimeuri roşii sau roşcate.

Guild îşi întoarse capul către Andy.

- Spune-le!

Andy ieşi.

Guild se scărpină în barbă şi se încruntă gânditor. Noi, ceilalţi, îl priveam. Când se opri din scărpinat, se uită la Mimi şi Macaulay, dar nu şi la mine, şi întrebă:

- Cunoaşte vreunul dintre voi pe cineva cu iniţialele D. W. Q.?

Macaulay clătină din cap încet. Mimi zise:

- Nu. De ce?

Guild mă fixă.

- Ei?

- Nu le cunosc.

- De ce? repetă Mimi.

- Încercaţi să vă amintiţi, poate l-aţi cunoscut mai demult, zise Guild. În mod sigur a avut de-a face cu Wynant pe vremuri.

- Cât de demult? întrebă Macaulay.

- E greu de spus acum. Poate acum câteva luni, poate acum câţiva ani. Din datele pe care le avem, e vorba despre un bărbat destul de corpolent, cu oase mari, pântec proeminent, şi poate şchiop.

Macaulay clătină iar din cap.

- Nu-mi amintesc vreo persoană care să corespundă descrierii.

- Nici eu, a zis Mimi, dar mor de curiozitate. Aş vrea să ne spuneţi odată despre ce e vorba.

- Sigur, vă spun. Guild îşi scoase un trabuc din buzunarul de la vestă, se uită la el şi-l băgă la loc în buzunar. Sub podeaua atelierului lui Wynant se află îngropat un cadavru cu aceste semnalmente.

- Aha, am făcut.

Mimi şi-a acoperit gura cu ambele mâini, fără să mai zică nimic. Avea ochii rotunzi şi sticloşi.

Macaulay întrebă încruntat:

- Eşti sigur?

Guild oftă.

- Ştii şi dumneata că nu e un lucru despre care te-ai putea înşela, spuse obosit.

Macaulay se coloră la faţă şi zâmbi strâmb.

- A fost o întrebare idioată. Dar cum de l-aţi găsit?

- Păi, domnul Charles, aici prezent, ne tot sugera că ar trebui să acordăm mai multă atenţie acelui atelier, aşa că, gândindu-ne că domnul Charles, aici prezent, e un om care ştie mai multe lucruri decât îţi spune în faţă, am trimis nişte oameni azi-dimineaţă să vadă dacă găsesc ceva. Mai făcuserăm o percheziţie şi nu găsiserăm nimic, dar de data asta le-am spus să se uite şi-n gaură de şarpe, fiindcă domnul Charles, aici prezent, ne-a zis c-ar trebui să acordăm mai multă atenţie atelierului. Şi domnul Charles, aici prezent, a avut dreptate. M-a privit cu ostilitate nedisimulată. N-a durat mult şi au descoperit că un colţ al podelei de ciment parcă ar fi un pic mai nou decât restul şi l-au spart şi acolo se aflau rămăşiţele pământeşti ale domnului D. W. Q. Ce părere aveţi despre asta?

- Cred că Charles a ghicit al naibii de exact, a zis Macaulay. S-a întors către mine. De unde ai...

Guild l-a întrerupt.

- Nu cred c-ar trebui să spuneţi asta. Când spuneţi că n-a făcut decât să ghicească, nu-i acordaţi domnului Charles, aici prezent, meritul de a fi atât de deştept pe cât e.

Tonul lui Macaulay îl intrigă pe Macaulay. Mă fixă întrebător.

- Sunt pus la colţ pentru că nu i-am spus locotenentului Guild despre mica noastră conversaţie de azi-dimineaţă, i-am explicat.

- E şi asta, e-adevărat, fu de acord Guild foarte calm, printre alte lucruri.

Mimi râse şi zâmbi a scuze când Guild se uită lung la ea.

- Şi cum a fost ucis domnul D. W. Q.? am întrebat.

Guild şovăi, ca şi cum încerca să se hotărască dacă merit un răspuns, după care ridică din umerii masivi şi zise:

- Nu ştiu încă, nici asta şi nici în urmă cu cât timp. Încă n-am văzut rămăşiţele, ce a mai rămas din ele, iar ultima oară când m-am interesat, medicul legist nu terminase de examinat cadavrul.

- „Ce a mai rămas din ele"? a repetat Macaulay.

- A fost ciopârţit în bucăţi şi îngropat în var sau ceva de genul ăsta, aşa că n-a mai rămas cine ştie câtă carne pe el, conform raportului pe care l-am primit până acum, iar hainele i-au fost făcute sul şi băgate lângă el, dar cele

câteva articole de lenjerie intimă rămase tot ne mai spun câte ceva. Mai era şi o bucată de baston, cu măciulie de cauciuc. De-asta ne-am gândit că ar putea fi vorba de un şchiop şi... Tăcu în clipa în care intră Andy. Ei?

Andy clătină din cap, negru la faţă.

- Nu l-a văzut nimeni intrând, nu l-a văzut nimeni ieşind. Cum era gluma aia cu tipu' care era aşa de slab că trebuia să stea în acelaşi loc de două ori, ca să aibă şi el umbră?

Am râs, nu la glumă, şi am zis:

- Wynant nu e atât de slab, dar e destul de slab, să zicem la fel de slab cât e hârtia aia a cecului şi a scrisorilor pe care le-au tot primit diverse persoane.

- Ce vrei să spui? a întrebat Guild, înroşindu-se la faţă, cu ochii furioşi şi suspicioşi.

- E mort. E mort de mult timp şi nu mai trăieşte decât pe hârtie. Pun pariu pe bani grei că oasele din mormântul ăla, de lângă hainele grăsanului şchiop, sunt ale lui.

Macaulay se întoarse către mine:

- Eşti sigur de asta, Charles?

Guild se răţoi la mine:

- Ce vreţi să demonstraţi?

- Pun pariu, dacă vreţi. Cine ar depune atâtea eforturi ca să facă de nerecunoscut un cadavru şi pe urmă ar lăsa neatinse lucrurile de care e cel mai uşor să scapi - hainele -, dacă nu...

- Dar nu erau neatinse. Erau...

- Sigur că nu. N-ar fi dat bine. A trebuit să fie parţial distruse, doar atât cât să spună ce aveau de spus. Pun pariu că iniţialele erau cât se poate de vizibile.

- Nu ştiu, a zis Guild cu fervoare mai temperată. Erau pe catarama unei curele.

Am râs.

Mimi a zis furioasă:

- E ridicol, Nick. Cum ar fi putut să fie Clyde? Ştii bine că a fost aici toată după-masa. Ştii că...

- Sssst! E o prostie din partea ta să-i cânţi în strună, i-am spus. Wynant e mort, copiii voştri sunt probabil moştenitorii lui, sunt mult mai mulţi bani în joc decât ai tu acolo în sertar. De ce vrei să iei parte la jaf, când poţi să-i obţii pe toţi?

- Nu ştiu la ce te referi, zise ea. Era foarte palidă.

- Charles crede că Wynant n-a fost aici în după-masa asta şi că ai primit titlurile alea de valoare şi cecul de la altcineva sau că poate le-ai furat chiar tu, a zis Macaulay. Aşa e?

- Cam aşa.

- Dar e ridicol, a stăruit ea.

- Fii rezonabilă, Mimi, am spus. Să zicem că Wynant a fost ucis acum trei luni şi cadavrul lui a fost deghizat ca să pară că e al altcuiva. Din câte ştim, când a plecat, i-a dat lui Macaulay împuternicire legală să dispună de

averea lui. Deci averea lui se află definitiv în mâinile lui Macaulay, sau până când termină s-o devalizeze, fiindcă nu se poate nici măcar...

Macaulay se ridică zicând:

- Nu ştiu unde vrei s-ajungi, Charles, dar eu, unul...

- Ai răbdare, îi zise Guild. Lasă-l să spună ce-are de spus.

- El i-a ucis pe Wynant, pe Julia şi pe Nunheim, am asigurat-o pe Mimi. Ce vrei? Să fii următoarea de pe listă? Ar fi trebuit să-ţi treacă prin mintea aia seacă faptul că, odată ce i-ai venit în ajutor zicând că l-ai văzut pe Wynant viu - fiindcă ăsta a fost punctul lui slab, faptul că a fost singura persoană care susţine că l-ar fi văzut pe Wynant din octombrie până acum - n-o să rişte să te răzgândeşti - mai ales când poate să te omoare şi pe tine cu aceeaşi armă, şi să dea vina pe Wynant. Şi pentru ce o faci? Pentru cele câteva obligaţiuni amărâte din sertar, o părticică din ce vei obţine prin copiii tăi dacă dovedim că Wynant e mort.

Mimi se întoarse spre Macaulay şi zise:

- Nenorocitule!

Guild căscă ochii mari la ea, mai surprins de replica ei decât de orice alt cuvânt care fusese rostit.

Macaulay dădu să se mişte. N-am aşteptat să văd ce vrea să facă şi i-am tras una în bărbie cu pumnul stâng. Lovitura a fost de efect, a nimerit la fix şi l-a trântit la pământ, dar am simţit o senzaţie de fierbinţeală în partea stângă şi am ştiut că mi-am deschis rana de la glonţ.

- Ce vrei să fac? am strigat nervos la Guild. Să ţi-l bag şi-n celofan?

31

Era aproape trei dimineaţa când am deschis uşa apartamentului nostru de la Normande. Nora, Dorothy şi Larry Crowley erau în living, Nora şi Larry jucau table, Dorothy citea un ziar.

- Chiar i-a ucis Macaulay? m-a luat Nora imediat în primire.

- Da. Scrie ceva despre Wynant în ziarele de dimineaţă? Dorothy zise:

- Nu. Doar că a fost arestat Macaulay. De ce?

- Macaulay l-a ucis şi pe el.

„Serios?", zise Nora, „Fir-aş al naibii", spuse Larry, Dorothy începu să plângă, iar Nora o privi miratã.

Dorothy spuse hohotind:

- Vreau să mă duc acasă la mama.

Larry spuse, fără prea mare tragere de inimă:

- Mi-ar face plăcere să te duc dacă...

Dorothy zise că vrea să plece. Nora se străduí s-o liniştească, dar nu încercă s-o facă să se răzgândească. Larry, încercând să-şi camufleze lipsa de entuziasm, îşi găsi pălăria şi haina. Plecă împreună cu Dorothy.

Nora închise uşa în urma lor şi se rezemă de ea.

- Te rog să-mi explici, domnule Charalambides, spuse. Am clătinat din cap.

S-a aşezat pe canapea lângă mine.

- Dă-i drumul. Un singur cuvânt dacă sari, o să...

Am clătinat din cap.

- Am nevoie de ceva de băut înainte de a putea începe să povestesc.

Mă înjură şi-mi aduse o băutură.

- A mărturisit?

- De ce-ar face-o? Nu poţi să pledezi vinovat de omor calificat. Au fost prea multe crime - şi cel puţin două dintre ele au fost mult prea clar făcute cu sânge rece - ca procurorul să-l lase să pledeze vinovat de omor involuntar. N-are nicio şansă decât să lupte până în pânzele albe.

- Dar el le-a comis?

- Sigur.

Îmi dădu paharul la o parte de la gură.

- Nu mă mai fierbe atât şi povesteşte-mi.

- Păi, se pare că el şi Julia îl tapau de ceva vreme pe Wynant de bani. El pierduse o groază de bani la bursă şi aflase despre trecutul ei - aşa cum sugerase Morelli - şi cei doi au făcut echipă împotriva şefului lor. Am luat la puricat registrele contabile ale lui Macaulay şi Wynant şi n-ar trebui să ne fie prea greu să depistăm trecerea bunurilor furate de la unul la celălalt.

- Atunci nu sunteţi sută la sută siguri că îl fura pe Wynant?

- Sigur că ştim. Altfel nu se poate. E posibil ca Wynant să fi plecat într-o călătorie pe 3 octombrie, fiindcă într-adevăr a scos cinci mii de dolari din bancă în numerar, dar nu şi-a închis atelierul şi nici nu a renunţat la apartament. Astea au fost făcute de către Macaulay, câteva zile mai târziu. Wynant a fost ucis în casa din Scarsdale a lui Macaulay, în noaptea de 3. Ştim asta fiindcă în dimineaţa de 4, când bucătăreasa lui Macaulay, care locuia în altă parte, a venit la serviciu, Macaulay a întâmpinat-o la uşă cu o plângere cam trasă de păr şi salariul pe două săptămâni şi a concediat-o pe loc, fără să-i dea drumul în casă, ca să nu vadă nici cadavrul şi nici petele de sânge.

- Şi cum ai aflat asta? Vreau toate detaliile.

- Investigaţie de rutină. Normal că, după ce l-am arestat, ne-am dus la el acasă şi la birou să vedem ce mai putem afla - ştii tu, unde-te-aflai-în-noaptea-de-6-iunie-1894-şi- altele-de genul ăsta - şi bucătăreasa actuală ne-a zis că ea lucrează la el doar din 8 octombrie, şi am luat-o pe fir înapoi. Am mai găsit şi o masă cu o urmă abia vizibilă de ceea ce sperăm că e sânge omenesc care n-a fost bine curăţat. Băieţii de la laborator au prelevat câteva probe ca să vedem dacă reuşesc să scoată din ele nişte probe valabile. (S-a dovedit că e sânge de vită.)

- Atunci nu sunteţi siguri că el...

- Termină cu chestia asta. Normal că suntem siguri. Altă variantă nu există. Wynant a aflat că Julia şi Macaulay îl fură ca-n codru şi s-a gândit, cu sau fără temei, că Julia şi Macaulay îl înşeală - şi ştim cât era de gelos -, aşa

că s-a dus să aibă o discuţie cu el, cu cine ştie ce probă o fi avut, iar Macaulay, având în faţă perspectiva puşcăriei, l-a ucis. Să nu te mai aud că nu suntem siguri. Altă variantă nu există. În fine, acum e el cu cadavrul, unul dintre lucrurile de care e cel mai greu să scapi. Pot să mă opresc ca să iau o gură de whisky?

- Una singură, zise Nora. Dar asta e doar o teorie, nu-i aşa?

- Spune-i cum vrei. Pe mine mă satisface.

- Dar credeam că orice om e considerat nevinovat până se dovedeşte vinovat şi că, dacă există fie şi cel mai mic dubiu, nu poţi să...

- Asta-i treaba juriului şi a judecătorului, nu a detectivilor. Tu îl găseşti pe individul care crezi că a făcut crima şi-l bagi la zdup şi le spui tuturor că tu crezi că e vinovat şi-i dai poza în toate ziarele, iar procurorul construieşte cea mai bună teorie posibilă pe baza informaţiilor pe care le are şi între timp tu mai aduni câte un detaliu de ici, unul de colo, iar oamenii care îi recunosc poza în ziar - ca şi cei care ar crede că e nevinovat, dacă nu l-ai fi arestat - vin şi-ţi spun tot soiul de lucruri despre el şi în curând ajunge drept pe scaunul electric. (Două zile mai târziu, o femeie din Brooklyn l-a identificat pe Macaulay drept George Foley, care în ultimele trei luni închiriase un apartament de la ea.)

- Dar e aşa o încropeală...

- Când crimele sunt comise matematic, am zis, le poţi rezolva şi tu matematic. Însă majoritatea lor nu sunt şi asta n-a fost. Nu vreau să mă contrazic cu tine pe ce e corect şi ce e greşit, dar când zic că probabil a disecat cadavrul ca să-l poată căra în oraş în sacoşe nu spun decât că mi se pare cea mai probabilă variantă. S-a întâmplat probabil pe 6 octombrie sau mai târziu, fiindcă abia atunci i-a dat afară pe cei doi mecanici care lucrau în atelierul lui Wynant - Prentice şi McNaughton - şi l-a închis. Aşa că l-a îngropat pe Wynant sub podea, cu hainele unui om foarte gras şi cu bastonul unui şchiop şi o curea cu iniţialele D. W. Q., astfel aranjate încât să fie abia atinse de var - sau ce-o fi folosit ca să distrugă trăsăturile şi carnea mortului -, după care a recimentat podeaua de deasupra gropii. Cu ajutorul investigaţiilor poliţiei şi a presei avem toate şansele să aflăm de unde a cumpărat sau a găsit hainele alea, bastonul şi cimentul. (Am dat de urma cimentului mai târziu - îl cumpărase de la un negustor de cărbuni şi lemn din oraş -, dar cu celelalte n-am avut noroc.)

- Sper, a zis ea, pe un ton nu tocmai optimist.

- Deci astea sunt rezolvate. Înnoind contractul de chirie al atelierului şi păstrându-l gol - chipurile, aşteptând întoarcerea lui Wynant - se poate asigura - pe cât e posibil - că nimeni nu va descoperi mormântul şi, dacă e descoperit din greşeală, atunci supraponderalul domn D. W. Q. - la ora respectivă oasele lui Wynant urmau să nu mai aibă pic de carne pe ele şi nu ai cum să-ţi dai seama dacă un om a fost slab sau gras după scheletul lui - a fost ucis de Wynant, ceea ce îi explică fuga. Odată acestea rezolvate, Macaulay îşi falsifică împuternicirea şi, cu ajutorul Juliei, începe să transfere încet-încet banii răposatului Clyde pe numele lor. Acum speculez iar. Juliei nu-i place crima şi e speriată, iar el nu e foarte sigur că ei n-o să-i piară de

tot curajul şi o să-l trădeze. De-asta o face să se certe cu Morelli -folosind drept pretext gelozia lui Wynant. Se teme că, într-un moment de slăbiciune, ea i s-ar putea confesa lui Morelli şi, pe măsură ce momentul eliberării vechiului ei prieten Face Peppler se apropie, el se îngrijorează tot mai tare. Era în siguranţă aici cât timp Face era închis, fiindcă era puţin probabil ca ea să trimită vreun mesaj periculos într-o scrisoare care trece prin mâinile gardienilor, însă acum... Ei bine, se apucă să planifice totul şi atunci îi cade ceru'-n cap. Mimi şi copiii ei sosesc în oraş şi încep să-l pândească pe Wynant şi vin şi eu în oraş şi iau legătura cu ei şi el crede că îi ajut. Se hotărăşte să nu rişte cu Julia, îndepărtând-o. Pân-aici îţi place?

- Da, dar. ..

- Povestea devine tot mai urâtă, am asigurat-o. În ziua în care vine la noi la prânz se opreşte şi sună la biroul său, pretinzând că ar fi Wynant, şi stabileşte acea întâlnire la Plaza, ideea fiind să dea sentimentul că Wynant se află în oraş. Când pleacă de aici se duce la Plaza şi întreabă lumea dacă l-a văzut pe Wynant, ca să facă povestea plauzibilă, şi din acelaşi motiv sună la biroul său ca să întrebe dacă a primit vreun mesaj de la Wynant, şi o sună pe Julia. Ea îi spune că o aşteaptă pe Mimi şi îi spune că Mimi e convinsă c-a minţit când i-a zis că nu ştie unde e Wynant, şi probabil că Julia pare destul de înspăimântată. Aşa că el decide să ajungă la interviu înaintea lui Mimi şi reuşeşte. Se duce la Julia şi o omoară. E foarte prost trăgător. L-am văzut în timpul războiului. E foarte probabil că primul glonţ n-a nimerit-o, cel care a atins telefonul, şi n-a reuşit s-o omoare pe loc nici cu celelalte patru, dar probabil a crezut că e moartă şi, oricum, trebuia să plece înainte să ajungă Mimi, aşa că a aruncat acolo o bucată din lanţul lui Wynant, pe care îl adusese ca dovadă - iar faptul că l-a ţinut la el trei luni e o probă că intenţionase s-o omoare de la început – şi fuge repede la biroul inginerului Hermann, unde profită de pauze şi îşi construieşte un alibi. Cele două lucruri pe care nu le prevăzuse - nici n-ar fi avut cum - sunt că Nunheim, care îşi făcea de lucru prin jurul casei fetei, încercând să se dea la ea, îl văzuse părăsind apartamentul - poate chiar auzise împuşcăturile - şi că Mimi, cu şantajul în sânge, va ascunde lanţul ca să-l folosească pentru a-şi tapa de bani fostul soţ. De-asta fusese nevoit să se ducă la Philadelphia şi să-mi trimită acea telegramă şi să expedieze o scrisoare pentru sine şi apoi una la tanti Alice - dacă Mimi crede că Wynant încearcă să arunce vina asupra ei, o să se enerveze suficient cât să dea poliţiei proba pe care o are împotriva lui. Însă dorinţa ei de a se răzbuna pe Jorgensen aproape că a fost mai mare decât cea de a i-o plăti lui Wynant. Macaulay, apropo, ştia că Jorgensen e Rosewater. Imediat după ce l-a ucis pe Wynant a pus nişte detectivi să-i caute pe Mimi şi familia ei în Europa - interesul lor pentru averea răposatului îi făcea potenţial periculoşi -, iar detectivii au aflat cine e Jorgensen. Am găsit rapoartele în dosarele lui Macaulay. El susţine că a obţinut aceste informaţii pentru Wynant, fireşte. Pe urmă a început să-şi facă griji în legătură cu mine, cu faptul că eu nu cred că Wynant e vinovat şi...

- Si tu de ce nu credeai?

- De ce-ar fi scris scrisori în care să şi-o pună în cap pe Mimi, cea care îl

ajuta să tăinuiască dovada incriminatorie? De-asta m-am gândit că lanţul fusese plantat atunci când l-a predat ea, doar că eram prea dispus să cred că cea care îl plantase fusese ea. Şi Morelli îl îngrijora pe Macaulay, fiindcă nu voia să se arunce vreo bănuială asupra cuiva care, dorind să iasă basma curată, ar fi putut-o arunca în direcţia greşită. Cu Mimi nu era o problemă, fiindcă ea avea să arunce bănuiala asupra lui Wynant, dar toţi ceilalţi puteau deveni un pericol. Suspiciunea aruncată asupra lui Wynant era singurul lucru care garanta că nimeni nu va bănui că Wynant e mort şi, dacă Macaulay nu l-ar fi ucis pe Wynant, n-ar fi avut niciun motiv să-i ucidă pe niciunul dintre ceilalţi. Lucrul cel mai evident din toată schema - şi cheia întregii scheme - era faptul că Wynant trebuia să fie mort.

- Vrei să spui că tu te-ai gândit la toate astea de la început? m-a întrebat Nora, fixându-mă cu un ochi furios.

- Nu, draga mea, deşi ar trebui să-mi fie ruşine că nu le-am văzut, dar odată ce am auzit că e un cadavru sub podea, puteau să-mi zică zece legişti că e al unei femei, eu tot aş fi insistat că e al lui Wynant. Trebuia să fie. Era singurul element care se potrivea.

- Cred că eşti îngrozitor de obosit. Cred că de-asta vorbeşti aşa.

- Pe urmă şi-a făcut griji în legătură cu Nunheim. După ce a arătat cu degetul spre Morelli, doar ca să le arate poliţiştilor că le e de ajutor, s-a dus să-l vadă pe Macaulay. Speculez iar, draga mea. M-a sunat un tip pe nume Albert Norman, iar conversaţia s-a încheiat cu un zgomot la capătul firului. Bănuiala mea e că Nunheim s-a dus la Macaulay şi i-a cerut nişte bani ca să-şi ţină gura şi, când Macaulay a încercat să-l ducă cu preşul, Nunheim a zis că-i arată el lui şi m-a sunat ca să stabilească o întâlnire cu mine să vadă dacă îi cumpăr informaţia - şi Macaulay a înşfăcat telefonul şi i-a zis că-i dă ceva, fie şi doar o promisiune, dar când Guild şi cu mine am avut mica noastră discuţie cu Nunheim şi ne-a scăpat printre degete, l-a sunat pe Macaulay şi i-a cerut să iasă cu ceva pe interval, probabil o sumă frumuşică, cu promisiunea c-o şterge din oraş, departe de noi, copoii care ne băgăm nasul peste tot.

Ştim că a sunat în după-masa aia - centralista lui Macaulay îşi aminteşte că l-a sunat un anume domn Albert Norman, şi îşi aminteşte că Macaulay a ieşit din clădire imediat după ce-a vorbit cu el, aşa că te rog nu pufni din nas la auzul acestei - cum să-i zic? - reconstituiri. Macaulay nu era atât de prost să-şi închipuie că poate avea încredere în Nunheim chiar dacă îl plăteşte, aşa că l-a ademenit în locul ăla pe care probabil îl alesese cu mult timp în urmă şi i-a făcut felul, iar cu asta şi-a mai luat o piatră de pe inimă.

- Probabil, a zis Nora.

- E un cuvânt care se foloseşte mult în meseria asta. Scrisoarea către Gilbert a fost doar cu scopul de a dovedi că Wynant are o cheie de la apartamentul fetei, şi faptul că l-a trimis pe Gilbert acolo a fost singura cale prin care se putea asigura că va cădea în mâinile poliţiei, care o să-l stoarcă ca pe o lămâie şi n-o să-l lase să ţină informaţia despre scrisoare şi cheie doar pentru el. Pe urmă apare, în fine, şi Mimi cu lanţul de ceas, dar între timp se iveşte un alt motiv de îngrijorare. Ea l-a convins pe Guild să mă bă-

nuiască şi pe mine puţintel. Nu m-aş mira ca în dimineaţa aia, când a venit la mine cu aberaţiile alea, Macaulay să fi avut de gând să mă ducă în Scarsdale şi să-mi facă şi mie felul, transformându-mă în victima numărul trei de pe lista lui Wynant. Poate s-a răzgândit, poate a crezut că am intrat la bănuieli, că prea uşor accept să merg cu el fără poliţie. În orice caz, minciuna lui Gilbert cum că l-ar fi văzut pe Wynant i-a dat o nouă idee. Dacă putea convinge pe cineva să spună că l-a văzut pe Wynant şi să o ţină aşa până-n pânzele albe... Acum, partea asta o cunoaştem sută la sută.

- Slavă Domnului.

- În după-masa asta s-a dus la Mimi - a urcat cu liftul două etaje mai sus şi apoi a coborât, ca băiatul de la lift să nu-şi amintească că l-ar fi lăsat la etajul ei - şi i-a făcut o propunere. I-a spus că nu e niciun dubiu că Wynant e vinovat, dar că e greu de crezut că poliţia îl va prinde vreodată. Între timp, el, Macaulay, avea întreaga avere pe mâinile lui. Nu putea risca să şi-o însuşească, dar putea aranja lucrurile ca ea să o poată face - dacă e de acord să o împartă cu el. Îi va da aceste titluri pe care le are în buzunar şi acest cec, dar ea va trebui să spună că Wynant e cel care i le-a dat şi va trebui să trimită acest bilet, pe care îl avea tot el, la Macaulay, ca din partea lui Wynant. El a asigurat-o că Wynant, un fugar, nu avea cum să apară ca să nege acest cadou şi, în afară de ea şi de copiii ei, nu exista nimeni altcineva care să aibă vreun interes asupra proprietăţii, şi niciun motiv să pună sub semnul îndoielii tranzacţia. Mimi nu stă prea mult pe gânduri când vede ocazia de a scoate un profit, aşa că a acceptat, iar el a primit ce-a dorit - un martor care îl văzuse pe Wynant în viaţă. A avertizat-o că toată lumea va crede că Wynant o plăteşte pentru că i-a făcut un serviciu, dar dacă ea va nega pur şi simplu, nimeni nu va putea dovedi nimic.

- Deci ce ţi-a spus el azi-dimineaţă despre instrucţiunile lui Wynant de a-i da ei orice sumă cere a fost o simplă pregătire a terenului?

- Poate, poate că la ora aia abia îi venise ideea şi o testa. Zi, eşti mulţumită cu ce avem până acum împotriva lui?

- Da, într-un fel. Par să fie suficiente probe, dar nu sunt chiar atât de clare.

- Sunt destul de clare să-l trimită în scaunul electric, am zis, şi asta-i tot ce contează. Acoperă toate unghiurile şi nu mă pot gândi la altă teorie care să o facă. Normal că n-ar strica să găsim pistolul, şi maşina de scris pe care a folosit-o pentru scrisorile lui Wynant; trebuie să fie undeva prin preajmă, pentru eventualitatea că ar avea nevoie de ele. (Le-am găsit în apartamentul din Brooklyn pe care l-a închiriat ca George Foley.)

- Fă cum vrei, a zis ea, dar întotdeauna am crezut că detectivii aşteaptă până când fiecare detaliu e limpede ca lumina zilei...

- Şi pe urmă te întrebi de ce a avut timp suspectul să ajungă în cea mai îndepărtată ţară, cu care n-avem tratat de extrădare.

Ea a râs.

- Bine, bine. Tot mai vrei să plecăm mâine la San Francisco?

- Dacă nu te grăbeşti tu... Hai să mai stăm un pic. Toată agitaţia asta ne-a făcut să cam rămânem în urmă cu băutura.

- N-am nimic împotrivă. Ce crezi c-o să se întâmple cu Mimi şi Dorothy şi Gilbert acum?

- Nimic nou. O să continue să fie aceiaşi Mimi, Dorothy şi Gilbert, aşa cum tu şi cu mine o să continuăm să fim aceiaşi şi familia Quinn o să fie aceeaşi familie Quinn. Crima nu schimbă viaţa nimănui, în afară de a celui ucis şi uneori a ucigaşului.

- Aşa o fi, zise Nora, dar pe mine treaba asta nu mă satisface deloc.

Născut la 27 mai 1894, **Samuel Dashiell Hammett** a fost unul dintre pionierii genului *hard-boiled* şi un scenarist apreciat. Scrierile sale au fost în mare parte inspirate de situaţii şi personaje din viaţa reală, Hammett lucrând vreme de şapte ani în cadrul agenţiei de detectivi Pinkerton. A scris cinci romane (mai toate fiind serializate în publicaţiile de gen înainte să fie editate în volum) şi numeroase povestiri. Primul roman publicat*, Red Harvest* (1929), avea să fie inclus de revista *Time* în topul celor mai bune 100 de romane ale secolului. Toate cele cinci romane ale lui Hammett au fost ecranizate cu succes, cea mai celebră ecranizare fiind, fără îndoială, cea din 1941 după romanul *The Maltese Falcon* (*Şoimul maltez*, 1930), cu Humphrey Bogart în rolul detectivului Sam Spade. *The Thin Man* (*Omul umbră*) a fost şi el ecranizat, cu Myrna Loy şi William Powell în rolurile principale, având parte de patru urmări de succes şi de o nominalizare la premiile Oscar. Dashiell Hammett s-a stins în 1961.

New Yorkul din perioada prohibiției, cu viața sa de noapte agitată, e locul potrivit pentru o vacanță în preajma sărbătorilor de iarnă. Cu acest gând, Nick Charles, un detectiv retras din activitate, se întoarce în metropolă împreună cu frumoasa lui soție, Nora. Dar planurile lor de a petrece în tihnă sunt date peste cap atunci când sunt atrași fără voie în anchetarea unei crime. Victima e fosta secretară a unui vechi prieten, iar acesta e principalul suspect. Nick Charles nu are de ales: poliția, rudele și avocatul celui căutat contează pe el pentru a-i da de urmă fantomaticului Clyde Wynant.

www.editura-paladin.ro
ISBN 978-973-124-898-1
9 789731 248981